Colecția
Iubiri de poveste

Lorraine Heath

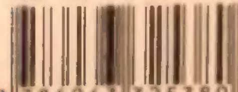
Promite-mi veșnicia

Lauren Fairfield pare să fie întruchiparea aristocratei londoneze bine-crescute, sofisticate și cu maniere impecabile. Însă, în adâncul sufletului, ea tânjește după Texasul natal pe care a fost nevoită să îl părăsească în urmă cu zece ani... și după Tom, fermecătorul vagabond care i-a furat inima.

Acum toată Londra nu vorbește decât despre chipeșul necunoscut care a devenit pe neașteptate conte de Sachse – iar Lauren este șocată să descopere că este chiar Tom, transformat într-un bărbat irezistibil de fermecător. Proaspătul conte nu a venit în Anglia doar ca să intre în stăpânirea titlului și a averii, ci și să revendice scandaloasa promisiune pe care nici o lady nu ar îndrăzni să o onoreze.

Lauren n-a crezut niciodată că viitorul ei va fi la Londra și că ar putea să se mărite cu un nobil, ducându-și întreaga viață în atmosfera rigidă, plină de reguli absurde, a aristocrației... așa cum Tom va fi nevoit să o facă acum. De aceea, ca un ultim gest înainte de a pleca spre Texas, ea este de acord să îl învețe comportamentul adecvat în societate, pentru a-l ajuta să își îndeplinească datoria supremă a unui aristocrat – de a se însura și de a face un moștenitor. Dar sălbăticia și libertatea după care ea tânjește încă sălășluiesc în inima lui Tom – iar el nu se va da bătut până când nu îi va demonstra că veșnicia este o promisiune care poate fi îndeplinită...

Lorraine Heath a scris peste 60 de romane de dragoste, care au apărut constant pe lista de bestsellerturi a *USA Today* și *New York Times*.

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-2538-0
9786063325380

Promise Me Forever
Lorraine Heath

Ediție publicată prin înțelegere cu Avon,
o filială a HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Promite-mi veșnicia
Lorraine Heath

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea,
Laurenția Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEATH, LORRAINE
Promite-mi veșnicia / Lorraine Heath
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017

I. Soft, Graal (trad.)

Capitolul 1

Londra
1880

– Se spune că este diavolesc de chipeş.

– Se spune că este înfiorător de *necivilizat!*

– Asta nu este nici o surpriză. La urma urmelor, este american.

– Nu chiar. Poate că a crescut în America, dar sângele lui este la fel de englezesc ca al meu şi al tău.

– Slavă Domnului pentru micile privilegii, aş zice.

– Am auzit că are mai mulţi bani decât regina.

– Presupun că va avea nevoie de fiecare bănuţ pentru a face rost de o soţie potrivită. Cinstit vorbind, cine dintre noi are cea mai mică dorinţă să se căsătorească cu un *sălbatic?*

„Într-adevăr, cine?" Şezând în salonul tatălui ei vitreg, nerostind nici măcar o vorbă în timpul absurdei conversaţii bazate pe speculaţii şi pe ultimele bârfe, Lauren Fairfield nu se putu împiedica să nu se gândească la faptul că cele patru musafire neinvitate făceau exact ceea ce pretindeau că nu ar face nici moarte: se gândeau cu încântare la ideea de a se căsători cu un *sălbatic*. Dacă nu să se mărite cu el, atunci măcar să se combine bucuroase cu el. Ochii le erau plini de neastâmpăr, obrajii le erau îmbujoraţi şi o studiau pe ea de parcă aveau impresia că ea ştia din proprie experienţă cum era să fii sedusă şi că ar fi putut să le sfătuiască care ar fi fost cea mai bună metodă pentru a încerca toate posibilităţile.

Nu prea ştia cum să le răspundă acestor doamne care fuseseră printre cele dintâi să o primească în interiorul cercului lor prestigios. Era cunoscut faptul că leşinau uneori, la comandă, iar spectacolul lor era demn de aplauze furtunoase. Şi de ce nu? Dăduseră nenumărate petreceri la care se leşina, în tinereţea lor, pentru a-şi

perfecţiona abilităţile. Era, la urma urmelor, de aşteptat: să fii atât de delicată şi de fragilă încât să te afli în permanenţă în pericolul de a te sparge, să nu laşi nici o îndoială în mintea bărbaţilor cum că ei erau sexul mai puternic. Era un fel de a trăi groaznic, să ţii ascunsă adevărata ta natură în spatele unui paravan de aşteptări care deveneau obligaţii.

Când tăcerea care plana deveni destul de inconfortabilă, Lady Blythe întinse mâna şi o atinse uşor pe cea a lui Lauren.

– Ah, trebuie să ne ierţi, prietenă dragă, dacă te-am jignit făcând referire la natura barbară a americanilor.

– Nu am dorit să te jignim, fu de acord Lady Cassandra. Nu s-ar zice după felul tău de a te purta că eşti americancă, aşa că se pare că mereu uităm asta. Ceea ce este un compliment minunat, aş zice.

Celelalte două tinere doamne dădură din cap aprobator şi îşi murmurară acordul. La fel ca ele, Lauren era îmbrăcată după ultima modă: o fustă strâmtă, care îi accentua talia minusculă şi şoldurile înguste. Era recunoscătoare că turnura pentru rochii dispăruse, în sfârşit, din modă, dar le suspecta pe doamnele Blythe şi Cassandra că le era dor de ea. Şoldurile lor nu se potriveau cu fustele mai înguste. Un gând răutăcios, care nu îi stătea deloc în fire lui Lauren. Poate că nu-şi pierduse de tot felul american de a fi, aşa cum credeau ele.

Ori poate că era, pur şi simplu, prea obosită să mai continue cu politeţea cuvenită. Doamnele sosiseră imediat în urma ei, după o zi deosebit de dificilă, iar Lauren abia apucase să îl salute pe tatăl ei vitreg, contele de Ravenleigh, înainte să se trezească în rolul de gazdă, din moment ce mama şi surorile ei ieşiseră pentru o scurtă partidă de cumpărături de după-amiază.

– Sunt foarte flatată de faptul că aveţi o părere atât de bună despre mine, răspunse ea într-un final, mai mult din obişnuinţă.

Alături de surorile ei, petrecuse ore nenumărate exersând răspunsuri la complimente nesincere, astfel încât măcar *ele* să pară sincere. Uneori simţea că viaţa ei devenise o piesă de teatru complicată, scrisă, repetată şi jucată, cuvinte rostite pentru că erau răspunsul previzibil. De curând se apucase să facă ceea ce era imprevizibil şi, deşi făcea asta în secret, tot îi aducea o oarecare satisfacţie.

– Așa cum ar și trebui să fii, confirmă Lady Cassandra. Presupun că nu este nimic mai rău decât un american vulgar. Pe când tu, dragă prietenă, treci drept englezoaică fără nici un efort.

„Nici un efort?" Uitase oare doamna cât de des își dădeau toate ochii peste cap atunci când sosise pentru întâia oară în Londra? Cum se strâmbaseră la accentul ei, cum chicotiseră la exprimarea ei nefericită? Cât de des fusese subiectul bârfelor jignitoare, din cauză că nu știuse diferența între un conte, un duce ori un marchiz, și odată – când îi fusese prezentată unui cavaler[1] – îl întrebase pe acesta dacă voia să îi arate armura lui? Oare Lady Cassandra nu avea nici o idee de câte ori adormise Lauren pe o pernă udă leoarcă de lacrimile ei?

Toate aspectele comportamentului lui Lauren erau un efort: să șadă cum trebuie, să meargă cum trebuie, să vorbească cum trebuie... să își amintească titlurile și forma corectă de adresare, să știe când să facă o reverență și când să îi zâmbească unui domn, cum să flirteze subtil fără să fie obraznică, cum să își tempereze îndrăzneala. Întotdeauna, întotdeauna să se poarte ca fiind cea mai rafinată în înalta societate, deasupra oricărui reproș, oricărui zvon ori aluzie.

Exersase, studiase, observase și imitase până când nu mai fusese o rușine nici pentru ea, nici pentru tatăl ei vitreg. Până când toate excentricitățile ei americane fuseseră îngropate atât de adânc, încât avea impresia că se află în pericol să nu le mai regăsească vreodată. Până când deveni, așa cum o lăudase Lady Blythe, atât de aproape de a fi o lady englezoaică perfectă, încât doar câțiva își mai aminteau de inculta familie pe care Ravenleigh avusese îndrăzneala de a o aduce cu el din Texas atunci când fusese în vizită la fratele lui geamăn, Kit Montgomery.

Până când se temu că se pierduse pe ea însăși. Deși începuse de curând să ia măsuri ca să corecteze acea posibilitate, nu putea decât să spere că nu așteptase până când era prea târziu.

– Deci spune-ne, o îndemnă Lady Blythe cu exuberanța caracteristică, l-ai întâlnit vreodată pe contele de Sachse?

---

[1] Cavaler (*knight* în limba engleză) – titlu nobiliar, dar și militar din Evul Mediu (n.tr.)

Ah, în sfârşit, adevăratul scop al vizitei lor: să afle ce putea *ea* să deconspire despre bărbatul care sosise doar de puţin timp pe ţărmurile Angliei pentru a-şi revendica titlul care i se cuvenea.

Lauren nu prea cunoştea detaliile. Fusese mult prea ocupată cu propriile ei planuri pentru a acorda zvonurilor prea mult credit ori prea multă atenţie. Totuşi, ştia că toată Londra se hlizea la contele care fusese pierdut în America şi regăsit abia cu puţin timp în urmă. Toată lumea crezuse că murise de boală când nu era decât un copil – la urma urmelor, cu aproape 20 de ani mai înainte, mama lui pretinsese asta, şi nimeni nu avusese motiv să îi pună la îndoială spusele, ţinând mai ales seamă de cât de mult jelise pierderea singurului ei copil. De curând însă, fusese descoperită o scrisoare care dădea la iveală uimitorul adevăr: băiatul era viu, urmând să se întoarcă în Anglia în urma morţii tatălui său.

Lauren găsi că adevăratul miracol fusese acela că Archibald Warner, un văr îndepărtat căruia îi fusese acordat titlul, chiar avusese decenţa de a angaja detectivi particulari care să îl caute pe moştenitorul de drept. Ştia că mulţi lorzi, odată ce simţiseră gustul puterii, al influenţei şi al prestigiului oferite în virtutea măritei poziţii, ar fi ţinut cu dinţii de ea, până când diavolul ar fi aruncat cu bulgări de zăpadă în iad.

– Nu am avut niciodată plăcerea să îl întâlnesc, mărturisi Lauren. Însă America este o ţară foarte mare. Şansele ca drumurile noastre să se fi încrucişat sunt astronomice.

– Dar se zvoneşte că a fost găsit în Texas, zise Lady Cassandra. Asta creşte cu siguranţă şansele de a-l fi cunoscut, din moment ce ai trăit acolo o vreme.

– Texas este un stat mare, cel mai mare din naţiune, îi spuse Lauren. Aşa că mă îndoiesc că are vreo importanţă locul unde l-au găsit pentru şansa de a ne fi întâlnit. Şi, aşa cum aţi spus, nu am trăit acolo decât pentru o perioadă scurtă de timp.

Cum discuţia se referea la şanse, ea se întrebă dacă nu cumva făcuseră pariu dacă îl cunoştea sau nu pe nou-descoperitul conte. Se părea că oamenii aceia pariau pe orice. Sezonul trecut, majoritatea pariurilor se centraseră pe cine avea ducele de Kimburton să ceară de soţie: pe Lady Blythe ori pe domnişoara Lauren Fairfield. Până la

încheierea sezonului, acesta o alesese pe Lauren, ceea ce se dovedi, până la urmă, să fie o alegere nefericită din partea lui.

Atunci când fusese pusă față în față cu realitatea de a rămâne pentru totdeauna în Anglia, Lauren fusese incapabilă să accepte propunerea lui, făcută din tot sufletul. Fiind un gentleman, acesta acceptase refuzul cu grație, dar se zvonea că nu plănuia să vină în Londra pentru următorul sezon. Mândria și toate cele. Lauren regreta amarnic că îl rănise, că îl făcuse de râs, pentru că, din toți gentlemenii englezi pe care îi întâlnise, el fusese cel mai aproape de a-i câștiga inima.

De fapt, Lauren era surprinsă că Lady Blythe, după ce eșuase în încercarea de a câștiga favorurile lui Kimburton, găsise potrivit să îi facă o vizită în după-amiaza aceea. Desigur, posibilitatea de a afla ceva în plus despre noul conte era, aparent, o încurajare destul de puternică pentru ca Lady Blythe să îi ierte rivalei sale aproape orice. Asta, precum și faptul că Lauren nu avea să fie, cu siguranță, o competiție serioasă pentru ea în următorul sezon. Refuzând oferta ducelui, Lauren știa că era puțin probabil ca oricare alt bărbat să îi facă favoarea de a-i da atenție și, deși recunoștea că aveau să îi lipsească flirturile, aștepta cu nerăbdare libertatea de a se ocupa cu mai multă seriozitate de celelalte îndeletniciri pe care le avea.

– Și oricum, au trecut aproape zece ani de când nu mai trăiesc în Texas. Dacă ne-am fi întâlnit, mă îndoiesc că mi-aș aminti, cu atât mai mult cu cât cel mai probabil nu se prezenta drept Sachse.

– Presupun că nu, cu siguranță. Aparent, nu avea nici cea mai mică idee că avea un titlu ori că îl aștepta ceva aici, zise Lady Cassandra.

– Îți imaginezi cum ar fi ca mama ta să te abandoneze tocmai în America, din toate locurile? întrebă Lady Blythe. Să te lase acolo, pur și simplu, printre *păgâni?*

Rosti *păgâni* ca și cum s-ar fi referit la un desert delicios, acoperit cu ciocolată, iar suspiciunile lui Lauren începură să fie confirmate: acele doamne nu erau nici pe departe atât de scârbite pe cât pretindeau de nobilul crescut în America. De fapt, așa cum observase mai devreme, în ochi le dansa entuziasmul și anticiparea la simpla menționare a lordului misterios.

– Din câte am auzit, mama lui nu l-a *abandonat* de fapt, zise Lady Cassandra. A lăsat educația lui pe mâna unei familii cu relații din New York și am citit că New Yorkul este foarte modern.

– Indiferent de reputație, nu este Londra, și deci nu prea este un mediu potrivit pentru creșterea unui viitor lord. Și apoi, detectivul nu l-a găsit în New York, așa că cine știe ce fel de influențe nelalocul lor a întâlnit în cale. Nu mă pot împiedica să nu mă întreb la ce s-a gândit mama contelui atunci când l-a lăsat în străinătate.

– Cred că spera să își apere fiul, zise încet Lady Anne înainte să se înfioare. Richard l-a cunoscut pe bătrânul conte de Sachse și nu putea să îl sufere.

Richard era fratele ei, care era cu mulți ani mai în vârstă. Ducele de Weddington. Un bărbat pe care Lauren îl văzuse la un singur bal. Aparent, nu prea suporta nici balurile. Prestigiul lui însă garanta ca sora sa să fie acceptată de toată lumea, în ciuda faptului că era foarte tânără, făcându-și debutul nu de mult.

– Dar America? sublinie Lady Blythe. Cu siguranță că ea ar fi putut găsi un loc mai aproape de casă, unde el ar fi putut să învețe să aprecieze tot ceea ce avea să moștenească.

– Dacă a putut sau nu este irelevant, zise Lady Anne. Contează faptul că *nu a făcut-o*. Nu avem de unde să știm cu exactitate ce a gândit ea; putem doar să știm ce a făcut.

– Crezi că este o creatură nesuferită, ca tatăl său? întrebă Lady Blythe.

– Am auzit că nu seamănă deloc cu tatăl lui, declară Lady Priscilla.

Cea mai apropiată și mai dragă prietenă a lui Lady Anne, rar văzute una fără cealaltă, ea era autoritatea supremă în toate lucrurile, cuvintele ei fiind întotdeauna luate ca venind din Biblie mai degrabă decât bârfă.

– L-a văzut vreodată cineva în carne și oase? întrebă Lady Blythe.

Doamnele se priviră una pe alta ca și cum s-ar fi întrebat care dintre ele furase o privire prin ferestre, din nou încântate de posibilitatea ca una dintre ele să fi făcut un lucru interzis. Purtarea era atât de strict ținută sub control și, deși Lauren ajunsese să se acomodeze cu asta, existau momente în care dorea să evadeze din restricțiile sociale.

– Se prea poate ca eu să îl fi văzut, se oferi într-un final Lady Priscilla, obrajii înroșindu-i-se odată confesiunea făcută.

Toate doamnele, cu excepția lui Lauren, își ținură respirația și se mutară cu un centimetru mai aproape de Lady Priscilla, ca și cum ar fi putut să îl zărească pe lunecosul conte oglindit încă în ochii ei expresivi.

– Unde? întrebă Lady Blythe.

– Spune tot, o grăbi Lady Cassandra.

– Da, repede, înainte să mor din cauza nerăbdării.

– Chiar nu am prea multe de spus. S-a întâmplat să îl spionez ieri dimineață, în Hyde Park. Călărea cel mai frumos cal negru.

– Cine dă doi bani pe *calul* lui? Ce-i cu el? întrebă Lady Cassandra. Era chipeș?

– Nu prea am putut să îmi dau seama. Nu purta decât negru. Pelerină neagră, pălărie neagră. Ba chiar o pălărie cu boruri foarte largi, așa că nu am putut să îi descifrez trăsăturile. Am impresia că era îmbrăcat cum am auzit să fie descriși cowboy-i. Și lucrul cel mai interesant... Se aplecă în față, atrăgându-le pe doamne mai aproape, și își coborî vocea până la o șoaptă conspirativă: În timp ce călărea, vântul i-a umflat haina și sunt sigură că am văzut un pistol prins pe pulpă!

– Nu! exclamă Lady Blythe.

– Da!

– Cât de fascinant!

„Cât de ridicol", gândi Lauren. Să îi dea înainte despre noul-venit când erau lorzi din abundență. Interesul lor față de el pornea doar de la faptul că era nou, netestat încă. Se aflase și ea cândva în poziția aceea. Nu îl invidia pentru ceea ce urma să sufere în timp ce întreaga Londră avea să îl cerceteze cu un ochi critic. Fără îndoială, aveau să i se găsească lipsuri. La urma urmei, nu fusese crescut cum trebuia pentru rolul pe care toată lumea se aștepta ca el să îl joace în societatea lor.

– Ești familiară cu cowboy-i, nu-i așa, Lauren? întrebă Lady Blythe.

Lauren simți un junghi neașteptat în inimă, căci întrebarea descuie amintiri pe care le alungase cu mult înainte. Fu surprinsă că

după toți anii aceia, amintirile puteau fi încă atât de puternice și să îi trezească un dor atât de intens.

– Da, admise în cele din urmă. Am cunoscut cowboy-i, dar au trecut mulți ani de atunci și eram o fată tânără, așa că amintirile mele ar putea fi alterate de tinerețea și de lipsa mea de experiență. Mama îmi amintește în mod constant de faptul că tindem să ne amintim de unele lucruri ca fiind cu mult mai plăcute decât erau în realitate.

Atenționările neîncetate ale mamei sale veneau de obicei în urma unuia dintre anunțurile frecvente ale lui Lauren că ar dori să se întoarcă în Texas.

– Spune-ne ce îți amintești, îi ceru Lady Cassandra.

Lauren își aminti de un zâmbet leneș care îi făcuse inima să o ia la goană, de niște ochi căprui care îi amintiseră de un cățeluș care fusese alungat de prea multe ori și de aceea se temea să mai aibă încredere. Își aminti de o ținută sfidătoare și de o expresie provocatoare pe un chip care ar fi trebuit să arate mai tânăr decât părea. Își aminti de un păr negru ca cărbunele, lung și neîngrijit, care avea mereu nevoie să fie tuns. De mâini murdare și de haine uzate, prăfuite, de un trup înalt și slab care era agil și surprinzător de puternic.

– Haide, o îndemnă Lady Blythe. Nu ne mai chinui așa. Spune-ne cum arată un cowboy.

Lauren cedă doar pentru că se gândi că aceea era cea mai rapidă cale de a-și curăța salonul de prezența lor. Simțea începutul unei dureri de cap și tânjea să se întindă înainte să trebuiască să se pregătească pentru cină.

– Este respectuos, zise ea.

Deși al ei nu fusese întotdeauna.

– Își scoate pălăria în fața doamnelor.

Deși al ei nu o făcuse niciodată.

– Este tăcut.

Al ei nu fusese de obicei.

– Pentru a traversa o stradă, orice stradă, ar călări mai degrabă pe calul său decât să meargă.

Ori ar fi făcut-o, dacă ar fi deținut un cal.

– Zâmbește ușor și se înfurie greu.

Deși zâmbetele lui apăruseră întotdeauna cu greutate, colțurile gurii lui ridicându-se cu încetinire de parcă le-ar fi plăcut călătoria la fel de mult cât le plăcea să ajungă la destinație.

– Adoră femeile.

Mai ales al ei. Toate femeile, tinere și bătrâne, frumoase și șterse. Nu făcuse niciodată discriminări.

Lăsă să îi scape un râs timid.

– Cel puțin asta este ceea ce îmi amintesc despre un cowboy.

Despre cowboy-ul ei.

– Vai, îmi place mult partea cu adorarea femeilor, zise Lady Blythe. Mi se pare că gentlemenii noștri au tendința de a ne desconsidera. Chiar și atunci când fac ceea ce trebuie, o fac pentru că asta se așteaptă de la ei, nu neapărat pentru că doresc să facă efortul. Pe un bărbat nu îl interesează cu adevărat decât ca femeia să fie capabilă să îi dea rapid un moștenitor și o rezervă. Înfricoșător de lipsit de romantism.

– Pe de altă parte, cowboy-i nu sunt chiar atât de rafinați ca gentlemenii de aici, admise Lauren. Cadourile lor tind să fie bucăți de fundă pentru păr ori flori furate în trecere din grădina cuiva, ori rânduri din poezii cumplite.

– Dar dacă aceste cadouri vin din inimă... se auzi glasul nostalgic al lui Lady Anne.

– Ei bine, îndrăznesc să spun că acest cowboy nu va fura flori, exclamă Lady Blythe. După cum spuneam, se zvonește că este foarte înstărit. Chiar și fără moștenire, se presupune că este de invidiat.

– Invidiat? repetă Lauren. Invidiat pentru că a atins succesul muncind din greu? Invidiat pentru că trebuie ca acum să lase în urmă tot ceea ce cunoaște și să trăiască într-o țară care este cu mult diferită de cea care îi este familiară?

– Nu suntem chiar *atât* de diferiți, zise Lady Blythe. Și apoi, ceea ce este de invidiat este averea lui.

– Pe care a câștigat-o.

– Și pe care foarte norocoasa lui soție va avea plăcerea să o cheltuie.

– Mai devreme credeai că va avea dificultăți în a-și găsi o soție, îi reaminti Lauren.

Lady Blythe zâmbi ca și cum ar fi fost dintr-odată superioară.

– Nu se știe niciodată. Când un bărbat are destule monede în buzunar și pe deasupra și un titlu, o afacere bună care ar părea dezagreabilă poate fi trecută cu vederea.

– Deşi nu se poate nega, aşa cum ne-a amintit domnişoara Fairfield, că şi-a *câştigat* banii. Teribil de nefericită treaba asta, spuse Lady Cassandra.

– Dar i-a câştigat înainte să afle că este conte, zise Lady Blythe, aşa că este, cu siguranţă, o faptă scuzabilă.

Lauren se trezi că simte o empatie incredibilă pentru acel bărbat care, fără îndoială, urma să fie împovărat cu o viaţă nouă, ciudată, aşa cum fusese şi ea. Poate că avea să îl caute şi să îl sfătuiască să se întoarcă în Texas cât de repede posibil, înainte de a fi format şi modelat într-un aristocrat, amestecându-se cu toată lumea, fără să mai fie propriul său stăpân cu gândurile, opiniile şi visurile lui.

El îi auzi glasul – surprins să constate că putu să o recunoască după atâţia ani. Se schimbase puţin, nu putea să nege. Devenise mai delicată, cu un timbru mai blând care putea fermeca un bărbat înainte ca el să îşi dea seama că era captivat de-a binelea.

Aşa se simţea Thomas Warner. Captivat.

Şi al naibii de sigur nu dorea să fie.

Nu erau multe lucruri în viaţă care să îl îngrozească pe Tom, dar se temu de acea întâlnire din momentul în care îi dăduse prin cap că, mai devreme ori mai târziu, avea să se întâmple. O amânase cât putuse de mult şi acum, că era pe cale să aibă loc, era sfâşiat între dorinţa ca aceasta să se fi întâmplat mai devreme şi să nu vină vreodată.

În timp ce majordomul – ţâfnos din cauză că Tom nu avea o carte de vizită corespunzătoare – merse să îl anunţe pe contele de Ravenleigh că Tom venise în vizită, Tom rămase în holul de la intrare, aşteptând. Dar nu o făcu răbdător. Fiind obişnuit să dea ordinele şi să fie ascultat fără crâcnire, nu era obişnuit să aştepte pe nimeni.

Auzi apoi vocile, vorbind aproape prea repede pentru a putea fi înţelese... apoi vocea ei. Pierduse mare parte din tărăgăneala care fusese cândva muzică pentru urechile lui, dar o putea încă auzi când rostea anumite cuvinte, ca o notă memorabilă ce se înălţa dintr-o vioară. Aşa că se trezi ascultând cu atenţie vocea familiară.

Se apropie de uşă, se sprijini de tocul uşii şi pur şi simplu... le spionă. O adunare de femei care erau atât de atente la vizita lor încât nici măcar nu îl observară. Îşi aminti de momente din viaţa lui, când

tânjise după prezența unei femei atât de tare, încât crezuse că avea să moară de dor. Nu doar de atingerea ei și de mirosul ei, de moliciunea ei, de confortul pe care ea îl putea oferi.

Știa că era greșit să stea acolo, știa că ar fi trebuit să își facă prezența cunoscută, dar nu era sigur ce urma să se întâmple odată ce Lauren avea să îl vadă.

Își amintea măcar de el?

Când el nu fusese nicicând în stare să o uite?

Capitolul 2

Cu 10 ani mai înainte

– Am văzut ce-ai făcut.

Stând cu spinarea sprijinită de peretele din spatele prăvăliei, Tom Warner miji ochii de sub pălăria ponosită și prăfuită către fătuca din fața lui, care stătea cu picioarele depărtate și pumnii înfipți pe șoldurile aproape inexistente. Cu siguranță era frumușică, cu ochi de culoarea albăstrelelor primăvara și păr de nuanța lunii pline ce îl privea de sus în timp ce dormea.

– Așa, și?

– Ai furat biscuiții aceia.

Tom își vârî în gură ultima pradă, mestecă și înghiți, dorindu-și să fi avut niște lapte care să îl ajute să i se ducă pe gât.

– Care biscuiți?

Ea căscă gura și începu să clipească din ochii aceia înfiorător de albaștri ai ei.

– Deci ești și mincinos?

– De ce îți pasă? Nu-i magazinul tău.

– Dar este greșit să furi și să minți.

Dumnezeu să-l ferească de moraliști!

– E furat doar dacă iei ceva când ai bani să plătești. Și apoi, îmi era foame.

Ea se încruntă.

– Nu ai nici un ban?

– Am o monedă – avea două, de fapt –, dar o păstrez pentru urgențe.

– Foamea este o urgență.

– Nu, nu-i.

Se împinse și se ridică. Era considerabil mai înalt decât ea, așa că fu nevoită să își dea capul pe spate ca să se uite în ochii lui. Îi plăcu felul în care ea continuă să îl privească.

– Mi-a fost de multe ori foame. Ceva se ivește de fiecare dată.

– Adică furi mereu câte ceva.

– Adică Domnul are grijă de mine.

– Ești predicator?

– Drace, nu!

Ea icni, iar ochii i se măriră și mai mult.

– Nu ar trebui să înjuri.

Drace nu era chiar o înjurătură, nu? Folosise cuvinte mult mai rele la viața lui. „Ar fi amuzant să folosesc unul acum, să văd cum își iese și mai rău din sărite."

– Pai, la naiba, zise el, făcându-i plăcere expresia îngrozită de pe chipul ei. Ce îi mai rămâne unui bărbat dacă nu poate nici să fure, să mintă ori să înjure?

– Tu nu ești bărbat, spuse ea indignată.

– Destul de-aproape. Am aproape 16 ani.

Băgă mâna în buzunarul cămășii, scoase o bucată de hârtie și un săculeț de tutun și își răsuci alene o țigară. Și-o îndesă între buze. În timp ce ea îl privi cu gura căscată, dădu un bobârnac cu degetul mare unui băț de chibrit, lucru care îl făcu să ia foc. Duse flacăra la țigară și inhală adânc. Fumatul îi ușura întotdeauna foamea. Desigur, să fure cele necesare nu era la fel de ușor ca furtul unor biscuiți, dar uneori, bărbații aveau nevoie de o provocare.

– Nu ar trebui să fumezi în prezența unei doamne fără să ceri permisiunea, zise ea, cu un ton mustrător în cuvinte, care l-ar fi făcut să facă stânga-mprejur și să plece, dacă nu ar fi fost atât de plăcută la vedere.

Nu era încântat să fie mâncat de viu, nu vedea nici un sens să tolereze asta.

Suflând fumul și privind prin el cu ochii mijiți, cercetă cu o privire exagerată zona.

– Nu văd nici o doamnă pe-aici.

– Eu sunt o doamnă.

– Ești doar un copil.

– Ba nu. Sunt o doamnă tânără, aproape de tot crescută.

– Ia să văd.

Ea clipi rapid, iar nasul nu îi mai era îndreptat către cer.

– Ce vrei să spui?

– Adică lasă-mă să îți desfac corsajul. Să văd dacă ai crescut aproape de tot.

Ea clipi din nou, ridică din umeri și își împinse pieptul către el, cu o provocare în ochi care îl uimi.

– Bine.

Sfinte Dumnezeule din ceruri! Ea avea de gând să îl lase. Își aruncă țigara pe jos și o strivi cu vârful cizmei lui ponosite. Gura i se uscase atât de tare, încât parcă ar fi mestecat tutunul în loc să îl inhaleze. Își șterse pe pantaloni palmele dintr-odată umede, apoi întinse mâinile către corsajul ei, jenat de faptul că mâinile îi tremurau atât de rău încât abia putea să își miște degetele. Dar era hotărât să nu se oprească, pentru că dorea cu disperare să vadă ceea ce devenise din ce în ce mai nerăbdător să vadă în ultimele câteva luni. Pieptul unei femei. Ei bine, al unei fete în cazul de față, dar un piept era un piept. La naiba, dacă ar fi știut că era așa de ușor să scoată o fată din hainele ei, ar fi cerut uneia cu mult timp înainte.

– Lauren Fairfield, ce Dumnezeu se petrece aici?

Întrebarea pusă atât de acru aproape că îi făcu pielea să o ia la goană fără el. Odată ce își recăpătă iute respirația, își dădu seama că mama ei – femeia semăna prea mult cu ea ca să nu fie mama ei – trebuie să se fi apropiat pe după colț, fără ca el să observe, iar el nu era decât la un nasture distanță de a vedea paradisul. Simțul de supraviețuire se activă, dar, înainte ca el să apuce să se ferească și să țâșnească departe, mama ei îi zbură pălăria în praf, îl prinse de ureche, ciupindu-l tare, ceea ce îl aduse iute cu picioarele pe pământ.

– Au!

– Ați fumat aici, în spate? întrebă mama ei.

– Nu, doamnă. Doar el. Nu m-a întrebat mai înainte. Și înjură.

Fata își încheie explicațiile, își coborî privirea, iar lui Tom îi veni să o sărute pentru că își ținuse gura cu privire la cele mai rele fărădelegi ale lui. Cum buzele ei erau strâns închise, el avea o șansă de a nu merge la închisoare. Nu se arestau oamenii pentru

că fumau ori înjurau. Dar dacă ea avea să dea în vileag că el mai și furase...

– Dacă tatăl tău ar fi fost încă în viață, l-ar fi bătut pe băiatul ăsta până l-ar fi lăsat lat pentru că și-a permis astfel de libertăți în ceea ce te privește, dar, cum nu mai este, rămâne în sarcina mea să mă ocup de asta, zise mama ei, apucând brațul fiicei sale și trăgând și mai tare de urechea lui Tom.

Poate că închisoarea ar fi fost totuși de preferat. Le urmă din cauză că femeia nu îi lăsă de ales, dacă voia să își păstreze urechea, iar el era foarte atașat de aceasta. Se potrivea foarte bine cu cea de pe cealaltă parte a capului lui.

Dădură colțul clădirii, cu mama ei târându-i pe alee, după ea. Ocoliră și cel de-al doilea colț.

– Domnule șerif!

Ah, la dracu', putea să aibă mai mult ghinion de-atât? Șeriful se sprijinea de fațada prăvăliei, cu fruntea apăsată de lemn.

– Abia a trecut de prânz și ești deja beat, îl certă mama ei.

Bărbatul își răsuci ușor capul și se holbă la ei. Tom nu văzuse niciodată ochi albaștri atât de deschiși la culoare.

– Te-am văzut ieșind din saloon, continuă mama ei. Nu știu de ce oamenii din orașul ăsta au crezut că e potrivit să te numească șerif, nici de ce apelez la un afemeiat pentru problema asta. Bănuiesc că e din cauză că nu am de ales.

Fără să dea drumul urechii lui Tom, reuși cumva să îl arunce către șerif.

– Au! Au! Au! strigă Tom, tresărind.

Fir-ar, femeia putea ciupi.

– Vreau să fie închis pentru noaptea asta.

Tom încercă să vadă partea bună a lucrurilor. Cel puțin urma să capete o masă caldă și un pat.

Șeriful vorbi în cele din urmă:

– Scuzele mele, doamnă – bărbatul vorbea al naibii de caraghios, încât Tom aproape că izbucni în râs, dar decise că, ținând seama de locul în care se afla, era mai bine pentru el să tacă –, dar nu pot...

– Ba sigur că poți și ar fi bine să o faci. Ia-l!

Șeriful își înfășură mâna în jurul brațului lui Ton și îl trase de lângă femeie.

– Ce infracțiune a comis?

– Deschidea nasturii corsajului lui Lauren a mea, încercând să... profite de inocența ei. Ea nu are decât 14 ani.

Paisprezece? Pe toți dracii! Chiar *era* doar un copil. Tom crezuse că era mai aproape de vârsta lui, o numise copil doar ca să o enerveze.

Șeriful dădu scurt din cap.

– Mă voi ocupa degrabă de problema asta.

– Așa să faci, altfel jur că voii pune consiliul orășenesc să te dea afară.

Femeia se îndepărtă târându-și picioarele, trăgând-o pe fiica ei după ea. Fătuca aruncă o privire peste umăr, care îi spunea parcă lui Tom că și ei îi părea rău la fel de rău ca și lui pentru felul în care se despărțeau.

– Cine era scorpia aia? întrebă șeriful.

Luându-se după vocea pedantă a bărbatului, foarte delicată și elegantă, Tom se gândi că acesta nu era de prin părțile locului. Părea a fi un filfizon. Tom fu destul de sigur că ar fi putut să îl întreacă. Și nu era prea sigur ce era o scorpie, dar, bazându-se pe felul în care întrebase bărbatul și în care mama lui Lauren îl certase, Tom se gândi că acesta nu-i făcea complimente.

– Văduva Fairfield, răspunse Tom, gândindu-se că acela era singurul nume care i se potrivea din moment ce soțul ei era mort iar fata era Lauren *Fairfield.*

– Câți ani ai, băiete? întrebă șeriful.

Tom își înclină sfidător bărbia.

– Cincisprezece, și nu mi-e frică de închisoare.

– Nu te voi băga la închisoare pentru că ai fost curios, dar așteaptă să faci 16 ani înainte dă desfaci alte corsaje. Asigură-te că femeia este mai în vârstă ori prietenoasă și dornică să îți ia bani ca să îți satisfaci curiozitatea naturală. Șeriful îi dădu drumul. Hai, acum cară-te!

Lui Tom nu trebui să i se spună de două ori. Alergă pe după colț, de-a lungul aleii și pe după un alt colț, oprindu-se în spatele prăvăliei. Își înșfăcă pălăria, o îndesă pe cap și ridică cu grijă ce mai rămăsese din țigara lui. Urma să o termine în seara aceea, când stomacul avea să înceapă să îi chiorăie. Doar dacă nu avea să găsească altceva de mâncare. Se întrebă ce aruncaseră în spatele cârciumii.

*

– Văd că furi în continuare.

Tom își termină biscuitul înainte să își ridice privirea din locul lui preferat din spatele prăvăliei. Iat-o din nou. Lauren Fairfield. Îmbrăcată în albastru, cu un rând de nasturi în față care urcau până aproape de bărbie. Cu siguranță că aproape o sufocau.

– M-am apucat și de băut, zise el, rânjind.

Îi plăcea felul în care ochii ei deveneau atât de largi și de rotunzi de fiecare dată când el o șoca.

– Deci văd că, pe deasupra, încă mai minți.

– Nu mint. Săptămâna trecută am găsit în spatele cârciumii o sticlă pe jumătate goală. Am dat-o gata.

– Ce gust a avut? întrebă ea, vizibil curioasă.

„De urină", dar nu îi spuse asta pentru că ea ar fi putut să îl întrebe de unde știa el ce gust avea urina și, cu siguranță, nu dorea să dezvăluie partea aceea tristă din viața lui. Așa că se mulțumi cu:

– Am gustat mai bune.

– În prezența unei doamne trebuie să îți scoți pălăria și să te ridici în picioare.

– Da' văd că tare îți mai pasă de maniere.

– Tuturor le pasă.

– Mie nu.

– Cum așa?

– Nu văd nici un avantaj în ceea ce le privește.

– Să nu ai fundul tăbăcit este un avantaj.

– Cine o să-mi tăbăcească mie fundul?

– Părinții tăi.

– Sunt morți.

Din toate lucrurile pe care i le spusese, acesta păru să o șocheze cel mai tare.

– Ești orfan?

El ridică din umeri.

– Unde locuiești?

El ridică din nou din umeri.

– De aceea furi?

– Da' multe întrebări mai pui! Se uită la ea cu ochii mijiți. Ce știi despre șeriful acela?

– Că mama nu îl place. Nici pe prietenii lui.

– Vorbește caraghios.

– E din Anglia. El și prietenii lui s-au mutat aici imediat dup război, ca să ajute la strânsul bumbacului, din cauză că mulți bărbați au fost uciși.

Anglia. Nu cunoștea pe nimeni din Anglia. Era sigur de asta. Totuși, felul în care vorbea bărbatul îi stârnea niște amintiri foarte îndepărtate. Nu putea să și-l scoată din cap, dar, pe de altă parte, părea să nu poată să și-o scoată din cap nici pe Lauren. O luase cu el în somn, pe ea și acel nasture nedesfăcut.

– De ce îți pasă de el? întrebă ea.

– Nu îmi pasă. Sunt doar curios. Îmi amintește de ceva. Nu pot să spun exact de ce anume.

– Îmi pare rău că mama te-a băgat în bucluc cu el.

Cu degetul mare, își ridică pălăria de pe frunte.

– Mi-a dat drumul de îndată ce mama ta a dispărut. Până la urmă nu a trebuit să petrec noaptea în închisoare.

Ea zâmbi.

– Mă bucur.

Dumnezeu să aibă milă! Inima i se lovi dureros de coaste. Când zâmbea, devenea de-a dreptul superbă.

– Tot 14 ani ai?

Ea râse ușurel și reuși cumva să îl lase fără respirație în același timp.

– Sigur că da, prostuțule. De ce întrebi?

– Pentru că este ziua mea și voiam să îmi cumpăr un cadou.

Ochii și zâmbetul ei deveniră și mai strălucitoare.

– Ce ai de gând să cumperi?

– Un corsaj deschis.

Ea se încruntă, își îngustă ochii și își încreți buzele.

– Credeam că nu ai nici un ban.

– Ți-am spus că am puțini.

– Credeam că îi păstrezi pentru urgențe.

Felul în care îi bubuia inima...

– Este o urgență.

– Mama a fost cu adevărat supărată...

– Asta din cauză că nu ştiam că trebuie să plătesc. Se ridică în picioare, îşi scoase pălăria şi scoase din buzunar moneda. Şeriful a zis că pot să o fac dacă plătesc.

– De ce eşti aşa de hotărât să îmi desfaci nasturii corsajului?

– Pentru că nu am văzut niciodată un piept şi i-am auzit pe băieţi vorbind despre ce privelişte plăcută este.

Pe chipul ei apăru o expresie încăpăţânată, aşa că el îşi deschise degetele ca să îi arate că de data aceea era dispus să plătească.

– Ce băieţi? întrebă ea.

– Cei din trenul cu orfani.

– Ai călătorit cu trenul de orfani?

El dădu din cap că da.

– Tocmai din New York. Nu până aici, bineînţeles. Am venit pe jos până aici, căci nu prea mi-a plăcut familia care m-a luat.

– Cum aşa?

– Pur şi simplu. Vrei banul sau nu? întrebă el nerăbdător.

Nu dorea să se gândească la tot ceea ce se întâmplase după ce ai lui muriseră. Dorea ca amintirea celei de a 16-a aniversări să fie una plăcută, la care să se gândească şi când avea să împlinească o sută de ani.

Ea se strâmbă, şi el se gândi că lucrul acesta ar fi trebuit să o facă să arate urât, dar nu era aşa. Îl făcu doar să îşi dorească să o mai necăjească un pic, să o facă să mai rămână un pic.

– Tot ceea ce doreşti este să îmi desfaci corsajul?

El încuviinţă din cap, şi gura i se uscă dintr-odată atât de tare încât nu crezu că ar fi fost în stare să vorbească dacă ar fi trebuit să o facă.

– Nu poţi să pui mâna pe nimic, îi spuse ea.

– Nu o voi face, reuşi el să spună cu un nod în gâtlej, care creştea odată cu anticiparea. Voi privi doar.

– Bănuiesc că nu e nimic rău dacă doar priveşti.

– Absolut deloc.

Ea întinse mâna. El lăsă moneda să cadă în palma ei, dorind ca a lui să nu îi fi părut dintr-odată atât de murdară. După ce îşi puse deoparte pălăria, îşi şterse mâinile pe pantaloni şi le blestemă că începură să tremure din nou. Urî să se gândească la cât de tare i-ar fi tremurat dacă ar fi apucat să atingă mai mult decât nişte nasturi.

Nu că avea să atingă mai mult decât îi permisese ea. O fi el un hoţ, un mincinos, unul care înjură şi – cel mai recent – un beţiv, dar nu era un ticălos. Ei, poate că era un pic. Desfacerea nasturilor ajungea până aproape de linia pe care nu avea să o treacă. Un bărbat trebuia să aibă nişte principii.

Susţinându-i privirea, ea îşi ridică bărbia. El înghiţi în sec, dorind ca ea să nu fi avut atât de *mulţi* afurisiţi de nasturi. Păru să îi ia o veşnicie să îl scoată pe primul din gaura minusculă. Se desfăcu doar ca să îi scoată la iveală o infimă părticică din gâtul ei. El încetă să mai respire. Îşi mută degetele la următorul nasture.

– Lauren Fairfield!

Înainte să poată face o mişcare ca să scape, urechea îi fu prinsă într-o strânsoare dureroasă, şi dansă pe vârfuri, încercând să pună capăt agoniei. Cum putea o femeie să provoace atât chin cu o ciupitură?

Înainte să poată să îşi adune forţele ca să protesteze, ea îl târa prin clădire.

– Şerif Montgomery!

Aruncând o privire cu coada ochiului, din cauză că femeia nu îi îngăduia să se întoarcă, Tom îl zări pe şerif, stând lângă oficiul telegrafic. Îl grăbi pe Tom de-a latul străzii prăfuite.

– Doamnă...

– O făcea din nou. Deschidea nasturi corsajului lui Lauren a mea.

Şeriful se uită urât la el.

– Ţi-am spus...

– Astăzi am împlinit 16 ani, se grăbi el să răspundă, şi aţi zis că pot să mă uit dacă ea doreşte să-mi ia banii. I-am dat 25 de cenţi.

– I-ai spus că poate desface nasturii corsajului fiicei mele dacă o plăteşte?

– Nu chiar. A înţeles greşit ceea ce i-am spus, încercă să explice şeriful.

– Ticălos bun de nimic! strigă ea, în timp ce îl aruncă pe Tom înspre şerif. Îl vreau la închisoare şi pe tine, alături de el. Merg la consiliul orăşenesc.

Tom o privi îndepărtându-se nervoasă, cu o indignare justificată în fiecare pas hotărât. Lauren se uita peste umăr la el, cu o îngrijorare

în expresie, care îi strânse pieptul. Trecuse mult timp de când cineva își făcuse griji pentru el.

– Cum te cheamă, băiete? întrebă șeriful.

– Tommy.

Prefera Tom, dar aflase că oamenii se apropiau mai mult de el atunci când folosea o versiune a numelui său care îl făcea să pară mai tânăr, mai inocent. Ar fi protejat un Tommy. Pe un Tom l-ar fi aruncat în închisoare.

– Unde Dumnezeu îți sunt părinții?

– Au murit.

Șeriful oftă din greu.

– Vino cu mine.

La naiba! Șiretlicul lui nu îl dezamăgise niciodată până atunci. Își ridică bărbia sfidător. În ultimul timp ieșise din multe belele jucând la cacealma.

– Nu mi-e frică de închisoare.

– Nu te duc la închisoare.

Șeriful merse de-a lungul trotuarului, pașii răsunându-i pe scânduri. Tom recunoștea sunetul mâniei atunci când îl auzea. Poate chiar dăduse de belea. Se gândi să fugă, dar era al naibii de obosit să tot fugă. Și, dacă fugea, putea să nu o mai vadă niciodată pe fata cu ochi albaștri.

Șeriful împinse ușa cârciumii.

– O să mințiți și o să le ziceți că sunt destul de mare ca să beau? întrebă Tom, plin de speranță.

Șeriful îi aruncă o privire de oțel. Bărbatul nu era chiar atât de elegant cu crezuse Tom. De obicei, se pricepea foarte bine să citească oamenii, dar acela îl deruta.

Tom ridică obraznic din umeri.

– Bănuiesc că nu o să faceți asta.

– Wyndhaven, zise un bărbat care se îndreptă alene spre ei, sprijinindu-se cu putere pe un baston. Tom îl recunoscu ca fiind proprietarul cârciumii. Vorbea în același fel caraghios ca șeriful. Ce ai acolo?

– Un băiat fără părinți și cu prea mult timp liber. Ce pot să fac cu el?

Proprietarul cârciumii îl cercetă pe Tom. Tom își încleștă maxilarul. Ura să fie cercetat, măsurat, judecat.

– Ştii ceva despre vaci, băiete?

– Ştiu tot, zise Tom cu încredere, sfidător.

Ştia ce păţea un băiat care nu era găsit corespunzător. Primea o bătaie sănătoasă.

– Nu ştii absolut nimic, mincinos mic, zise proprietarul cârciumii, dar vei şti înainte ca luna să ia sfârşit.

– Ce-ai de gând să faci cu el? întrebă şeriful.

– Să îl pun să muncească pentru Compania Texană a Văcăreselor.

La căderea nopţii, Tom avea o burtă plină, un aşternut de paie moale pe care să doarmă şi, pentru întâia oară după mult timp, speranţa unei vieţi mai bune.

Zece ani mai târziu, avea să îi mulţumească bărbatului responsabil pentru asta. Fusese Ravenleigh – la vremea aceea vicontele Wyndhaven – cel care îi oferise o şansă în oraşul Fortune[1]. Aşa cum hotărâse soarta, nu fusese şeriful pe mâna căruia îl tot dădea mama lui Lauren –, ci fratele geamăn al bărbatului, care venise în vizită. Şi care, când părăsise Fortune, le luase cu el pe mama lui Lauren, pe Lauren şi pe surorile ei.

Tom nu fu sigur dacă făcuse el un zgomot ori dacă Lauren îi simţise, pur şi simplu, prezenţa, dar ea se ridică graţios – atât de graţios –, se întoarse cu faţa la el, apoi rămase nemişcată ca şi cum ar fi dat dintr-odată peste un pericol necunoscut.

Sfinte Dumnezeule! Devenise şi mai frumoasă decât îşi imaginase el. Şi şi-o imaginase foarte mult de-a lungul anilor. Şi îşi dădu seama cu o limpezime atât de cutremurător de tăioasă încât aproape că îl făcu să se chircească, că nu se afla acolo să îi mulţumească lui Ravenleigh. Venise pentru cu totul altceva. Dar avea prea multă mândrie pentru a merge să cerşească, prea multă mândrie pentru a admite cât de mult îl rănise tăcerea ei. Dar nu atât de multă mândrie încât să nu ia ceea ce îi era datorat.

Lauren auzi mişcarea cea mai uşoară şi presupuse că sosise, în sfârşit, ceaiul pe care îl ceruse mai devreme, adus de un servitor. Dar, când se ridică şi se întoarse cu faţa către uşă, respiraţia i se tăie dureros. Abia fu conştientă de celelalte doamne care exclamară, una dintre ele chiţăind.

Ceaiul nu sosise. Ci un cowboy.

[1] Avere; noroc.

Şi l-ar fi recunoscut oriunde.

Înalt, subţire ca un bici, cu un pas lejer care arăta că nu avea nici o grabă să ajungă, traversă încăperea către ea, debordând de încredere cu fiecare pas – un bărbat cu o misiune. Bubuitul tocurilor cizmelor lui, care loveau podeaua de parchet lustruit, răsună în încăpere. Ţinea strâns în mâinile lui mari, bătătorite, pălăria neagră, în timp ce ochii lui căprui-închis o ţinură captivă.

Părul lui negru ca miezul nopţii, mai îmblânzit decât îl văzuse vreodată, îi mângâia gulerul cămăşii albe, aproape ascuns sub jacheta simplă, neagră. O legătură din mătase neagră îi era înnodată într-o fundă pleoştită la gât. Mustaţa era o adăugire nouă, la fel de deasă ca şi părul, încadrându-i arcul buzei superioare şi părţile laterale ale gurii care se întinse larg atunci când îi dărui unul dintre zâmbetele lui largi, lente, senzuale.

Nu crezu că încruntarea din cauza soarelui şi a vântului neiertător din Texas era cea care îi săpase linii pe chip, la colţurile ochilor, de-a lungul frunţii. De vină fusese viaţa grea şi, probabil, distracţia pe cinste. Nu fusese niciodată unul care să facă lucrurile pe jumătate. În ciuda tuturor schimbărilor pe care le observă, ceea ce rămăsese la fel îl făcea recognoscibil.

O privi ca şi cum ea îi aparţinea. Odată ca niciodată, poate că aşa fusese.

Era ultima persoană pe care s-ar fi aşteptat să o reîntâlnească, unica persoană pe care renunţase să mai spere că avea să o mai vadă vreodată. Poate că el era un miraj, o plăsmuire a imaginaţiei ei, o speranţă slabă la care nu renunţase, deşi crezuse că renunţase de tot.

Doar că, atunci când el se opri direct în faţa ei, mirosul lui – piele, tutun, un dram de whisky şi un strop de praf – aduse la viaţă amintiri uitate ale unor nopţi petrecute cu el sub stele. Era real. Şi se afla acolo. Nu îi venea să creadă.

Inima îi bubuia atât de tare, încât fu sigură că toată lumea putu să o audă, să o vadă cum i se loveşte de piept cu fiecare bătaie puternică.

– Tom? şopti ea în cele din urmă.

– Bună, Lauren.

Glasul lui fu un huruit profund, răguşit şi senzual, care o pătrunse tremurând şi îi atinse toate cotloanele goale şi pustii ale inimii.

– Ce Dumnezeu cauți aici? întrebă ea.

– Am venit să încasez o datorie.

O datorie? Despre ce Dumnezeu vorbea?

– Dumnezeule, Tom, cine își datorează...

– Tu, draga mea.

Capitolul 3

Lauren îl privi îndelung, auzindu-i cuvintele, dar fără să le înțeleagă. Singurul lucru pe care i-l datorase vreodată...

Sfinte Dumnezeule! După tot acest timp venise acolo să obțină ceea ce nu reușise să obțină în Texas? Să-i deschidă nasturii corsajului? Bărbatul își pierduse mințile?

– Nu se poate să fii serios?

– Foarte.

Tom privi cum scepticismul îi cuprinde trăsăturile delicate, pentru a fi iute înlocuit de sfidare. Nu putea să explice de ce îi făcea plăcere să vadă ridicarea încăpățânată a bărbiei ei, încrețirea buzelor în semn de dezaprobare, mai ales pentru că el nu venise pentru dezaprobarea ei. Cumva, ea reușise mereu să scoată la suprafață diavolul din el.

– Dumneavoastră sunteți, nu-i așa? întrebă una dintre doamne, înainte ca Lauren să apuce să îl înțepe cu un răspuns tăios.

Tom se întoarse către femeia care vorbise și se întrebă de ce nu i se părea că părul ei blond și ochii ei albaștri erau la fel de atractivi ca ai lui Lauren. Într-un fel, era mai drăguță, dar în toate felurile care erau importante pentru el era pur și simplu comună. Totuși, nu avea obiceiul de a ignora femeile. Ele erau prea rare în Texas pentru ca prezența lor să fie desconsiderată, așa că zâmbi larg.

– Cine anume, scumpo?

– Vai! Scoase un chicotit micuț, iar genele începură să i se zbată mai repede decât aripile unei păsări colibri. În mod evident fâstâcită, trase adânc aer în piept. Contele de Sachse.

– Cu siguranță că nu este el, zise Lauren. Are afaceri cu tatăl meu vitreg. Nu acesta este motivul real al venirii tale, Tom? Pentru a-i aduce lui Ravenleigh ultimele vești legate de una dintre afacerile văcăreselor din Texas.

Tom știa că, pe măsură ce afacerea crescuse și includea mai mult decât vite, Ravenleigh devenise un investitor, un partener al fratelui său și al celor doi prieteni ai săi: Grayson Rhodes și Harrison Bainbridge. De asemenea, Tom era conștient că bărbații îl țineau la curent pe Ravenleigh în ceea ce privea progresele pe care el le făcea, succesul lui și, deși nu fusese niciodată un lucru oficial, se simțise adesea ca și cu ei îl adoptaseră.

– Ți-am spus deja motivul pentru care mă aflu aici, îi spuse el lui Lauren.

– Cu siguranță nu ai bătut atâta drum pentru un lucru atât de trivial...

Se opri brusc, ca și cum își aminti că avea un salon plin de doamne care i-ar fi găsit motivul puțin cam scandalos. Tom știa foarte bine necazurile pe care le putea provoca un scandal. Fiecare englez pe care îl întâlnise vreodată avusese vreun fel de scandal legat de numele lui care avusese ca rezultat exilul în Texas.

– Nu am găsit niciodată ceva legat de tine fiind trivial, zise Tom, privind cum un roșu viu cuprinse obrajii lui Lauren.

Nu și-o amintea ca pe cineva care se rușina atât de ușor. Dar pe de altă parte, nu dură mult până când, privind-o, să își dea seama că nu mai era fata care îl înfruntase în fața prăvăliei. Avea o ținută, un calm și o grație care îi lipsiseră în tinerețe. Era întruchiparea unei doamne, și nu era foarte sigur de sentimentele lui legate de acele schimbări evidente, întrebându-se dacă schimbările din el erau la fel de clare.

– Vă rog, trebuie neapărat să va alăturați nouă, îl îndemnă pasărea colibri, din nou înainte ca Lauren să apuce să răspundă, iar el își dădu seama că ar fi trebuit să aștepte înainte să o abordeze, să fi așteptat până când ar fi prins-o singură. După toți acei ani, ea merita acest respect. Amândoi îl meritau.

– Vă rugăm, imploră una dintre celelalte doamne. Ne-ar plăcea foarte tare dacă ați sta cu noi.

Cum ar fi putut Tom să spună nu unei astfel de invitații, făcute din tot sufletul, când în încăpere plutea atâta speranță, încât parcă șederea lui le-ar fi îndeplinit toate dorințele?

– Apreciez invitația.

Luă loc pe scaunul oferit, ridicându-și un picior și punându-i glezna pe genunchi, așezându-și pălăria pe coapsă.

Cu sprâncenele ei delicate împreunate, Lauren îl privi fix ca și cum nu era deloc de acord cu poziția lui – ori poate încă nu îi venea să creadă că el se afla acolo. Pe de altă parte, nici lui nu îi venea să creadă. Se întrebă dacă ar fi fost nepoliticos să îi ceară să iasă pentru un minut ca să poată discuta în particular. Avea zece ani de întrebări care aveau nevoie de zece ani de răspunsuri. Dar chiar în timp ce evalua posibilitățile, știa care era soluția necesară: desigur că ar fi fost nepotrivit să o ia deoparte. Singurul lucru pe care îl învățase în ceea ce privea femeile din Anglia era că unui bărbat nu i se permitea să fie singur cu una dintre ele – indiferent cât de inocente i-ar fi fost intențiile.

Clătinând din cap aproape imperceptibil, ca și cum i-ar fi acceptat prezența, făcu prezentările cu mult calm, ca și cum cowboy-i cu declarații îndrăznețe îi năvăleau în salon în fiecare după-amiază. Pasărea colibri era Lady Blythe. Femeia cu părul închis la culoare era Lady Cassandra. Cele mai tinere erau domnișoarele Anne și Priscilla.

– Sunteți cowboy? întrebă Lady Blythe.

– Da, scumpo, sunt.

Își coborî capul și îl privi fluturându-și din nou genele acelea lungi, părând excesiv de încântată. Îi plăcuse întotdeauna să le copleșească pe doamne cu atenții, dar era obișnuit să trebuiască să muncească un pic mai mult pentru a obține vreun rezultat.

Aplecându-se, Lauren îi atinse mâna, și dorința îl săgetă până în călcâie. Ea avusese întotdeauna un efect asupra lui, dar nu fusese niciodată atât de puternic, atât de ascuțit, atât de urgent.

– Aceste doamne... tații lor sunt cu toții nobili. Ar trebui să li te adresezi mai formal, zise ea.

– Eu, una, nu mă supăr că mi-ați spus scumpo, spuse Lady Blythe. Nici un domn nu m-a mai numit așa vreodată.

Tom îi aruncă un zâmbet larg.

– Mi-e greu să cred asta, scumpo.

Lady Blythe dădu drumul unui alt chicotit micuț, aproape ca un oftat.

– Este adevărat.

– Atunci mă gândesc că trăiești în locul nepotrivit, pentru că în Texas băieții ar sta la coadă ca să te numească astfel.

– Cu adevărat?

– Eu nu mint.

– De când? întrebă Lauren.

Mânia, fierbinte și furioasă, trecu prin el, și făcu tot ce putu pentru a o ține în frâu, în timp ce își mută din nou privirea spre ea.

– Dorești cumva să începem să enumerăm vorbele false care au fost rostite – de față cu musafirele tale? Dacă da, aş fi mai mult decât bucuros să mă supun.

Arăta ca și cum i-ar fi tras un glonț în inimă, dar nu avea de gând să își ceară scuze ori să își ia vorbele înapoi. Ea era cea care nu își ținuse promisiunea făcută.

– Tom!

Vocea cultă familiară răsună între pereți. Tom se ridică în picioare, cu mâna întinsă, în timp ce contele Ravenleigh traversa încăperea. Nu arăta cu mult mai diferit față de ultima oară când Tom îl văzuse. Câteva riduri în plus pe frunte. Poate că părul îi încărunțea un pic la tâmple, dar abia dacă era vizibil între firele blond-roşcate care erau pieptănate pe spate.

Bărbatul îi scutură mâna, cu ochii de un albastru-deschis lucind.

– Mă bucur să te văd, băiete.

– Și eu, domnule.

– Habar n-am avut că aveai de gând să faci o călătorie în partea asta a lumii. Ar fi trebuit să mă anunți, ca să aranjez lucrurile în așa fel încât să te întâmpin. Ai nevoie de un loc în care să stai?

– Nu, domnule, s-a rezolvat.

– Excelent! Se întoarse ca să se adreseze doamnelor aflate în încăpere. Doamnelor, vă cer scuze pentru întrerupere.

– Nici vorbă, milord, spuse Lady Blythe. Este întotdeauna o plăcere să vă vedem.

– Este o plăcere la fel de mare să vă avem în casa noastră. Își îndreptă atenția către fiica lui vitregă. Lauren, te rog să anunți bucătăreasa că vom avea un oaspete la cină. Rămâi la cină, nu-i așa, Tom?

– Da, domnule.

– Splendid! Îl bătu pe Tom prietenește pe braț. Vino cu mine în bibliotecă să vorbim un pic și să bem ceva. Doresc să aud totul despre aventurile tale și să aud din sursă sigură ce mai fac fratele meu și prietenii lui în locul ala ca un iad pe care îl numiți Texas. Scrisorile lasă multe lucruri nespuse.

Tom salută din cap femeile.

– Doamnelor, a fost o plăcere să vă cunosc.

Lady Blythe arăta ca și cum el îi făcuse un compliment personal, zâmbind larg și fluturând din nou rapid din gene.

Tom înclină ușor capul spre fata care îl lăsase în urmă.

– Lauren.

Apoi îl urmă pe conte și ieșiră din încăpere, întrebându-se ce simțea Lauren cu adevărat despre rămânerea lui la cină.

– Trebuie neapărat să ne spui totul!

– Cum Dumnezeu l-ai cunoscut?

– Cine este el, mai exact? Dacă nu este contele...

– Toți cowboy-i sunt atât de chipeși?

– Este posibil ca el să fie Sachse? De fapt, nu a negat asta.

– Ei bine, nici nu a confirmat-o.

– A fost atât de interesant. Indiferent de cine este, trebuie să ne asigurăm că va fi invitat la balul care urmează.

– Îndrăznesc să spun că voi vorbi urgent cu mama despre posibilitatea de a...

Lauren ameți din cauza comentariilor și întrebărilor care veneau din toate părțile, abia reușind să își dea seama cine ce spunea. Ele nu păreau să caute cu adevărat răspunsuri, până când Lady Blythe nu întrebă în mod direct:

– Lauren, este evident faptul că ai o istorie cu acest bărbat. Cum te-ai simțit să îl vezi din nou?

O tăcere sufocantă se căzu peste ea, și Lauren nu le putu spune adevărul. El făcuse ceea ce făcuse întotdeauna: o zăpăcise, o entuziasmase, o înfuriase. După toți acei ani, crezuse că îi trecuse, că uitase de el la fel de ușor cum el uitase de ea. Nu fusese nevoie decât să îl revadă pentru ca amintirile și emoții nedorite să revină la viață. Cum ar fi putut răspunde la întrebările lor?

Se ridicase în picioare atunci când tatăl ei vitreg își făcuse apariția. Acum își întoarse atenția de la ușă și se întoarse, în sfârșit, cu fața către oaspetele ei, sperând că ascundea cu succes toate emoțiile care o răvășeau. Avusese ani mulți de practică pentru acest moment.

– Doamnelor, nu aș dori să fiu o gazdă neplăcută, dar compania este neașteptată, mama este plecată la cumpărături și trebuie să mă ocup de planurile pentru astă-seară în locul ei. Vă cer iertare, dar trebuie să vă rog să plecați.

Doamnele se ridicară iute.

– Desigur, zise Lady Blythe. Înțelegem dar, te rog, spune-ne... care este datoria aceasta misterioasă pe care a venit el să o colecteze?

– O monedă, răspunse în grabă Lauren, dorind să pună stavilă direcției în care se îndrepta conversația și, dacă se putea, să le dea afară din casă cât de repede posibil pe acele femei. Îi sunt datoare cu o monedă.

– A bătut atâta cale pentru o monedă?

Se forță să zâmbească.

– Știu că pare destul de ridicol...

– Mi se pare interesant. Îndrăznesc să spun că prezența lui va face ca sezonul să fie foarte interesant, spuse Lady Blythe.

„Vai, Dumnezeule, cu siguranță că Tom nu va rămâne aici destul timp pentru a deveni implicat în sezon." Deși, dacă el se afla în căutarea unei soții, se îndoia că urma să poată găsi pe lume o mai bună piață a căsătoriilor decât cea care avea loc în Londra. Dintr-odată nu dori să se gândească la scenariul în care el vâna o soție.

– Doamnelor, vă rog, trebuie să mă scuzați. Îl voi ruga pe Simpson să vă conducă.

Străbătând în grabă dalele de marmură ale holului, atrase atenția majordomului.

– Simpson, te rog să le conduci pe doamne la trăsurile lor, în timp ce eu voi informa bucătăreasa că vom avea un oaspete neașteptat la cină.

Având încredere completă în el că avea să facă ceea ce ordonase, nu așteptă un răspuns, ci păși năucă prin diferite încăperi familiare, explicând diferiților servitori că trebuiau făcute modificări pentru masa de seară. Când fu sigură că totul avea să se facă conform așteptărilor ridicate ale tatălui ei vitreg, își adună restul de curaj care îi mai rămăsese pentru a-și înfrunta, din nou, trecutul.

Păși pe coridor către bibliotecă, o încăpere pe care întotdeauna o găsise liniștitoare, un loc în care familia petrecuse multe seri citind. Era încăperea care îi amintea de Texas, pentru că mama ei le citise întotdeauna serile atunci când trăiau în Fortune. Obiceiul continuase să îi placă, dar avea mult mai multe cărți din care să aleagă. De altfel, Ravenleigh întotdeauna avea mult mai mult din orice. Acesta era unul dintre motivele pentru care mama ei nu putuse înțelege niciodată nemulțumirea lui Lauren.

Inspirând adânc ca să își liniștească nervii agitați, Lauren intră în bibliotecă. Se gândi că avea să găsească liniștitoare amintirile plăcute legate de camera aceea măreață, dar totul dispăru într-o lipsă de importanță odată cu prezența copleșitoare a lui Tom. Cum de se putea ca el să ocupe atât de mult spațiu, când nu făcea altceva decât să șadă într-un fotoliu de piele în fața tatălui ei vitreg, ambii bărbați ținând un pahar cu lichid chihlimbariu? Whisky, fără îndoială. Curaj lichid. În momentul acela, lui Lauren i-ar fi prins foarte bine o gură bună de curaj.

Punându-și paharul alături, pe măsuțele acoperite de marmură aflate lângă fiecare fotoliu, bărbații se ridicară. Pereții și tavanul părură să se rotească, să se apropie și să se depărteze până când fu dezorientată, nesigură, fiindu-i teamă că ar putea chiar să leșine. Mintea ei percepea cu greu realitatea faptului că el era cu adevărat acolo.

El se afla acolo. Tom. Tom, care promisese să scrie și nu o făcuse niciodată. Tom, care promisese să vină după ea și care, în sfârșit, venise.

Ca să încaseze o datorie.

Dacă nu ar fi fost atât de devastator de dezamăgită, ar fi fost teribil de mânioasă. Deși, cu toată sinceritatea, ce ar fi putut spune dacă el i-ar fi zis că venise după ea? Văzu umbre ale băiatului care fusese, dar ar fi putut spune cu adevărat că îl știa pe acest bărbat destul de bine încât să colinde jumătate din lume alături de el?

Se înălțase, umerii i se lățiseră, dar nu modificările fizice fură cele care i se părură atât de deconcertante. Era aura încrezătoare care îl înconjura, un bărbat care fusese modelat de focurile iadului în oțel intransigent. Nu avea nevoie să știe cărările trecutului lui pentru a recunoaște rezultatul călătoriei.

– Mă scuzați pentru întrerupere, reuși să spună în cele din urmă, înotând cu greu printre nesfârșitele întrebări și frământări care o chinuiau.

– Termină cu prostiile, zise tatăl ei vitreg. Tom tocmai îmi împărtășea niște vești fascinante. Te rog să ni te alături.

Ca prin ceață, merse până la tatăl ei vitreg și se așeză în fotoliul de lângă el, cu fața spre Tom. El *nu mai era* băiatul pe care îl lăsase în urmă, în Texas. Atențiile lui de atunci, deși scandaloase, aveau totuși o anumită inocență. Nu crezu că bărbatul acela, care avea cute adânci pe chip, cioplite de soare, de vânt și de muncă grea și tăișuri ascuțite în ochi, avea vreun strop de inocență. Cu toate astea, era

încă Tom al ei. Ceea ce o atrăsese în primul rând la el era încă prezent, poate nu la fel de evident, dar simţi că făcea încă parte din el. Cu toate regulile pe care le încălcase şi cu toate purtările lui scandaloase, el avea o bunătate de netăgăduit în adâncul lui, acolo unde conta cel mai mult.

– Care sunt veştile fascinante pe care le împărtăşeaţi? întrebă ea într-un final.

Tom îl privi pe tatăl ei vitreg ca şi cum s-ar fi aşteptat ca acesta să facă anunţul, indiferent care era *acela*, ca şi cum lui îi era prea dificil să vorbească din nou. Groaza începu să se strecoare prin ea. Oare ce se putuse întâmpla de dăduse naştere unei astfel de ezitări?

Atunci când tatăl ei vitreg nu făcu altceva decât să îi studieze ca şi cum începea încet să îşi dea seama că poate pierduse ceva important pe parcurs, Tom – părând incredibil de stânjenit – se aplecă în faţă şi îşi sprijini coatele pe coapse. Era o postură atât de tipică lui Tom, încât provocă o durere neaşteptată în inima lui Lauren.

El îşi frecă mâinile una de alta ca şi când putea să invoce cuvintele ca un magician, strângându-şi apoi palmele cu atâta forţă încât se auzi o bătaie şi susţinu fără ezitare privirea ei.

– Doamna aceea din salon a ghicit.

– Că eşti un cowboy? Nu este prea greu de ghicit. Nici măcar nu e nevoie să priveşti îndeaproape...

– Nu, zise el, întrerupând-o cu o grimasă. Celălalt lucru. Faptul că sunt contele de Sachse.

Ea auzi cuvintele, dar acestea nu aveau nici o noimă. A, le înţelesese sensul, semnificaţia era destul de clară, dar acestea veneau de la Tom... chiar mai important era faptul că *i se aplicau* lui Tom...

Clătină din cap.

– Tu eşti contele de Sachse?

El încuviinţă încet.

– Da, doamnă.

Ea se gândi la doamnele din salonul ei şi la interesul lor faţă de noul conte. Îşi aminti de compasiunea şi de empatia pe care le simţise pentru el, fără să ştie că el era un bărbat pe care ea îl cunoştea... ori cel puţin un bărbat pe care îl cunoscuse atunci când era foarte tânără.

Lauren se holbă la el, la bărbatul acela pe care îl purtase cu ea în vis de când avea 14 ani. Purtase un tânăr de 16 ani. Îl cunoştea

măcar pe acest bărbat? Își imaginase pur și simplu că o parte din el rămăsese aceeași?

O dezamăgire covârșitoare o izbi atunci când adevăratul motiv al sosirii lui o lovi direct în piept. Ea nu fusese un factor decisiv în hotărârea lui de a veni în Anglia, nu fusese deloc un factor. El nu venise pentru ea. Nici măcar nu venise cu adevărat pentru a-i deschide nasturii corsajului. Venise în Anglia pentru că avea obligații. Pentru că era un afurisit de conte!

Ea nu era decât un gând ulterior, dacă fusese și atât. Orice speranță disperată de care se agățase, că el avea să fie, într-o zi, din nou al ei, se transformă în flăcări, lăsând în urmă doar cenușă arsă.

– Tu ești Lord Sachse? clarifică ea din nou, cu glasul răgușit și sec.

Tom încuviință dând ușor din cap.

– De ce nu ai recunoscut atunci când Lady Blythe...

– Pentru că tu erai atât de sigură că nu eram, și era calea cea mai ușoară. Nu doream să trebuiască să încep să explic circumstanțele mele actuale în fața unei audiențe de străini.

– Circumstanțele tale prezente? Spui asta de parcă te aștepți ca ele să se schimbe.

– Sunt conștient de faptul că nu se vor schimba. Dar asta nu înseamnă că nu îmi doresc să fie așa.

– Deci acesta este adevăratul motiv pentru care te afli aici. Ca să îți revendici titlul.

Fu incredibil de mândră de ea însăși pentru că își păstrase glasul calm, că nu lăsase la vedere nici măcar o urmă din devastarea pe care o simțea odată cu realizarea dureroasă a faptului că el nu venise pentru ea. Fusese nerealistă să creadă că urma să vină, după tot acel timp.

– Motivul pentru care sunt în *Anglia*.

Nu o spusese, dar privirea lui comunica foarte clar că acela nu era motivul pentru care se afla *acolo*, în casa familiei Ravenleigh. Se afla acolo să își revendice o datorie pe care nici un bărbat rezonabil nu s-ar aștepta să fie plătită de către o femeie.

Se uită urât la el, sperând să îi dea de înțeles că îndrăzneala lui nu îi făcea plăcere. El ridică un colț al gurii într-o provocare familiară. De ce trebuia ca totul la el să fie atât de familiar și totuși atât de

străin în același timp? De ce nu putea pur și simplu să uite de istoria care nu numai că îi unise, ci îi și despărțise?

– Mi-ai spus că părinții tăi sunt morți, îi aminti ea.

– Am crezut că oamenii alături de care trăiam erau părinții mei. Nu mi-au dat niciodată vreun semn că lucrurile stăteau altfel. Ultimele câteva luni... au destrămat tot ceea ce credeam. Clătină din cap. Nu am nici o amintire a vieții mele de aici, în țara aceasta, despre mama și tatăl meu adevărați. Mă uit fix la portretul mamei... doresc să mi-o amintesc, dar nu pot.

Nu își putea imagina cum ar fi fost să nu aibă nici o amintire despre părinții ei. Amintirile despre tatăl ei adevărat erau vagi. Era atât de mică atunci când el plecase la război, dar avea amintiri despre el, zdrențuite cu timpul, dar prezente încă.

– Îmi pare rău că viața ta a fost răsturnată, se auzi rostind, cu adevărată compasiune.

Era foarte familiară cu realitatea oribilă de a trebui să trăiești dintr-odată o viață care era atât de diferită de cea pe care erai obișnuit să o duci, la care te așteptai.

– Nu îmi pot imagina cât de dificil trebuie să fie să ai toate aceste responsabilități aruncate asupra ta.

– Responsabilitățile nu mă deranjează. Sunt obișnuit să mă ocup de mult mai multe lucruri decât ar trebui. Doar faptul că am aflat că aparțin unei vieți la care nu m-am gândit niciodată este ceea ce nu-mi place. M-am gândit să ignor citațiile dar, după cum mi-a explicat detectivul, nu am de ales. Chiar dacă vreau ori nu, tot ce mă așteaptă aici este al meu.

– Legea este foarte clară în privința asta, zise tatăl ei vitreg. Nu poți întoarce spatele responsabilităților legate de un titlu.

– Deci ești blocat aici, în Anglia, afirmă ea.

– Spui asta de parcă ar fi un lucru rău, spuse Tom.

– Lauren nu a fost niciodată fericită aici, zise tatăl ei vitreg.

Uimită de comentariul lui, îl privi.

– Nu fi așa surprinsă, rosti el încet. Este singurul meu regret: că nu am reușit să-ți aduc fericirea pe care o meriți.

Cum emoțiile ei erau încă răvășite din cauza sosirii lui Tom, cuvintele tatălui său vitreg îi provocară lacrimi care îi înțepară ochii. Dori cu disperare să recunoască sprijinul, dragostea, acceptarea pe care el i le dăruise mereu. Clătină din cap.

– Nu poți da vina pe tine. Nu ai fi putut face nimic diferit. Pur și simplu, nu am fost făcută pentru viața asta.

– Dar te-ai acomodat, ai învățat și, deși poate că nu ai fost fericită, ai reușit să stăpânești toate labirinturile vieții noastre. Tom are nevoie de cineva care să îl învețe despre toate *capcanele* englezești, așa cum le numește el. Discutam despre posibilitatea ca tu să îi dai lecții.

– Ce spui despre Lady Sachse? Văduva fostului conte, zise Lauren. A făcut o treabă exemplară când l-a educat pe Archibald Warner.

– Și în timpul acesta s-a îndrăgostit de vărul meu, zise Tom. De curând s-a măritat cu el.

– Nu știam.

– Ceremonia nu a avut loc în Londra. A lăsat toate astea în urmă, fără să se uite înapoi.

O femeie care reușise să facă tot ceea ce Lauren doar visa: să lase toate acestea în urmă și să nu privească niciodată înapoi. Simți dintr-odată o înrudire cu femeia aceea. După felul în care Lady Sachse se comportase la Londra, Lauren nu ar fi zis niciodată că aceasta nu fusese fericită cu viața pe care o dusese. Câte alte doamne nu erau?

– Ai putea vorbi cu verișoara mea, Lydia. Acum este ducesa de Harrington și adoră regulile. Chiar a publicat o carte având ca subiect bunele maniere. *Corectarea gafelor de comportament*. Se pare că este foarte populară printre moștenitoarele americance care caută să se integreze în societatea londoneză. O poți cumpăra din orice librărie.

– Nu prea m-am omorât niciodată cu cititul. Prefer să mi se arate. Aș prefera ca tu să fii cea care să-mi arate.

– Mă tem că programul meu actual nu-mi lasă prea mult timp, zise ea.

– N-aș avea nevoie de prea mult, spuse el.

Ea zâmbi trist.

– Nu ai idee, Tom. Sunt atât de multe reguli, atât de multe lucruri pe care trebuie să le înveți. Ar dura luni de zile și nu am luni de dat.

– Ce este atât de important încât nu suferă amânare?

– De ceva timp, fac planuri să mă întorc în Texas.

Capitolul 4

Anunțul lui Lauren îl lovi pe Tom ca un pumn puternic în stomac care, dacă ar fi stat în picioare, l-ar fi făcut să se clatine. Nu era pregătit ca ea să iasă din viața lui la un timp atât de scurt după ce el reintrase în a ei.

Ravenleigh păru la fel de uimit, dar înainte ca el ori Tom să îi poată pune întrebări suplimentare lui Lauren, râsete vesele răsunară în fața încăperii chiar înainte ca ușa să se deschidă și trei femei – zâmbind strălucitor, evident fericite – să dea buzna înăuntru.

Alăturându-i-se lui Ravenleigh în timp ce acesta se ridică în picioare, Tom se gândi că femeia mai în vârstă era mama lui Lauren, dar ea nu semăna în nici un fel cu femeia aspră pe care o evitase cu orice preț când se aflau în Fortune, o femeie care nu păruse niciodată să zâmbească. Cele două doamne care o însoțeau trebuie să fi fost surorile lui Lauren. Își amintea vag de ele, dar, chiar și fără acea amintire, ar fi recunoscut puternica asemănare de familie: păr blond, ochi albaștri și trăsături delicate. Surorile ei crescuseră și deveniseră niște frumuseți, dar păleau în continuare în comparație cu Lauren. Recunoscu că orice femeie avea să pălească întotdeauna în comparație, pentru că așa fusese întotdeauna.

– Înțeleg că ați avut o ieșire fructuoasă, zise Ravenleigh.

– Da, într-adevăr, recunoscu una dintre domnișoarele mai tinere, privirea ei albastră mutându-se asupra lui Tom cu interes vădit.

– Mama, ți-l amintești pe Tom, zise Lauren.

Pentru un moment extrem de scurt, lui i se păru că în ochii albaștri ai mamei ei putu să vadă reflectată teama, chiar înainte ca ea să își încline bărbia în mod sfidător, un gest pe care Lauren începuse să îl imite cu mult timp în urmă.

– Da, desigur. Ce Dumnezeu te aduce în Londra?

Îl surprinse pe Tom vorbind cu un rafinament pe care nu îl avea înainte, nu chiar britanic, dar aproape. Se întrebă dacă într-o

zi avea și el să ajungă să vorbească la fel de străin lui însuși, așa cum se întâmpla acum cu toți cei din jurul său.

– A venit să-și revendice titlul, zise Lauren, înainte ca Tom să poată răspunde. Este Lord Sachse.

Mama ei se uită la Tom de parcă acestuia îi crescuse dintr-odată o pereche de coarne. El își schimbă poziția, dorindu-și să nu se simtă atât de incredibil de inconfortabil sub privirea ei cercetătoare. Femeia se pricepuse întotdeauna să îl facă să se simtă ca și cum făcea ceva ce nu se cuvenea. De obicei din cauză că așa era.

– Vai, ce surpriză! zise într-un final mama ei, fără nici o expresie în glas.

– Aș zice că e puțin spus, afirmă una dintre surorile ei. Tot orașul vorbește despre dumneavoastră. Peste tot pe unde am mers astăzi, oamenii doreau să știe dacă îl cunoaștem pe noul conte de Sachse. Râse ușurel. Nu aveam nici cea mai mică idee că de fapt chiar îl cunoaștem.

– Ai putea crede că îl cunoști, zise sora ei mai mare, dar trebuie să recunosc că eu nu prea îmi amintesc de el. Îmi cer iertare, milord. Făcu o reverență. Eu sunt Amy, în caz că vă amintiți de mine la fel de vag cum îmi amintesc eu de dumneavoastră.

Tom înclină ușor din cap, recunoscând și – speră el – părând rafinat în același timp.

– Îmi amintesc de dumneata.

Cealaltă soră a lui Lauren îi aruncă o privire sfioasă.

– Și eu, milord. Samantha. Vă amintiți și de mine?

– Da, doamnă, dar nu trebuie să îmi spui „milord".

Samantha zâmbi cald.

– Mă tem că trebuie să o facem. Vedeți, este una dintre reguli. Regula numărul trei, cred.

– Regulile sunt numerotate? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

– Vă tachinează, zise Amy. Sunt atât de multe reguli încât Lauren s-a apucat să le numeroteze la scurt timp după ce am ajuns aici. Cred că a ajuns la numărul 35 înainte să declare că era o treabă lipsită de speranță și se oprească.

– Știați că sunteți conte atunci când v-am cunoscut? întrebă Samantha.

– Nu.

– Trebuie să ne spuneți totul. Vom fi, fără îndoială, invidiate de întreaga societate.

Lui Tom îi displăcea foarte tare să își arate ignoranța, dar se gândi că ar fi fost mai puțin jenant să o arate printre oameni care îl cunoscuseră în Texas decât în rândul celor care nu îl cunoșteau.

– Societate?

– Scuzele mele, *milord*. Am uitat cât de ciudat poate părea totul la început. Societatea. Societatea Casei Marlborough. Oameni aleși care îi țin companie prințului de Wales. Casa Marlborough este reședința pe care domnia sa o are în Londra, desigur, și ca atare este responsabilă pentru numele asociate celor care îi sunt apropiați prințului. Acestora le place foarte mult să bârfească. Și acum, că știm cine sunteți – îi aruncă un surâs poznaș – bănuiesc că vom fi chiar și mai căutate pentru orice bârfă picantă pe care o putem furniza.

Nu fu deloc sigur că îi plăcea cum suna posibilitatea asta. Nu se afla acolo de mult, dar își dăduse deja seama că era nutreț pentru bârfe.

– Aș zice că ultimul lucru de care are nevoie familia asta este și mai multă bârfă, zise mama lor.

– Tocmai, mamă, spuse Samantha. Bârfa nu se va mai învârti în jurul nostru...

– Împrăștierea bârfelor se întoarce adeseori împotrivă, Samantha, zise mama ei, privirea țâșnindu-i de la Tom la Lauren de parcă s-ar fi temut că bârfa ar fi putut să se afle mai aproape de casă decât și-ar fi dorit. Trebuie să ne pregătim pentru cină.

– L-am invitat pe Tom să ni se alăture, spuse Ravenleigh.

Fu ciudat cum, dintr-odată, mama lui Lauren păru învinsă. Îi aruncă lui Tom un zâmbet de care el fu sigur că era forțat.

– Da, desigur. Vom fi încântați să rămâi. Haideți, fetelor, trebuie să ne pregătim.

Nu îi scăpă faptul că, spre deosebire de fiicele ei, nu avea tendința de a-l numi milord. Bănuia că ea încă îl vedea în el pe tânărul neexperimentat pe care îl cunoscuse în Texas.

În timp ce mama își conducea toate fiicele afară din încăpere, Lauren îi aruncă lui Tom o privire de rămas-bun, asemănătoare celor pe care i le aruncase pe strada din Fortune. El se gândi că unele lucruri nu se schimbă niciodată. O mamă care dădea ordine era întotdeauna o mamă care trebuia ascultată.

– Hai să ne terminăm băuturile, da? sugeră Ravenleigh.

Dând din cap, Tom se așeză pe fotoliu, își luă paharul și sorbi din whisky-ul pe care fratele lui Ravenleigh i-l trimisese din Texas. Fu bine să simtă gustul familiar când totul în jurul lui era mult prea străin. Se aplecă în față, cu coatele pe genunchi și, ținând paharul în mâini, studie lichidul chihlimbariu.

– Ați părut surprins de anunțul lui Lauren, cum că își face planuri de a se întoarce în Texas.

– Foarte.

Tom își ridică privirea, sperând că bărbatul avea să fie un pic mai deschis.

– Îmi pare rău, Tom – Ravenleigh clătină din cap – Sachse. Nu pot intra în detalii din moment ce nu am habar cum are de gând să ducă la capăt o astfel de aventură.

Tom dădu din cap, întrebându-se dacă urma să aibă șansa de a discuta singur cu Lauren înainte să plece. De cât timp plănuia ea să se întoarcă în Texas? Ce îi lipsea, mai exact? Evident, nu era vorba de el, dacă ea plănuia în continuare să se întoarcă acum, când el se afla în Anglia.

– Zilele astea l-ai văzut des pe fratele meu? întrebă Ravenleigh, ducând discuția pe o altă cale decât cea pe care Tom ar fi preferat să rămână.

Kit Montgomery devenea o legendă, aventurile sale îndrăznețe și căutarea dreptății fiind rivalizate doar de puțini. Cândva șerif al orașului Fortune, rămăsese partener în diverse asociații ale văcăreselor texane și un bărbat pentru care Tom avea un respect foarte mare.

– Nu l-am văzut prea des de când a devenit ranger și s-a mutat în partea de vest a statului, admise Tom.

– S-a gândit că vremea mai puțin umedă ar putea face ca starea de sănătate a soției sale să se îmbunătățească, zise Ravenleigh. Cred că așa a fost.

– Nu prea știu decât niște zvonuri care circulă. Montgomery devine destul de cunoscut ca om al legii. Am auzit că se scrie o altă carte despre el.

Ravenleigh râse înfundat.

– Pare o întorsătură ciudată a sorții ca un bărbat care a fost trimis în Texas din cauza scandalurilor pe care le-a creat aici, acasă. Fratele meu și prietenii lui s-au descurcat remarcabil.

– Nu vă pot contrazice.

Ravenleigh îl studie preț de un minut.

– Kit și prietenii lui m-au ținut la curent cu diversele tale realizări. Te-ai descurcat foarte bine din toate punctele de vedere.

Tom dădu din cap și își privi din nou fix paharul.

– Dacă ținem cont de parcursul ciudat pe care l-a avut viața mea. Mă simt confortabil în Texas. Nu pot spune același lucru despre partea asta de lume.

– Te vei adapta și te vei obișnui. Nu am nici o îndoială în privința asta.

– M-ați sprijinit atunci când am avut nevoie. Vă sunt dator pentru asta.

– Da, păi, eu îți sunt dator pentru actuala mea familie. Dacă nu ar fi fost purtarea ta necuviincioasă, poate că nu aș fi întâlnit-o niciodată pe Elizabeth a mea.

Tom ridică privirea către el.

– S-a schimbat considerabil de când am cunoscut-o eu.

Ravenleigh se întunecă.

– Toate s-au schimbat, Tom. Pentru ele a fost mult mai greu decât am anticipat să se adapteze la felul meu de viață. M-am așteptat ca Lauren să fie mai înțelegătoare cu situația ta de acum, dar se pare că are propriile planuri de care trebuie să se ocupe. S-ar putea ca Samantha să dorească să te ajute să înveți cum să te descurci într-o sală de bal.

Doar că Tom nu dorea ajutorul Samanthei. O dorea pe Lauren, dorea o șansă să o cunoască din nou, să cunoască femeia care devenise, dorea ca ea să îl cunoască pe el, pe bărbatul care devenise. Dorea să vadă dacă o putea face să se răzgândească și să rămână în Anglia – cel puțin pentru o vreme.

– Nu am renunțat de tot la ideea că Lauren mă va ajuta.

Ravenleigh dădu din cap cu înțelepciune, ca și cum ar fi înțeles emoția adâncă din glasul lui Tom.

– Se pare că este posibil ca eu să nu fi înțeles întru totul ce a costat-o pe Lauren mutarea aici.

– Ce ne-a costat pe amândoi, zise Tom încet.

– Știi ce se spune despre Tom? întrebă Samantha.

– Că este diavolesc de chipeș, înspăimântător de necivilizat și incredibil de bogat, spuse Lauren, cercetându-și rochiile, întrebându-se

de ce îi păsa atât de mult de ceea ce avea să poarte la cină, de ce simțea o nevoie aproape necontrolabilă de a-i face o impresie bună lui Tom. Tom. Contele de Sachse. Nu se putea obișnui cu ideea aceea. Lady Blythe și prietenele ei au trecut pe aici în această după-amiază ca să vadă ce pot dezvălui despre noul conte.

– Erau aici când a venit el?

– Da.

– Și?

Se uită peste umăr la Samantha, care ședea pe patul ei cu o strălucire plină de nerăbdare în ochi.

– Și ce?

– Ce s-a întâmplat?

– Ce crezi că s-a întâmplat? El purta pantaloni, lucru care a fost de ajuns ca să o facă pe Lady Blythe să se poarte prostește.

– Lady Cassandra a demonstrat unul dintre leșinurile ei infame?

– Nu, din fericire.

– Crezi că Lady Blythe o să pună ochii pe Tom?

– Nu știu. Eu nu mi-am dat seama că el era Sachse decât după ce au plecat ele. Dacă ea ar fi știut asta, nu mă îndoiesc că i-ar fi făcut avansuri mult mai evidente decât cele pe care i le-a făcut.

– Tu ce părere ai despre asta?

– Despre ce?

– Ah, Lauren, nu fi atât de dificilă, repetând fiecare întrebare de-a mea. Nu poți să negi că întotdeauna ai avut o speranță cât de mică că el avea să vină după tine. Ai refuzat orice aristocrat care ți-a cerut mâna. Ai făcut asta pentru că îl așteptai pe Tom ori pentru că nu aveai nici o dorință să te măriți cu un aristocrat.

„Poate că a fost câte puțin din fiecare", se gândi Lauren în timp ce se îndepărtă de șifonier și se lungi pe divanul de la marginea patului ei. Durerea de cap reveni cu putere. Poate că avea să rămână sus în seara aceea. Cu siguranță că nu dorea deloc să îndure inchiziția surorii ei și nu se îndoia că, după ce Samantha termina cu ea, Amy avea să sară și ea cu întrebări. Sau poate că nu. Părea că aceasta nu își amintea de Texas la fel de bine ca surorile ei mai mari.

– Îl iubești? întrebă Samantha.

Lauren își privi încruntată sora.

– Nu îl cunosc, nu cu adevărat. Văd un bărbat care a fost cândva un băiat pe care îl plăceam, dar asta nu este deloc de ajuns pentru a face aprecieri în ceea ce privește sentimentele pe care le am.

Samantha sări de pe pat.

– Dă-mi de știre când te vei decide. Are toate calitățile pe care le doresc la un soț, și dacă tu nu ești interesată...

– Ce calități?

– Aspect fizic plăcut, farmec, bani și un titlu.

– Asta este incredibil de superficial. Aspectul fizic se va duce odată cu anii, banii se vor împuțina de-a lungul timpului...

– Dar farmecul și titlul vor dăinui pentru totdeauna.

Lauren se ridică în picioare.

– Mă păcălești. Cu siguranță că vei dori să știi mai mult decât asta despre un bărbat, înainte de a te căsători cu el.

– Crezi ce vrei, zise Samantha deschizând ușa. Dar, spre deosebire de tine, surioară dragă, nu am nimic împotrivă să mă căsătoresc cu un aristocrat.

Lauren își privi sora ieșind din încăpere, ultimele ei cuvinte răsunând în jurul ei. Oare Samantha chiar era interesată de Tom? Și dacă era, de ce i-ar fi păsat lui Lauren?

Din nefericire, se temea că ar fi putut descoperi că îi păsa chiar foarte mult.

Mama lui Lauren îi dăruise lui Ravenleigh două fete: Joy și Christine. Joy avea nouă ani, iar Christine șase. Cu pielea de culoare deschisă, acestea moșteniseră ochii de un albastru-deschis ai tatălui lor. Erau prea mici pentru a se alătura adulților la masa de seară, dar veniseră în bibliotecă pentru a-l întâlni pe noul conte și îl fermecaseră foarte mult. Păreau deja niște adulți în miniatură. Se gândi că peste câțiva ani vor avea la degetul mic mulți tineri.

La puțin timp după aceea, după ce fetele urcaseră din nou sus, iar Ravenleigh se scuzase ca să afle ce le făcea pe doamne să întârzie în a li se alătura, Tom profită de ocazie pentru a ieși pe terasă. Apusul înainta, întunericul se instala ușor, dar, cu ajutorul luminii lămpilor aflate de-a lungul aleii pietruite, putea încă să zărească grădinile aranjate cu grijă. Mirosul stăruitor al trandafirilor plutea în jurul lui. Se întrebă dacă era de așteptat să învețe numele diferitelor flori și

plante care păreau să umple fiecare grădină și parc pe care le vizitase. Oamenii aceia păreau să își iubească grădinile.

Clătină din cap. *Acei* oameni, chiar dacă simțea asta sau nu, erau oamenii *lui*.

Scoțând un trabuc din buzunarul jachetei, se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine dacă s-ar fi scuzat și ar fi plecat de la cină. Nu era tocmai potrivit îmbrăcat pentru un ospăț elegant și singurul lucru pe care îl învățase, în timp ce se bucura de mesele alături de cea de-a doua soție a tatălui său, era că fiecare masă era una elegantă și că se aștepta din partea unui bărbat să aibă nasturii închiși bine și cumsecade. Tom nu purta vestă și nici o jachetă croite scump – croitorul pe care îl angajase promisese să se țină de cuvânt și să livreze acele lucruri în următoarele câteva zile –, așa că Tom știa că nu arăta ca nici unul dintre domnii englezi pe care îi întâlnise până atunci și nu se simțea în apele lui. Probabil că mama lui Lauren avea să îi reproșeze îmbrăcămintea nepotrivită și se trezi întrebându-se de ce conta opinia ei atât de mult pentru el.

Poate pentru că se transformase cu succes într-o lady englezoaică așa cum trebuie, în timp ce el încă nu devenise un gentleman englez adevărat. Nu era ca și cum el îi evaluase transformarea cu mare acuratețe. Întâlnirile lor, cu ani în urmă, avuseseră loc întotdeauna când ea era cea mai nervoasă și, privind în urmă, nu îi condamna reacțiile la încercările lui demne de milă, lipsite de experiență și extrem de nepotrivite, de a flirta cu fiica ei cea mai mare.

Bine, nu se purtase deloc mai bine nici în după-amiaza aceea. Reîntâlnirea lui cu Lauren ar fi putut avea loc cu mai mult succes dacă ar fi pavat drumul cu un pic mai multă finețe și nu ar fi adus vorba despre datorie, o amintire prostească din copilăria lor, pe care el nu se aștepta cu adevărat ca ea să o plătească; dar reușise să o facă să își iasă din sărite și lui îi plăcuse întotdeauna să privească felul în care o scânteie de mânie putea să adâncească albastrul ochilor ei. Se întrebase adesea dacă și pasiunea ar fi făcut același lucru, dar ea plecase înainte ca el să aibă șansa să afle.

Se bucura încă de aroma trabucului când auzi zgomotul pașilor ușori și știu instinctiv cui aparțineau. O simți stând în umbră, privindu-l. Inhală adânc, absorbind nu doar aroma bogată a trabucului ci și mirosul parfumului floral care plutea spre el. Sub toate astea se afla mirosul *ei*, ca un whisky bun pe care, odată ce l-ai gustat, nu îl

mai uiţi niciodată. Suflă fumul pe care îl ţinuse în plămâni şi aşteptă, nemişcat, până când firicelele gri pufoase dispărură în noapte. Fără să facă altceva decât să întindă trabucul într-o parte, întrebă:

– Vrei să încerci?

– Ai fost întotdeauna o creatură cu obiceiuri rele, Tom.

– Ăsta nu este un răspuns, Lauren. Am una nouă în buzunarul jachetei dacă preferi.

Ea oftă cu o nerăbdare evidentă.

– Doamnele bine-crescute nu fumează.

– Doamnele bine-crescute nu beau, nici nu înjură. Asta nu te-a împiedicat niciodată înainte.

– Atunci eram un copil, zise ea. Mă corupeai mereu, şi eram destul de naivă încât să îţi permit. Nu mai sunt copil.

– Atâta lucru este evident, Lauren.

Ea înaintă până când el putu să îi zărească profilul cu coada ochiului. Conturată de strălucirea lămpilor, arăta incredibil de încântător. Se schimbase într-o rochie gri-albăstruie cu decolteu pătrat şi împodobită cu dantelă. Se gândi că, într-o lumină mai puternică, i-ar intensifica nuanţa ochilor. Îşi schimbase şi stilul în care îşi aranja părul. Cu buclele şi panglicile uşor diferite, părul îi era prins tot în vârful capului, ca mai devreme, lăsându-i gâtul lung şi suplu expus examinării lui – şi, dorea el, disponibil şi gurii lui. Englezii se străduiau foarte tare să se pregătească doar pentru a mânca o masă de seară obişnuită.

– Nu ai avut absolut nici o idee că toate astea te aşteptau aici? întrebă ea încet, în cele din urmă.

Trase adânc din trabuc, apoi dădu drumul fumului din plămâni.

– Nu.

– Trebuie să fi fost mai degrabă un şoc...

– E puţin spus, zise el.

– Ai spus că nu-ţi aminteşti nimic.

– Nu îmi amintesc.

– Mama ta trebuie să te fi iubit...

– Sau nu m-a iubit deloc.

– Vai, Tom, nu gândi aşa.

– M-a părăsit, Lauren. Ce altceva aş putea să cred?

Se gândi să sublinieze faptul că şi Lauren îl părăsise, dar nu văzu nici un rost să insiste pe subiectul acesta. Şi apoi, mama lui

dispăruse, pe când Lauren, nu. Mamei lui i se dăduse o șansă. Lui Lauren, nu.

– Nu l-am cunoscut pe tatăl tău, zise ea, dar cruzimea lui era legendară. Cred că mama ta a dorit să te ferească de suferința pe care el era capabil să o provoace.

– Mă pot gândi și la alte moduri prin care ar fi putut face asta.

– Nu avea de unde să știe că urma să devii orfan ori că scrisoarea ei, care explica ceea ce făcuse, avea să fie lăsată cuiva care nu știa să citească. A fost nevoie de foarte mult curaj din partea doamnei Sachse să recunoască faptul că odată era analfabetă... și va fi nevoie de mult curaj din partea ta pentru a accepta povara aceasta care a fost aruncată asupra ta.

El clătină din cap.

– Este nevoie de curaj pentru a înfrunta goana unei turme de vaci. Venirea aici nu este decât un inconvenient.

– În câteva luni, s-ar putea să-ți schimbi părerea despre ceea ce înseamnă curajul.

El nu vedea de ce era nevoie de mult curaj pentru a participa la baluri, dineuri și spectacole de operă. Desigur, cina din seara aceea avea să fie cea dintâi pe care o lua în compania altcuiva în afara fostei doamne Sachse, iar mintea acesteia se concentrase mai mult asupra lui Archibald Warner decât asupra corectării lipsei de maniere a lui Tom. Nu era ca și cum el era de părere că manierele lui erau din cale-afară de atroce. Avusese ocazia de a lua cina alături de oameni de afaceri, bancheri și văcari. Lucrând pentru imperiul de cornute care făcea parte din Compania Texană a Văcăreselor îl expusese companiei fiilor englezilor. Manierele lor cizelate îl atrăseseră mereu și se străduise din greu să le imite – să pară că deține controlul chiar și atunci când nu era așa. Deși nu crezu că lucrurile ar fi ajuns atât de departe încât să fie nevoit să arate vreun fel de curaj, nu dorea nici să se simtă inconfortabil în noul mediu. Era evident că toate doamnele texane munciseră din greu pentru a lăsa deoparte obiceiurile lor texane.

– Am o propunere pentru tine, zise el, hotărând că ar putea să obțină ceea ce dorea dacă îndulcea oferta.

– Am mai avut una din partea ta, Tom. Nu mă interesează.

– Nici măcar nu ai auzit-o.

– Îți baţi gura de pomană.

- E treaba mea dacă asta doresc. Învață-mă ceea ce nu știu, Lauren. Te voi scuti de datorie.

Lăsă să îi scape un râs batjocoritor, încordat.

- Datorie? Nu se poate să crezi cu adevărat că te voi lăsa să-mi desfaci nasturii corsajului.

- Fie asta, fie dă-mi înapoi moneda.

Ea râse de el.

- Unde crezi tu că voi găsi 25 de cenți, în țara *asta*, după atâția ani?

- Asta este problema ta, scumpo, dar eu am intenția să încasez ceea ce-mi datorezi, într-un fel ori altul.

Putu să o vadă cum se zbârlește din cauza declarației lui îndrăznețe. Ei bine, avusese partea lui de enervare de-a lungul anilor. Și, deși știa că, cel mai probabil, datoria ei era una pe care nu avea să o încaseze niciodată, putea să se agațe totuși de speranță.

- Cu siguranță că, până acum, ai desfăcut nasturii vreunui corsaj și ți-ai satisfăcut curiozitatea, zise ea.

Deschisese destui nasturi, dar nu găsise niciodată experiența ca fiind pe de-a-ntregul satisfăcătoare. Trase un fum din trabuc, hotărând că ea nu dorea cu adevărat ca el să îi răspundă la întrebare.

- Mă ignori? întrebă ea.

Atunci se întoarse cu fața către ea, susținându-i privirea întunecată, încercând să își dea seama ce era mai exact ceea ce vedea: teamă, dezgust, dezamăgire? Avusese speranța nerealistă că sosirea lui avea să îi aducă o bucurie cât de mică, că urma să îi dea o explicație satisfăcătoare cu privire la tăcerea ei din toți acei ani.

- Nu te-aș putea ignora niciodată, Lauren.

- Te-ai prefăcut foarte bine timp de zece ani.

- Ce dracu' spui acolo?

Vocea lui bubui în noapte și realiză că își aruncase trabucul și că făcuse un pas amenințător înspre ea doar atunci când ea făcu iute un pas înapoi, cu ochii măriți și respirația întretăiată. Un gentleman s-ar fi retras, i-ar fi dat spațiu, dar el auzise zvonurile care circulau, știa că se credea despre el că era un sălbatic și, în acel moment, se simțea exact așa cum pretindeau ei că era.

- Ți-am scris în fiecare seară, zise el, stăpânindu-și furia, dar clocotind. Exact așa cum am promis. În fiecare seară din primii doi ani de când ai plecat. În al treilea an, ți-am scris în fiecare săptămână.

Apoi în fiecare lună. Nu am putut mereu să ți le trimit de îndată ce erau scrise pentru că uneori orașele erau rare și depărtate atunci când călătoream cu cireada, dar atunci când ajungeam destul de aproape de un oraș le duceam la poștă. Ți-am scris, Lauren.

Ea clătină din cap, șocul fiind foarte vizibil în ochii ei.

– Nu le-am primit niciodată, Tom. Nici măcar una.

– Le-am scris, repetă el, mânia risipindu-i-se în timp ce începea să își dea seama care era adevăratul motiv din spatele tăcerii ei din toți acei ani.

– Când ai încetat să le scrii? întrebă ea.

– Nu am încetat niciodată de tot. Dar am încetat să le mai trimit.

Dumnezeule, cât dorea să o atingă!

– Ești un hoț, Tom. Și înjuri. Și minți...

Împotriva rațiunii sale, întinse mâna, îi cuprinse obrazul în palmă și își apăsă degetul mare pe buzele ei umede.

– Niciodată pe tine, Lauren. Pe tine nu te-am mințit niciodată.

Lacrimi se adunară în ochii ei.

– De ce nu le-am primit?

El clătină din cap.

– Nu știu, draga mea.

– M-am uitat în fiecare dimineață. Nu am renunțat decât după mulți ani. Și chiar și atunci când nu am mai avut nici o veste de la tine, am continuat să sper că vei veni după mine. M-am agățat de speranța aceea pentru că, uneori, era singurul lucru care mă ajuta să trec cu bine peste ziua aceea. Nici nu-ți poți închipui cât de nefericită am fost aici, Tom, cât de mult mi-a lipsit viața pe care am lăsat-o în urmă.

Uneori un bărbat nu putea găsi cuvinte destul de puternice pentru a face să dispară lacrimile din ochii unei femei. Așa că Tom nici măcar nu încercă să o facă.

Îi cuprinse chipul prețios între mâinile lui, savurând senzația de mătase a pielii ei pe vârful degetelor, făcând ceea ce își dorise în după-amiaza aceea: să o atingă cu tandrețe, să simtă din nou moliciunea care îi fusese prea adesea refuzată de-a lungul vieții. Cărarea pe care se târâse până în locul acela nu fusese una ușoară și nu putu să se gândească decât că nu avea să devină mai ușoară, în ciuda cuvintelor de bravadă pe care le rostise mai devreme. Dar în momentul acela nu dori să se gândească la toate încercările care aveau să îl aștepte.

Îşi concentră toată atenţia asupra lui Lauren.

Albastrul ochilor ei pierduţi în umbre, unghiul hotărât al bărbiei ei, năsucul ei obraznic. Într-un fel, totul în înfăţişarea ei îi era străin şi totuşi dureros de familiar.

În timp ce pleoapele ei se închiseră lent, Tom îşi coborî gura către a ei. Avea acelaşi gust pe care şi-l amintea şi regretul îl săgetă atât de ascuţit încât fu nevoie de toată puterea lui interioară ca să nu se încovoaie. Fata după care tânjise atâţia ani devenise o femeie care putea stârni pasiunile unui bărbat fără să facă nimic mai mult decât să îşi concentreze asupra lui privirea din ochii albaştri. Mirosea ca florile primăvara şi era la fel de caldă ca pământul atins de soare. Îşi dori să o ridice în braţe şi să o ducă undeva mai departe, în grădină, acolo unde intimitatea le-ar fi îngăduit să termine ceea ce începuseră cu atât de mult timp în urmă.

Dar ceea ce dorea el cu adevărat nu era să sfârşească. Ci să o ia de la început şi nu ştia de unde să înceapă. Acea lady, cu uşorul accent ocazional, manierele perfecte, mersul graţios, ţinuta, farmecul şi cunoştinţele care se potriveau perfect în această societate era un contrast direct cu Tom, care era încă destul de necizelat încât era în pericol să dăuneze reputaţiei oricui s-ar fi apropiat de el.

Cândva o iubise atât cât putea să iubească un băiat de 16 ani. Nu putea spune cu adevărat că încă o iubea, dacă ceea ce simţea pentru ea era afecţiune reală ori doar nişte senzaţii fantomă răvăşite dintr-un timp de mult trecut. Pământul de sub picioare îi păru la fel de instabil ca atunci când vitele începeau să o ia la goană. Sosise acolo fără să ştie la ce să se aştepte şi singurul lucru de care era sigur era acela că se simţea mai pierdut decât se simţise vreodată în întreaga lui viaţă. Şi, din nefericire, abia de curând aflase că fusese pierdut toată viaţa lui; doar că nu îşi dăduse seama. Până când detectivul apăruse la uşa lui, Tom nu înţelesese niciodată minciuna pe care o trăise. Din câte ştia el, timpul petrecut cu Lauren fusese şi el o minciună.

Se gândi la fiecare moment al fiecărei nopţi al fiecărui an în care fuseseră despărţiţi. O luase în visele lui, se agăţase de amintirea ei. Ca femeie matură – şi acum era matură, fără nici o urmă de îndoială – nu arăta foarte diferit de felul în care el se aşteptase să arate. Un pic mai împlinită, un pic mai rafinată. Ar fi completat de minune casa

pe care el o construise – casa pe care o construise cu ea în gând pe hectarele de pământ pe care le cumpărase lângă Fortune.

Cât de ironic era faptul că ea îl aşteptase să vină să o ia înapoi cu el în Texas în timp ce el plănuia o revenire acasă pentru ea. Nu renunţase niciodată la speranţa că, într-un fel, scrisorile lui nu ajunseseră la ea ori că ale ei către el fuseseră pierdute. Dar nu renunţase niciodată complet la această speranţă... cel puţin nu încă. Nu până când destinul avea să îi modifice drumul, să îi schimbe destinaţia finală.

Nu înainte să simtă gustul dulce al nectarului gurii ei, asezonat cu sarea lacrimilor ei. Fusese foarte nefericită în Anglia. Ce bărbat ar fi condamnat femeia pe care o avusese cândva în inimă la o viaţă nefericită?

Capitolul 5

Cu 10 ani mai înainte

Lui Lauren nu îi venea să creadă că stătea lungită alături de un băiat. Lungită alături de Tom. Pe iarba rece, verde, de lângă pârâu. În întuneric. Dacă nu ar fi fost luna plină, nu ar fi putut să îl vadă deloc.

Ea purta cămașa de noapte, dar se gândi că o acoperea la fel de mult pe cât ar fi acoperit-o rochia. Tom, ca întotdeauna, purta pantaloni și cămașă. Începuse să poarte o vestă ca să aibă la el cele necesare confecționării țigărilor. Știa că se aflau acolo, pentru că putea să vadă umflătura din buzunar, dar el nu mai fuma niciodată în preajma ei.

Venea întotdeauna noaptea târziu, după ce mama ei mergea la culcare. Arunca cu pietricele la fereastra ei până când se trezea, ieșea pe fereastra dormitorului ei aflat la etaj și se cobora din copac ca să îl întâlnească. Apoi alergau până la pârâu și stăteau, pur și simplu, lungiți acolo, vorbind despre toate și despre nimic. Tot aștepta ca Tom să îi ceară să îl lase să îi deschidă nasturii. Dar el nu o făcea niciodată.

O făcu să îl iubească și mai mult faptul că el dorea să fie cu ea, deși avea toți nasturii încheiați.

– Uite, zise el dintr-odată, arătând către cer. Ai văzut?

– Da.

El se pricepea să privească în locul potrivit și să le vadă înainte ca ele să dispară.

– Ce crezi că face ca stelele să cadă așa? întrebă ea.

– Nu știu. Cred că e unul dintre lucrurile acelea care nu pot fi explicate.

– Unde crezi că se duc atunci când cad?

– Nu știu. Poate într-un alt loc de pe cer, pentru ca și oamenii de jos să le poată vedea.

– Mama zice că dacă îţi pui o dorinţă când cade o stea, se va împlini.

– Nu cred în dorinţe.

Se ridică în capul oaselor şi îl privi de sus. Mâinile îi erau îndoite sub cap, iar trupul lung lungit pe pământ. Trecuse doar puţin peste o săptămână de când începuse să lucreze pentru asociaţie, dar părea să se fi făcut mult mai mare. Se gândi că de vină erau munca şi mâncarea. Nu mai trăia din biscuiţi furaţi.

– Este trist, Tom, să nu crezi în dorinţe. O persoană ar trebui să îşi dorească unele lucruri.

– Nu am spus că nu cred în *a dori*. Sunt o mulţime de lucruri pe care mi le doresc. Doar că nu cred că dacă îmi pun o dorinţă voi căpăta lucrurile pe care mi le doresc.

Ea îşi trase genunchii la piept, îşi înconjură picioarele cu braţele şi îşi apăsă bărbia pe genunchi.

– Dar furând le vei obţine. Asta vrei să spui? Nu îţi vei dori ceva dar, dacă ţi-l doreşti, îl vei fura?

– Nu am mai furat de când am început să muncesc. Ţi-am spus că furtul e un lucru rău dacă îl faci atunci când ai bani. Acum am ceva bani, aşa că nu mai fur.

– Mă bucur. Nu aş vrea să mergi la închisoare... ori în iad.

– Nu mă îngrijorează iadul. Am fost deja acolo.

– Nu mergi în iad până când nu mori şi doar dacă nu ai fost bun.

– Am fost bun şi am fost în iad în timp ce eram în viaţă.

Întinzând mâna, ea îi atinse cotul. Dorise să îi atingă bărbia, acolo unde începuseră să răsară câteva fire de barbă, dar se gândi că el ar fi putut să nu fie de acord ca ea să îl atingă chiar pe piele, aşa că se mulţumi cu pânza care îi acoperea braţul.

– În trenul cu orfani?

– La familia care m-a luat. N-am putut să-l mulţumesc pe bătrân, indiferent cât de greu munceam. Mă încuia într-o magazie noaptea, de teamă să nu fug.

– Şi ai făcut-o.

– Da.

– Cum ai scăpat? întrebă ea.

– A început să mă bată, fără nici un motiv din câte îmi dădeam eu seama. Nu era întâia oară, dar mă făcusem un pic mai mare şi mă şi săturasem de asta. Aşa că am ripostat, l-am trântit la pământ

și am rupt-o la sănătoasa. Eram mult mai rapid decât el. Am continuat să fug până când am ajuns aici.

– Mă bucur că te-ai oprit aici, zise ea.

– Nu aveam de gând, cel puțin nu pentru totdeauna. Dar am fost angajat să muncesc la vite. Ridică din umeri. Nu e nici un motiv să plec, când am o burtă plină și un pat.

Fu puțin dezamăgită că nu era ea motivul pentru care el se hotărâse să rămână. Era o dorință ascunsă, dar, spre deosebire de Tom, ea credea în dorințe. Privi în depărtare, peste apele pârâului.

El avusese aventuri atât de palpitante, fusese pretutindeni, în timp ce ea nu pusese piciorul afară din Fortune. Se gândi să îi spună că, atunci când căzuse steaua, își dorise să ajungă să călătorească în locuri interesante, dar mama ei îi mai spusese și că dorințele nu se împlineau decât dacă avea să le țină pentru ea; altfel, risca să rupă vraja care să le facă să se adeverească.

– Ai sărutat vreodată un băiat? întrebă încet Tom.

Ea nu se uită la el în timp ce clătină din cap.

– Tu ai sărutat pe cineva?

– Nu.

Lauren putu să audă freamătul ierbii atunci când el se ridică.

– Însă îmi doresc.

Ea se uită spre el, străduindu-se că își rețină zâmbetul. Chestia era că Tom spunea întotdeauna cam tot ceea ce gândea.

– Cineva pe care o cunosc?

Zâmbetul lui larg, lent și leneș, deveni vizibil în lumina lunii.

– Am ceva pentru tine.

– Ce? întrebă ea, deși își închipuia că știa ce avea el pentru ea: un sărut.

Tom întinse mâna în spatele ei, îi luă părul împletit în coadă și i-l dădu pe umăr. Ea se întrebă de ce putuse să simtă atingerea lui pe părul ei până în vârful degetelor de la picioare. Și le îngropă în iarbă, dar asta nu opri freamătul pe care îl simțea.

El scoase ceva din buzunarul vestei și îl flutură în fața ei.

– O panglică pentru păr, zise el.

– Nu pot să văd ce culoare e, din cauza întunericului.

– Aceeași culoare ca ochii tăi.

Inima ei bubui puternic în timp ce el o înfășură în jurul cozii împletite și o legă într-o fundă care arăta ciudat.

– Ai furat-o? întrebă ea.

– Nu, este primul lucru pe care l-am cumpărat cu banii greu câștigați de mine.

De data asta, Lauren nu se putu abține să nu zâmbească.

– Cu adevărat?

– Da.

– Care este cel de-al doilea lucru pe care l-ai cumpărat?

– Lemn dulce de un ban, dar nu mi-a mai rămas nimic.

– Oricum nu-mi place lemnul dulce, zise ea, pipăind funda.

Nu mai primise niciodată un cadou de la vreun băiat. Probabil că Tom o plăcea foarte tare dacă îi dăruise o panglică. Nici măcar englezul acela care vorbea ciudat, care începuse să o viziteze de curând pe mama ei, nu îi dăduse niciodată mamei sale o panglică.

– Crezi că ai dori să încerci sărutul acela acum? întrebă el.

Își ridică privirea către a lui.

– De asta mi-ai cumpărat o panglică? Ca să te sărut?

– Nu. Am văzut-o și m-am gândit la tine. Chiar dacă nu dorești să mă săru...

Iute, ea se aplecă, își apăsă buzele țuguiate pe ale lui și se smuci înapoi. Gata, o făcuse. Înainte ca el să o provoace. El o provoca mereu: să fumeze una dintre țigările lui, să bea din sticle nu foarte goale de whisky găsite de el în spatele saloonului, să îl întâlnească lângă pârâu. Lucruri care aveau să o bage cu siguranță în bucluc dacă mama ei urma să le descopere vreodată. Sărutul era cu siguranță lucrul care avea să o facă să primească bătaie.

Rămase acolo, mușcându-și buza de jos, așteptând ca el să reacționeze, să spună ceva. Orice.

– Ei bine? întrebă ea în cele din urmă.

– A fost ca o stea care cade de-a lungul raiului.

– Asta e de bine ori de rău?

– Înseamnă doar că a fost rapid și a dispărut înainte să știu că vine.

Îi cuprinse obrazul în palmă, și ea fu foarte conștientă de cât de aspră era pielea lui pe a ei. Degetele și palma lui aveau din loc în loc bătături. Mâini de muncitor.

– Hai să încercăm asta în felul meu.

– Credeam că nu ai un fel. Credeam că nu ai mai făcut asta niciodată, zise ea.

– Asta nu înseamnă că nu m-am gândit la asta.

– La cine te gândeai...

– Ștt, fato, uneori vorbești prea mult.

Apoi buzele lui, calde și sigure, totuși blânde, se așezară peste ale ei. Și ea se gândi că ar putea să-l iubească pe băiatul acela până în ziua în care avea să moară.

– Vai, Tom, este groaznic! Plecăm!

Tom se holbă la Lauren. Era panicată din clipa în care ieșise pe fereastra dormitorului ei și coborâse pe stejarul bătrân și noduros. Îi apucă mâna, ținând-o atât de strâns încât îl durea, și îl trase în pâlcul de copaci.

– Plecați?

Ea dădu din cap, lacrimile din ochi captând lumina lunii.

– Tipul acela englez a cerut-o pe mama în căsătorie și ea a zis da. Ne mutăm în Anglia.

Cuvintele îl uimiră, îl făcură să tremure până în tocurile cizmelor. Ea era cea mai bună parte a faptului că trăia acolo.

Avântându-se, își înfășură strâns brațele în jurul gâtului lui.

– Vai, Tom, nu te voi mai vedea niciodată.

Își împleti mâinile în jurul ei, ținând-o aproape, simțindu-i lacrimile de pe obraji, calde la început, reci pe gâtul lui. Nu se putea ca ea să plece. Era prea curând. Nu avea nimic să îi ofere.

Se retrase și îl privi ca și cum credea că el avea vreun soi de putere să facă ca totul să fie bine.

– Ce vom face?

El înghiți în sec, urând adevărul cuvintelor pe care urma să le rostească.

– Lauren, nu am nimic de oferit.

– Am crezut că mă iubești.

El aruncă o privire către casa ei.

– Știu că nu ai spus-o niciodată, dar am crezut că...

– Așa este, zise el, întrerupând-o.

Nu avea să spună mai mult decât declarația aceea în legătură cu sentimentele lui.

– Deci ce vom face? întrebă ea din nou.

La naiba dacă avea habar. Se gândi la hainele moderne pe care le purta tipul acela, la felul în care vorbea. Oricât de afectat suna,

exista în glasul lui un sentiment de încredere, ceva anume care făcea oamenii să îl asculte și să se supună. Poruncitor, fără să țipe ori să te forțeze să asculți. Se gândi că, dacă tipul acela l-ar fi luat din trenul cu orfani, Tom ar fi muncit din tot sufletul pentru el. Poate acela era motivul pentru care muncea atât de mult pentru Compania Văcăreselor Texane. Pentru că nu dorea ca bărbatul să fie dezamăgit ori să descopere că judecase greșit abilitățile lui Tom. Englezul acela urma să aibă grijă cum trebuie de Lauren până când Tom putea merge după ea.

– Cred că ar trebui să mergi cu ei.

O spuse de parcă ea ar fi putut face vreo alegere, când bănuia că de fapt nu era așa. Dacă mama ei dorea ca ea să meargă, avea să meargă.

Lauren se holbă la el, iar Tom putu să vadă cum ea se lupta să înțeleagă adevărul cuvintelor lui.

– Voi veni după tine, Lauren, cât pot de repede. Promit că nu va dura mult. Îmi voi investi toți banii ca să cumpăr o casă pentru noi.

În nopțile care urmară, el crezu că avea să moară de groaza care i se strecura în măruntaie de fiecare dată când se gândea că ea va pleca. Lângă pârâu, o puse să îi descrie cum dorea să arate casa ei, toate lucrurile mărunte pe care dorea să le aibă. În ultima lor noapte împreună, dormiră unul în brațele celuilalt, complet îmbrăcați, scăldați în lumina lunii.

La răsărit, când o conduse înapoi la ea acasă, ea îi șopti:

– Îmi vei lipsi atât de mult! Îmi vei scrie?

– În fiecare zi, promise el.

– Și când vei veni după mine, vom fi împreună, pentru totdeauna.

– Pentru totdeauna, jură el.

Capitolul 6

Promisiunile de demult ale lui Tom răsunară în mintea lui Lauren. Își respectase una dintre ele, dar soarta avea să îl împiedice să și-o țină și pe cealaltă. Trecuseră prea mulți ani. Ce știa ea, cu adevărat, despre acest bărbat? Ce știa el despre ea?

Doar că el era nevoit să rămână acolo, iar ea își dorea să plece.

Stând pe terasă, lângă grădină, nu avu puterea să se împotrivească, dar ce femeie în toate mințile ar fi *dorit* să se împotrivească tandreței sărutului lui? Aproape că i se păru că în sărutul lui putu să simtă cum el își cerea iertare. Poate că era, pur și simplu, doar o dorință de a-i distrage atenția de la lacrimile ei. Ea nici măcar nu își dăduse seama că acestea îi curgeau pe față până când el își apăsă buzele pe ale ei, iar lacrimile se adunară și se prelinseră între ei, fiind sorbite de limba lui cercetătoare.

Mâinile lui mari, înăsprite de anii de muncă grea, îi legănară și îi mângâiară obrajii. Englezii nu atingeau cu mâinile goale. Tom nu avea astfel de scrupule, nu le avusese niciodată. Dar, chiar și în tinerețe, avusese un respect de netăgăduit, îndemnând-o către purtări la limita scandalului, dar neobligând-o niciodată să treacă linia aceea.

Își spuse ei înseși că afecțiunea pe care o avea față de Tom era așa cum mama ei o avertizase întotdeauna: greșită, deplasată, eronat interpretată. Era imposibil ca o fată să iubească un băiat, și dragostea aceea să rămână neschimbată în timp ce fiecare dintre ei devenea adult.

Totuși nu putea să nege că Tom reușea încă să îi stârnească sentimente. Se gândi că nu s-ar fi plictisit niciodată să îl privească, nu ar fi obosit niciodată să îi asculte glasul, nu ar fi căutat niciodată o scuză pentru a nu fi sărutată ori îmbrățișată de el. Și chiar și în momentul în care se gândi la lucrurile acelea, își dădu seama că toate erau doar suprafața bărbatului. Nu cunoștea drumul pe care pășise

el către succes. Nu știa ce gândeau alți bărbați despre el. Le câștigase respectul, loialitatea? L-ar fi urmat oriunde i-ar fi condus?

Și ce femei își găsiseră drumul spre inima lui de-a lungul anilor?

Lauren luase în considerare ideea de a se căsători cu Kimburton, se bucurase de atențiile lui. Cu siguranță că cel puțin o femeie câștigase bunăvoința lui Tom. Junghiul de invidie adus de acel gând fu aproape peste puterile ei de a îndura. Să îi cunoască sărutul, să îi cunoască atingerea, să îi cunoască trupul.

Cândva se gândise că și-ar fi vândut sufletul pentru privilegiul acela. Dar dacă și-ar fi vândut sufletul ar fi însemnat să își vândă și visurile.

Locul lui, căminul lui era acum și avea să fie întotdeauna, Anglia.

Se desprinse din sărut, cu genunchii atât de slăbiți încât abia putu sta în picioare. Respirația lui era la fel de rapidă și de întretăiată ca a ei. Era confuză, pierdută, nesigură de ceea ce simțea. Îmbrățișase mânia împotriva lui pentru a supraviețui faptului că el nu îi scria, și totuși el îi scrisese. Ajunsese să îl urască și acum își dădea seama că sentimentul era nejustificat. Și totuși, rămășițele lui persistau, adevărul neștergându-le pe de-a-ntregul. Cum să scape de zece ani în care crezuse că el o abandonase? Doar pentru că el nu îi cauzase rana nu însemna că aceea nu era încă acolo împreună cu cicatricile. Tot ceea ce crezuse, înțelesese și acceptase se desfăcea dintr-odată, exact așa cum spusese el că se întâmplase cu viața lui.

– Unde ne duce această nouă descoperire? întrebă el încet.

– Chiar nu știu, Tom. Ceea ce am știut în toți acești ani... ceea ce am simțit... Nu prea știu cum să aranjez din nou ceea ce am înțeles că este adevărul. Sunt copleșită. Am nevoie de timp să pun ordine în atât de multe lucruri.

El dădu din cap, că și cum ar fi știut răspunsul înainte ca ea să îl fi rostit. Ori poate că, pur și simplu, înțelese mai bine decât ea ce însemna să descoperi că adevărul vieții cuiva nu fusese decât o minciună.

– Cred că ar fi mai bine dacă nu aș rămâne la cină, zise el, glasul lui sunând ca nisipul frecat de pietre. Transmite regretele mele familiei tale. Ies singur.

Inima ei o îndemnă să îl strige, să îl oprească, dar promisiunile zdrobite o făcură să rămână mută, în timp ce ecoul ghetelor lui se stinse așa cum amintirile ei nu o făcuseră niciodată.

*

Mult timp după plecarea lui Tom, Lauren rămase așezată pe banca de piatră din grădină, înconjurată de trandafirii pe care mama ei îndrăgea să îi îngrijească. Colțul acela micuț era răsfățul mamei sale, singura ei amintire a vieții de fermă pe care o lăsase în urmă – să lucreze în grădină, scormonind pământul în care creșteau trandafirii. Grădinarii se îngrijeau de cea mai mare parte a proprietății, dar acest loc unic era domeniul mamei ei. Lauren petrecuse multe ore stând acolo, găsind alinare în frumusețea pe care mama ei o crease, consolându-se cu mireasma pătrunzătoare care o înconjura. Avea să îi lipsească acest micuț colț din Anglia atunci când avea să plece, însă trebuia să plece și chiar repede, înainte de a fi din nou obligată să rămână.

Lacrimile îi arseră ochii. Nu se așteptase să îi fie dor de ceva din acest loc îngrozitor. Îl urâse încă înainte de a fi sosit aici, pentru că o luase de lângă tot ceea ce iubea, de lângă atât de mulți oameni la care ținea. O luase de lângă Tom. Tom, care promisese să vină după ea...

Și care se afla, în sfârșit, acolo doar pentru că Anglia îl chemase.

Nu putea să nege că o parte din ea se bucura să îl vadă, să afle că era viu și nevătămat. O parte din ea luase chiar în considerare ideea de a accepta propunerea lui absurdă de a-l învăța, nu atât pentru a nu-l lăsa să îi desfacă nasturii corsajului, ci, pur și simplu, pentru a avea oportunitatea de a petrece un pic de timp cu el. Dar trebuia să își protejeze inima. Era prea vulnerabilă. Nu dorea să se pună în poziția de a trebui să îl părăsească din nou – și pur și simplu nu credea că mai putea rămâne mult acolo fără să piardă și ultimele vestigii din ea însăși.

A, se adaptase și jucase rolul fiice vitrege a unui aristocrat, dar nu simțise niciodată că se arătase pe ea însăși, cea adevărată, acestor oameni. Își dorise să fie acceptată, așa că se schimbase. Dar la fel făcuseră și mama, și surorile ei. Se adunau în tăcerea grădinii să facă exerciții de pronunție. Era vorba de mult mai mult decât de a înlocui vorba tărăgănată. Era vorba să învețe cuvintele potrivite, inflexiunile, stilul.

Când tatăl lor vitreg dăduse peste ele într-o după-amiază, împărtășind cuvinte noi pe care le învățaseră, încercând să le descifreze sensurile, încercând să le folosească corect... o umbră de regret atât

de incredibil de profund îi trecuse peste chip, încât Lauren fusese sigură că acesta avea să le pună pe toate pe o corabie și să le trimită înapoi în Texas. În schimb, el angajase o serie de profesori care să le învețe dicția, eticheta, cum să meargă, să danseze, să călărească, să mănânce, să cânte la pian, să cânte, să picteze și să scrie scrisori. Nici un aspect posibil al purtării lor nu rămăsese neșcolit.

Tom dorea ca ea să îl învețe ceea ce el avea nevoie să știe. Bărbatul nu avea habar ce însemna totul. Avea să dureze luni. Sfinte Dumnezeule, ar fi putut dura chiar ani. El era impertinent și îndrăzneț, un bărbat cu obiceiuri inculte și tentații păcătoase.

Și o parte din ea nu avea nici un fel de dorință să îl vadă dresat.

Auzind foșnetul fustelor, pașii tăcuți ai unui mers grațios, nu fu deloc surprinsă când, un moment mai târziu, mama ei se așeză pe bancă lângă ea și spuse încet:

– Întotdeauna mi-a plăcut partea asta de grădină.

– Și eu.

– Și mie, o corectă cu blândețe mama ei.

– Nu am chef să mă joc de-a engleza în seara asta, mamă.

Mama ei își împleti mâna cu a lui Lauren, pe care aceasta o ținea în poală.

– Cina este gata să fie servită.

– Nu-mi este foame.

– Samantha s-a întâlnit cu Tom pe hol. Își transmite regretele, dar se pare că și-a amintit de o altă întâlnire urgentă și nu a putut rămâne la cină.

– Așa se pare.

– Ai vorbit cu el înainte să fie plecat?

– Înainte să plece, o corectă ea din obișnuință, aceeași obișnuință care o făcuse pe mama ei să o corecteze cu doar câteva secunde mai devreme. Printre doamnele texane din casă, când venea vorba de a-i imita pe cei asociați cu Ravenleigh, nu exista nici o ierarhie, ci pur și simplu dorința venită din inimă de a se ajuta una pe cealaltă atunci când era nevoie.

– Da, continuă Lauren. Am vorbit cu el.

– A spus ceva interesant?

Nu putu să identifice foarte clar tonul vocii mamei sale. Era ca și cum aceasta se așteptase ca el să dezvăluie niște adevăruri oribile.

– Dorește ca eu să-l învăț cum să fie un gentleman.

– Poate angaja pe cineva care să se ocupe de asta.

– Dorea să mă angajeze pe mine. Am refuzat, desigur.

Mama ei îi strânse mâna.

– Știu că trebuie să fie dificil să îl revezi după toți acești ani...

Lauren nu își dădu seama până când ridică mâna și șterse umezeala rece de pe obrajii săi că lacrimile pe care le simțise mai devreme continuaseră să cadă. Înghiți în sec.

– *Dificil* nici nu începe să definească ceea ce simt. Locul lui este acum aici și nu doresc ca al meu să fie.

Simți cum mâna mamei sale tresare.

Răsucindu-se ușurel, o studie pe mama sa în lumina gălbuie a grădinii. Transformarea ei dintr-o harnică fermieră care lucra bumbacul într-o contesă avusese loc atât de gradual, încât Lauren găsea uneori dificil să își amintească cum arăta mama ei înainte de a fi părăsit Texasul. Ceea ce își amintea era insistența mamei sale ca Lauren să nu petreacă timp cu acel „băiat incorigibil".

Inima lui Lauren începu să bată mai rapid în timp ce își dădea seama, ușor ca soarele care cobora la orizont, de ceea ce se petrecuse.

– Tom mi-a spus că mi-a scris, mamă. În toții anii aceștia. Mi-a scris.

Mama ei se ridică în picioare, înaintă câțiva pași, își încrucișă brațele la piept și își fixă privirea undeva, la orizont.

– I-ai ascuns scrisorile de mine, zise Lauren, cu o îndrăzneală născută dintr-o înțelegere de netăgăduit.

Mama ei se întoarse către ea.

– Erai atât de nefericită...

– Și te-ai gândit că dacă îi ascundeai scrisorile de mine era un mod de a mă face mai fericită? întrebă ea, nevenindu-i să creadă, ridicându-se în picioare și strângându-și pumnii pe lângă corp, furioasă dincolo de orice rațiune.

– Am crezut că, dacă nu aveai amintiri constante a ceea ce ai lăsat în Texas, tranziția către această viață nouă avea să fie mai ușoară.

– Aceasta este cea mai greșită judecată pe care am auzit-o vreodată. Nu mi-ai ascuns niciodată scrisorile Lydiei. Ori pe ale Ginei.

Gina fusese una dintre cele mai dragi prietene pe care le avea în Texas. Acum era contesă de Huntingdon, soția vărului lui Ravenleigh, Devon Sheridan.

– Asta era altceva. M-am gândit că scrisorile lor nu erau amintiri constante a ceea ce ai lăsat în urmă. Nu te furişai noaptea ca să te întâlneşti cu ele.

– Nu aveai nici un drept...

– Este responsabilitatea unei mame de a-şi proteja copiii.

– De ce anume ai avut impresia că mă protejezi?

– De o inimă frântă. Lauren, încercam să fac ca adaptarea să fie mai uşoară pentru tine.

– Ei bine, ai eşuat lamentabil.

Chiar şi prin întuneric, i se păru că o vede pe mama ei tresărind. Regretă imediat asprimea vorbelor sale, dar nu prea ştia ce să facă cu toată mânia care fierbea înlăuntrul ei. Nu fusese niciodată atât de furioasă, atât de rănită. Nu se simţise niciodată atât de trădată. Auzise adesea că drumul spre iad este pavat cu intenţii bune. Nu înţelesese niciodată ce însemna asta cu adevărat, până în clipa aceea. Mama ei o condusese într-acolo – cu intenţie sau nu. Poate că nu înţelesese niciodată ce însemnase mai exact Tom pentru Lauren, pentru că dacă ar fi ştiut, cu siguranţă nu i-ar fi ascuns scrisorile.

– Te rog, îmi poţi da scrisorile acum? întrebă ea, cu resemnare.

Răul fusese făcut. Faptul că se răstea la mama ei, pe care întotdeauna o respectase şi o iubise, nu avea să schimbe lucrurile.

– Îmi pare rău, Lauren. Le-am ars.

Lauren se simţi ca şi cum ar fi fost trăsnită.

– El zice că a scris zi de zi timp de doi ani, spuse ea încet. Asta înseamnă peste 700 de scrisori, Mama. Ai citit vreodată una dintre ele?

Mama ei clătină uşor din cap.

– Nu, nu mi s-a părut corect.

– În timp ce să le iei şi să le distrugi nu ţi s-a părut greşit?

– Nu a părut *la fel* de rău pentru că aveam un motiv întemeiat pentru care am făcut-o.

– Ai avut un motiv, dar nu sunt convinsă că a fost unul *bun*. Nu te-ai simţit niciodată vinovată?

– Până la urmă, da. Perseverenţa băiatului m-a uimit, dar, până când am descoperit că nu era cineva care să renunţe aşa de uşor, era prea târziu. Dacă, dintr-odată, scrisorile aveau să înceapă să sosească, te-ai fi putut întreba ce se întâmplase cu celelalte. Am crezut că orice explicaţie ţi-aş fi dat ar fi fost inadecvată.

-Vrei să spui că ți-a fost teamă că te voi urî pentru ceea ce ai făcut.

-M-am temut că îți va fi greu să mă ierți, da. Dar, indiferent de cât de multe a trimis el, motivul pentru care le-am luat a rămas același: să te protejez, să te feresc de la a nutri speranțe false. Să îți dau o viață mai bună. Este prea întuneric pentru a-ți arăta mâinile mele...

-Îți știu mâinile, mamă, la fel de bine cum mi le cunosc pe ale mele. Mi-au adus alinare de când mă știu.

„Și au ascuns de mine scrisorile lui Tom."

-Sunt pline de cicatrici, încă aspre și maronii după toți anii aceștia, zise mama ei, ca și cum Lauren ar fi avut nevoie să i se reamintească. Știi cât de mare este rușinea pe care o simt de fiecare dată când avem oaspeți la cină, doamne care nu au fost niciodată nevoite să se aplece ca să facă efortul de a culege bumbac, care nu au ridicat niciodată ceva mai greu decât un evantai? Mâinile mele urâte spun mai multe despre mine decât spune despre ele *Ghidul lui Burke*[1].

-Nu sunt urâte, mamă. Ele vorbesc despre puterea ta, despre determinarea ta. Nu sunt un lucru de care să te simți rușinată. De ce să-ți fie rușine...

-Sunt o amintire constantă a vieții pe care am dus-o. L-am iubit pe tatăl tău, Lauren, a fost un om bun. Dar munca a fost grea, iar ziua lungă, și eu eram deja bătrână pe când eram încă tânără. Tatăl tău a însemnat totul pentru mine și uneori, după ce el a murit, m-am întrebat cum aveam să pot trăi. Apoi l-am întâlnit pe Christopher Montgomery și m-am îndrăgostit de el – când nu mă mai așteptam să mă îndrăgostesc vreodată. M-a adus într-o lume în care spatele nu m-a mai durut niciodată și mâinile nu mi-au mai sângerat nicicând. Ne-a răsfățat pe mine și pe fiicele mele și am ajuns să iubesc viața pe care mi-a oferit-o.

Ajunsese să o iubească? Nu, Lauren nu avusese niciodată, din nefericire, experiența acelei emoții.

-Mi-am dorit ca fetele mele să aibă întotdeauna viața aceasta, continuă mama ei. Am sperat întotdeauna că vei ajunge și tu să o iubești. Îți amintești cât de mult am exersat, cât de des am râs de

[1] Ghid de genealogie și heraldică (n.tr.)

încercările noastre stângace de a părea educate și rafinate, de lista de cuvinte care sunau elegant pe care am memorat-o...

Luptându-se să își stăpânească lacrimile, Lauren își întoarse capul într-o parte, fixându-și privirea în întunericul care îi reflecta atât de bine viața. Era mai ușor să își ferească privirea decât să o privească pe mama sa frângându-și mâinile, decât să își amintească loialitatea și susținerea uneia față de cealaltă în timp ce începeau o nouă viață.

– Tot ce mi-am dorit vreodată a fost ca tu să fii fericită, rosti mama ei încet.

Lauren clipi ca să își îndepărteze lacrimile și înghiți în sec.

– Asta este ceea ce îmi doresc și eu, dar am fost atât de singură aici. Locul meu nu este aici. Niciodată nu a fost. Niciodată nu va fi.

– Tatăl tău vitreg mi-a spus că ai anunțat că ai planuri să te întorci în Texas.

Lauren detectă tristețe în glasul mamei sale.

– Da.

Trase adânc aer în piept, știind că următoarea destăinuire nu avea să fie bine primită.

– Am lucrat într-un magazin, câștigând un salariu și punând bani deoparte pentru a putea să îmi plătesc drumul înapoi, în Texas.

Își căutase de lucru la scurt timp după ce Kimburton o ceruse în căsătorie, atunci când își dăduse seama că nu se putea îndura să se mărite cu el. Și, dacă nu se putea căsători cu el, care era atât de bun și de generos, nu avea să se mărite cu nimeni – cel puțin cu nimeni din Anglia. În Texas ar fi putut fi o cu totul altă poveste. Acolo se simțea mult mai acasă, avea mai multe lucruri în comun cu oamenii. Nu trebuia să își dea aere, putea fi ea însăși. Putea găsi fericirea care o ocolise în Anglia.

– Cum de ai avut timp să-ți găsești de lucru cu toată activitatea de voluntariat pe care o faci la misiune, ajutându-i pe cei săraci? întrebă mama ei.

Lauren îi zâmbi trist, nefiind sigură dacă aceasta putea să îl vadă în întuneric.

– Am mințit. Nu am făcut voluntariat. Se pare că înșelătoria e o trăsătură de familie.

Mama ei făcu un pas către ea.

– Vei demisiona mâine. Este sub demnitatea ta să ai un loc de muncă și îi va cauza tatălui tău vitreg o jenă de nespus dacă s-ar duce vorba că fiica lui vitregă lucrează într-un *magazin*, nici mai mult nici mai puțin. La ce Dumnezeu te-ai gândit?

– La faptul că mă voi ofili și voi muri dacă aş fi nevoită să mai stau aici pentru mult timp. Ravenleigh nu mai este responsabil pentru mine, mama. Şi nici tu. Te iubesc pe tine, dar nu și viața pe care mi-ai dat-o. Mă întorc în Texas; chiar dacă mă ucide lucrul acesta, mă întorc. Așa că, într-un fel, bănuiesc că mi-ai făcut o favoare. Dacă mi-ai fi dat scrisorile, poate că până acum aş fi fost căsătorită cu Tom – și atunci ce alegere aş fi avut, în afară de a fi soția devotată a unui conte?

Părăsindu-i pe cei din familia Ravenleigh cu mai mult de o oră în urmă, Tom şedea acum în biblioteca lui luxoasă, înconjurat de obiecte care aparținuseră celor care fuseseră înaintea lui. Singurele lucruri pe care le adăugase încăperii erau câteva sticle de whisky pe care le adusese cu el din Texas, cea mai recent deschisă fiind dusă la gură în timp ce dădea pe gât băutura.

Părul lui Lauren se închisese la culoare de-a lungul anilor până la o nuanță bogată de miere aurie. Tom dorise să îi dea drumul din agrafele care îl țineau și să îl reverse peste mâinile lui. Dorise să își păstreze gura lipită de a ei. Dorise să o țină în brațe și să nu îi mai dea drumul niciodată.

Dar ea avea planuri să se întoarcă în Texas și se părea că pentru ea nu prea conta că el nu mai putea fi acolo când ea avea să ajungă. Cum putea el să concureze cu ceea ce avea de oferit Texasul, când el însuși nu își dorise să plece de acolo?

Nu se așteptase ca Lauren să îl fi așteptat; cu toate acestea fu descumpănit să își dea seama că o mică parte din el păstrase o urmă de speranță că ea să o fi făcut totuși. Poate că încă de la început avusese așteptări nerealiste în ceea ce o privea, lucru foarte ciudat pentru un bărbat care își trăise viața fiind foarte realist în legătură cu posibilitățile și opțiunile pe care le avea.

În scrisorile pe care i le scrisese, își descrisese planurile, visurile lui, iar Lauren fusese parte din toate. Când ea nu răspunsese niciodată, ar fi trebui să sară pe o corabie ca să afle motivul pentru care ea îl ignora. Nu era ca și cum s-ar fi aflat într-o poziție financiară care

să îi permită să plece undeva. Petrecuse zece ani muncind din greu, punând bani deoparte și făcând planuri pentru ziua în care urma să meargă după ea.

Pusese totul la punct, de fapt își plănuia călătoria în Anglia atunci când îl găsise detectivul. Și tot ceea ce pregătise păru dintr-odată să fie în van. Nimic nu mai conta. Nimic din toate acelea nu avea să ducă la ceva. Urma să fie nevoit să își lase afacerea cu vite în mâinile capabile ale altcuiva. Casa pe care o construise recent nu avea pe nimeni care să locuiască în ea.

Pământul lui, casa lui, visurile lui... toate aparțineau unui alt bărbat, cowboy-ului care crezuse că era. Și acum, iată-l pe Tom, încercând cu disperare să își dea exact seama cine era cu adevărat, care era locul care i se cuvenea prin naștere pe lumea asta.

Contele de Sachse.

Se gândi că nu arăta prea tare a conte. Și nici nu se purta ca unul. Nu că l-ar fi deranjat vreunul dintre lucrurile acelea. Era obișnuit ca un bărbat să fie judecat pe baza caracterului său, pe puterea strângerii lui de mână, pe integritatea cuvântului său. Nu după felul în care vorbea, hainele lui ori abilitatea de a ține în echilibru pe genunchi o ceașcă de ceai.

Un bărbat putea să pută până la Dumnezeu, dar, dacă se ținea de cuvânt, valora greutatea lui în aur. Încredere. Bun-simț. Integritate.

Ridică sticla la gură și dădu pe gât lichidul de culoarea chihlimbarului, savurându-l în timp ce ardea de-a lungul drumului său în jos, pe gâtlej, încălzindu-l pe dinăuntru. Dori să își împacheteze lucrurile și să prindă primul vapor cu aburi care pleca. Nu o putea învinovăți pe Lauren pentru că își dorea să facă același lucru.

Era aproape vară, dar avea în cămin un foc care ardea. Răcoarea și umezeala saturau noaptea. Se întrebă dacă avea să simtă vreodată că îi este cald trăind acolo, se întrebă dacă urma să iubească locul acela așa cum iubea Texasul.

Uneori se gândea că cel mai crud lucru pe care îl făcuse mama lui fusese să îi îngăduie să zărească o viață pe care nu avea să poată să o ducă pentru totdeauna. Avusese visuri neștiind că urma să fie nevoit să le trădeze în favoarea datoriei pentru care fusese predestinat încă din momentul în care fusese conceput.

Nu avea *nevoie* de nimic din toate acelea, dar era nevoie de el. Aveau impresia că americanul barbar nu înțelegea, dar el o înțelesese

prea bine. Era britanic prin naștere, american prin creștere. Ceva aflat între pereții aceia îl chema. Ceva dincolo de ei îl atinsese.

Nu putea să explice. Să facă parte din două țări, să iubească una și să își dorească să o iubească pe cealaltă. Să își dorească să aparțină și să știe că, în adâncul sufletului, acolo unde conta, nu era așa. Și că, probabil, nu avea niciodată să aparțină.

Capitolul 7

Lauren şedea lângă fereastra dormitorului său, cu perdeaua trasă într-o parte destul cât să poată privi afară pe strada învăluită de ceaţă, să vadă lumina slabă a lămpilor cu gaz. O lampă cu gaz – cu flacăra mică – aflată pe o masă de lângă patul ei furniza singura lumină care tremura în încăpere şi care se potrivea foarte bine cu melancolia ei. Se simţise abandonată în toţi acei ani. În toţi acei ani, Tom îşi ţinuse promisiunea.

Ar fi fost vreo diferenţă dacă ar fi primit scrisorile lui? Citirea cuvintelor lui i-ar fi uşurat singurătatea? Nefericirea ei îşi avea rădăcinile în părăsirea Texasului ori doar în faptul că îl părăsise pe el?

Îşi aminti cum adormise plângând atâtea nopţi, fiindu-i îngrozitor de dor de el; dar când scrisorile lui nu ajunseseră niciodată, începuse să îşi abată gândurile către Texas, către toate lucrurile de acolo de care îi era dor. Era mult mai uşor să tânjească după ceva care nu o putea trăda niciodată decât să rişte să fie tot timpul rănită din cauză că năzuia după cineva care o făcuse deja.

Doar că el nu o făcuse. Aceea era ironia din spatele întregii situaţii. Trăise ultimii zece ani prin prisma înşelătoriei.

Privind mai degrabă înăuntru decât în afară, îşi dădu deodată seama că asculta cu atenţie, aşteptând să audă pocnetul pietricelelor în geamul ferestrei. Tom venise întotdeauna noaptea, mult după ce toată lumea era în pat, iar Lauren se furişa pe fereastră şi cobora pe bătrânul şi găunosul copac...

Când venise în Anglia, îşi alesese dormitorul din casa aflată în Londra pe baza uşurinţei de a ajunge la un copac mare de afară, ca şi cum credea că într-una dintre nopţi Tom avea să se afle afară, încercând să îi atragă atenţia, înconjurat de umbre şi de razele lunii, invitând-o să i se alăture. Nu era sigură de momentul în care se convinsese că el renunţase la ideea de a veni după ea. Era ca şi cum

într-o clipă își dăduse brusc seama că speranța dispăruse, lăsând în urmă căscată o gaură de singurătate despre care se temu că nu avea să fie vreodată în stare să o umple.

Nu se putu abține să nu creadă că și el simțise aceeași pierdere. O promisiune încălcată nu de mâna lor, ci de a altcuiva. Nu fusese corect față de nici unul dintre ei.

Clinchetul care se auzi în geamul ferestrei aproape că îi făcu inima să se oprească. Cercetă strada. Și iată-l. Cowboy-ul ei, cu haina lui din stofă neagră ajungându-i până la pulpe și pălăria în mână. Un cowboy pe străzile Londrei.

Dădu la o parte perdelele un pic mai mult, ca el să vadă că i-a captat atenția, îi făcu iute cu mâna, întinse un deget – de care nu fu sigură că era vizibil pentru el – care avea ca înțeles faptul că urma să coboare curând, trase perdelele la loc și se grăbi la șifonier, de unde luă o rochie simplă, ce nu avea nevoie de corsaj. Croiala largă și nasturii aflați în față o eliberau de nevoia de a fi ajutată să o îmbrace. O cumpărase atunci când mai spera că el avea să vină după ea și dorea să o aibă la îndemână ca să fie oricând gata să plece în momentul în care el apărea. Se chinuise atât de mult să fie mereu gata, și totuși nimic nu o pregătise cu adevărat pentru sosirea lui.

Își despleti părul, îl perie, apoi îl trase la spate, folosind o fundă lată de mătase ca să îl prindă. Cu siguranță că nu arăta elegant, dar nu se putu împiedica să nu observe că părea că se așteaptă la *ceva*. Să fie cu Tom. La o oră scandaloasă din noapte. După atât de mulți ani. Pentru o clipă doar, să fie o tânără fără griji.

Deschizând ușa, cercetă holul decorat cu portrete, plante și mese mici împodobite cu destule obiecte încât să le țină pe slujnice ocupate cu ștersul prafului cea mai mare parte a fiecărei dimineți. Totuși nu era nimeni prin preajmă. Se grăbi în tăcere de-a lungul coridorului, în jos, pe scări, bucuroasă să constate că majordomul nu stătea de pază pe holul de la intrare. Cu inima bubuind de nerăbdare, traversă până la ușa grea de mahon, o deschise, păși afară și o închise în urma ei. Coborî pe vârfuri treptele din fața casei, apoi pe alee, până când ajunse lângă Tom.

– Ce faci aici? șopti ea.

– Stăteam în biblioteca mea prăfuită, bând whisky, și mi-a dat prin cap că aș putea să-ți dăruiesc un pic de Texas în noaptea asta.

– Și cum exact... Vai!

Strecurând rapid un braț pe sub genunchii ei și pe celălalt prin spatele ei, o ridică în brațe.

– Șttl ordonă el, strângând-o în brațe.

Nu se putu opri să nu zâmbească în timp ce își împleti brațele în siguranță în jurul gâtului lui și își lăsă capul pe umărul lui. Doamne, dar devenise considerabil de puternic de-a lungul anilor. Nu dorea să fie impresionată ori flatată de atențiile lui, dar păru că nu se putea abține.

– Ce Dumnezeu crezi că faci? întrebă ea.

– Te duc la trăsura mea.

– Nu este modul potrivit pentru asta, îl mustră ea, în timp ce pașii lui lungi micșorau distanța.

– Te voi lăsa să îmi arăți mai târziu care este modul potrivit. Vreau să pornim înainte să iasă cineva și să ne oprească.

Când se apropiară, un lacheu îmbrăcat în livreaua familiei Sachse deschise ușa trăsurii. Cu o ușurință care o făcu să se întrebe cu cine mai exersase acea manevră, o puse în trăsură, urcând după ea, în timp ce ea se așeza. Luă loc în fața ei, pierdut în umbre, dar ea putu să îi simtă privirea ațintită asupra ei. Trăsura porni.

– Cum de ai știut care era camera mea? întrebă ea, ca să împrăștie liniștea care se țesea în jurul lor.

– Am plătit o sumă frumușică unui servitor, ca să îmi spună.

– Ar trebui să fi fost o sumă frumușică. Dacă află tatăl meu, bietul om va fi dat afară.

– Asta dacă a fost un bărbat.

Păru atât de diabolic de inteligent și de mulțumit de sine.

– Ai o destinație în gând? întrebă ea.

– Da.

– Îmi vei spune care este?

– Aș prefera să fie o surpriză.

Ea privi pe fereastră.

– Am vorbit cu mama după ce-ai plecat. A recunoscut că ea a luat scrisorile tale.

– Mi-am cam dat seama că asta a făcut.

– Le-a ars.

I se păru că îl aude mormăind, poate din cauza regretului privind pierderea vorbelor sale, care nu mai puteau fi niciodată recuperate.

– Tu ai primit scrisorile pe care ți le-am trimis?

Își dădu seama că fusese atât de uimită să afle că el îi scrisese, încât nu se gândise să întrebe.

– Nu.

Oftă plină de melancolie.

– Bănuiesc că le-a luat și pe acelea. Obișnuiam să le las într-un vas de argint la intrare pentru ca un servitor să aibă grijă să le trimită cu poșta de dimineață. Nu mi-a dat niciodată prin cap că...

Lăsă glasul să i se stingă.

El se aplecă înainte și îi luă mâinile. Ale lui erau aspre, pline de bătături – nu erau mâinile unui gentleman. Oare Tom era la fel de rușinat ca mama ei de ceea ce dezvăluiau despre el mâinile sale?

– Nu are importanță, Lauren.

Numai că avea. Cuvintele lui erau pierdute pentru ea, fără șansa de a putea fi recuperate.

Tom nu mai spuse nimic. Poate că nu era nevoie să o facă. Pentru moment, era destul doar să fie cu ea.

Christopher Montgomery privi nefericirea soției sale cu durere în inimă.

– Pleacă de la fereastră, Elizabeth.

– Ai fi putut să o împiedici să plece.

– Are 24 de ani, este destul de mare încât să ia propriile decizii.

Ea se întoarse, cu lacrimi în ochi.

– Aveai destul timp să cobori și să îl înfrunți.

El zâmbi ușor.

– Cred că avea un pistol.

Nu reuși să aprecieze încercarea lui nefericită de a glumi. El se apropie, își înfășură brațele în jurul ei și o strânse în brațe.

Îl durea inima să o vadă suferind atât de mult. Împărțise cele trei fiice ale ei cu el și apoi îl binecuvântase cu încă două. Spre deosebire de cei mai mulți aristocrați, el nu își dorise niciodată un fiu. Fratele lui geamăn ar fi trebuit să fie conte de Ravenleigh, dar acel secret era cunoscut doar de ei doi. Cu o conștiință curată, Christopher avea să lase moștenire titlul nepotului său. Dar deocamdată, nu

voia decât să îi aline suferința femeii pe care o iubea mai presus decât orice.

– Dacă le interzicem să se vadă, vor găsi o cale, indiferent de cât de tare îți dorești să nu o facă.

Ea își lăsă capul pe spate.

– El nu înțelege regulile de aici. O va compromite.

Îi șterse o lacrimă de pe obraz.

– Ori poate că se va dovedi capabil de a-i dărui ceea ce noi nu am putut niciodată: fericire.

– Dar cu ce preț?

– Uneori, tot ce putem face este să fim acolo, să ne ajutăm copiii să se ridice dacă este să cadă.

– Și dacă noi suntem responsabili pentru acea cădere?

În ochii ei se adunară și mai multe lacrimi, cu mult mai multe decât ar fi putut el să șteargă.

– Elizabeth...

– Vai, Christopher, am făcut un lucru oribil și nu știu cum să îndrept asta.

O trase la pieptul lui.

– Spune-mi doar, iubire, și împreună vom face să fie bine.

Era atâta liniște pe malul Tamisei, chiar la ieșirea din Londra. Pământul era rece sub spinarea lui Lauren, în ciuda faptului că stătea întinsă pe haina de stofă a lui Tom, inspirând mirosul lui în timp ce cerceta cerul.

– Nu este niciodată la fel de senin precum cerul texan. Aici nu am văzut niciodată o stea căzătoare.

– Dacă ai vedea, ce ți-ai dori? întrebă Tom, mângâindu-i leneș brațul cu degetul, în sus și în jos.

Își întoarse capul ca să îl privească. Stătea sprijinit pe un cot, admirând-o de sus. Ea crezuse că el avea să facă mai mult în trăsură, nu doar să îi țină mâinile, dar nu făcuse. Și poate că acela era motivul pentru care inima ei păru că se strânge, apoi se umflă, din cauză că el nu era cu ea pentru un corsaj desfăcut, ci pentru ceva mai mult. O părticică din ceea ce lăsaseră în urmă, în Texas, ceea ce lăsaseră în urmă în tinerețea lor.

– Nu știu. Nici măcar nu sunt sigură că mi-aș pune o dorință.

– Ai încetat să mai crezi că dorințele se îndeplinesc? întrebă el.

Lăsă să îi scape un râset ușurel.

– Nu, cred încă în faptul că se adeveresc, dar, din nefericire, când ale mele se îndeplinesc, nu o fac întotdeauna într-un mod în care m-aș fi așteptat ori la care mă gândeam.

– Ce dorință ți-ai pus și nu s-a îndeplinit cum ai dorit?

– Era într-una din nopțile în care stăteam lungiți lângă pârâu. M-am trezit că sunt invidioasă pe viața pe care o avuseseși; te-a dus în atât de multe locuri, ți-a dat atât de multe experiențe. Eu mă simțeam monotonă și plictisită. Când a căzut o stea, mi-am pus o dorință: mi-am dorit să călătoresc. Doar că nu m-am gândit că voi merge atât de departe ori că voi sta departe pentru atât de mult timp.

– Întotdeauna mi-a plăcut asta la tine. Credeai în dorințe.

– Îmi făceam griji că mă credeai doar o prostuță.

– Nu, Lauren. Doar pentru că eu nu puteam crede nu însemna că nu apreciam faptul că tu o făceai. Urăsc să aflu că nu-ți mai pui dorințe. Cred că ar trebui să te apuci din nou de acest obicei. Ai putea fi surprinsă de cum s-ar putea adeveri dorințele tale.

– Dacă mi-aș dori ceva, cred că mi-aș dori să pot avea înapoi scrisorile tale. Oare ce ai spus în toate acele scrisori?

– Păi, lasă-mă să văd dacă îmi amintesc.

Își întoarse capul în sus, spre stele, ca și cum ar fi putut să vadă cuvintele scrise acolo.

– „Dragă Lauren. Astăzi am dat peste trei viței rătăciți. Nu aveau nici un însemn, așa că i-am însemnat eu și i-am adăugat cirezii. Al tău, Tom."

Ea râse.

– Cât de înspăimântător de romantic!

Își îndreptă din nou atenția asupra ei, iar ea îi văzu zâmbetul larg.

– Stai că urmează ceva și mai bun. „Dragă Lauren. Astăzi m-am chinuit să scot dintr-o mlaștină noroioasă un juncan încăpățânat. Aproape că mi-am rupt spatele făcând asta. Mi-ai lipsit foarte tare. Dacă ai fi fost aici, tu ai fi putut să îl împingi, iar eu l-aș fi tras. Al tău, Tom."

Râzând și mai tare, îl împunse în umăr.

– Asta *nu* e ceea ce mi-ai scris.

El râse înfundat.

– În mare parte. Nu mă pricep cine ştie ce la scris scrisori. Cele mai multe dintre ele nu erau lungi. Doar o frază sau două, destul cât să-mi pot ţine promisiunea de a-ţi scrie în fiecare zi.

Întinzând mâna, Lauren îi cuprinse obrazul şi îi mângâie cu degetul mare mustaţa pe care începea să o adore. I se potrivea.

– Şi când mă gândesc că, tot timpul ăsta, n-am ştiut niciodată. Cum de putuse mama ei să distrugă scrisorile lui? Dacă ai scris atât de des cum ai spus, trebuie să fi scris peste o mie de scrisori.

– Te îndoieşti de spusele mele?

– Nu. Dar mă îndoiesc că nu ai scris decât despre vaci.

El îşi întoarse capul, şi ea se întrebă la ce se uita în depărtare.

– După ce au trecut câteva săptămâni şi tu nu mi-ai răspuns, m-am gândit că poate erai la fel de plictisită ca mine de scrisorile mele, aşa că am încercat să scriu şi despre altceva, nu numai despre vaci. Am scris despre cât de singur eram.

Inima i se strânse într-o durere puternică din cauza singurătăţii pe care o simţiseră amândoi de-a lungul anilor.

Luându-i mâna, el începu să deseneze cercuri cu degetul mare în palma ei.

– Îţi aminteşti ce ai scris în scrisorile pe care nu le-am primit niciodată?

– Nu foarte exact, dar destul încât să îţi poţi face o idee. „Dragă Tom. Toate fetele pe care le întâlnesc sunt lady cutare ori cutare. Nu ştiu cum să fiu o lady. A ta, Lauren."

– Eşti o lady, Lauren. Întotdeauna ai fost.

– O lady nu s-ar fi oferit să îi permită unui băiat să îi desfacă nasturii corsajului, pentru ca zece ani mai târziu, acesta să ceară să i se dea voie să o facă.

– Nu mă poţi învinui că doresc asta. La naiba, scumpo, ce ar fi fost dacă ţi-aş fi dat un cadou bine împachetat şi nu ţi-aş fi permis decât să desfaci sfoara. Nu îmi poţi spune că după zece ani nu ai vrea încă să vezi ce se afla în pachet.

Ah, iar o făcu să îi vină să râdă. Îşi trecu degetele prin părul lui des.

– Vai, Tom, tu vezi lucrurile în termeni atât de simpli când este vorba de lucruri mult mai complicate.

–Acei nasturi de la rochia ta mi se par foarte clari și foarte simpli. Nu cred că ar fi atât de complicat ori că mi-ar da bătaie de cap să îi deschid.

–A, dar s-ar putea dovedi că este și complicat, și bătaie de cap. Dacă ar fi să privești și nu ai putea rezista tentației de a pune mâna?

El își coborî puțin capul, vocea devenindu-i un murmur profund.

–Cred că te temi ca nu cumva să decizi că nu *vrei* ca eu să rezist tentației.

Ah, ea putea foarte bine să decidă lucrul acela și poate că aceea era teama ei – că pentru el ar fi putut să fie suficient să îi desfacă nasturii, dar cu siguranță că pentru ea nu ar fi fost de ajuns. Dacă faptul că el îi mângâia brațul, îi mângâia mâna o încălzea atât de tare, ce Dumnezeu s-ar fi întâmplat dacă el ar fi mângâiat mai mult?

Avea nevoie să îi abată lui atenția, să își abată ei înseși atenția de la acea direcție potențial periculoasă. Înghiți cu greu, hotărâtă ca purtarea lor din noaptea aceea să rămână deasupra oricărui reproș.

–Am scris și alte scrisori.

–Chiar așa?

Auzi amuzamentul din glasul lui, ca și cum el știa exact motivul pentru care ea revenise la subiectul scrisorilor și că era total conștient de faptul că o tenta în feluri în care nu ar fi trebuit.

–„Dragă Tom. Toți băieții pe care îi întâlnesc sunt lord cutare ori cutare. Nu îmi plac foarte tare. A ta, Lauren."

El râse din nou pe înfundate.

–Mă bucur că nu ți-a plăcut nici unul dintre tipii pe care i-ai întâlnit aici.

Ea se gândi să îi spună despre Kimburton, dar ce rost ar fi avut? Aspectul acela al vieții ei luase sfârșit.

–Cred că am scris câteva scrisori lungi despre hainele mele, zise ea în schimb, mai ales după prima mea călătorie la Paris pentru o rochie Worth[1]. În Texas, mă îmbrăcam de dimineață cu o rochie și o dădeam jos seara, înainte să merg la culcare. Aici îmi schimb hainele

[1] Charles Frederick Worth (1825–1895) – designer englez care a înființat Casa de Worth, una dintre cele mai renumite case de modă de la sfârșitul secolului al XIX-lea, începutul secolului XX. Este considerat de mulți istorici de modă ca fiind creatorul *haute couture*. (n.tr.)

de trei sau patru ori pe zi, în funcție de activitate ori de locul în care merg ori pe cine vizitez. Uneori mă simt vinovată că nu sunt fericită când mi s-a dat atât de mult, în timp ce alții nu au nimic.

– Chiar ai fost atât de nefericită aici?

Ea clătină ușor din cap.

– Nu pot să explic, Tom. Tot ceea ce mi-a lipsit. Mirosurile din interiorul prăvăliei atunci când mergeam în oraș sâmbăta. Prietenia deschisă a oamenilor, toată lumea care te saluta, indiferent de cine erai sau de cine îți erau părinții. Atât timp cât spuneam doamnă ori domnule celor mai în vârstă decât mine, nu intram în bucluc pentru că mă adresam cum nu se cade cuiva. Îl privi. Aici, au reguli pentru cine poate să stea lângă cine, în timpul cinei. Prezentările sunt atât de formale! Chiar și când dai peste cineva cunoscut trebuie să respecți modul potrivit de a-l saluta... sau de a o saluta. Este obositor.

– Ia spune-mi, scumpo, cum ai de gând să te întorci în Texas?

– Pe un vas.

El râse, cu un sunet din adâncul gâtlejului.

– Știi că mi-am dat seama măcar de-atâta lucru singur. Dar călătoria pe un vas costă bani. Plătește Ravenleigh?

– Nu aș îndrăzni să cer. A fost un tată minunat și nu doresc să îl pun într-o poziție jenantă. Mama dorește cu disperare să rămân aici. Crede în continuare că viața în Texas este grea, că am uitat cum e cu adevărat.

– Este grea, Lauren.

– Sunt altfel de greutăți aici, Tom, dar tot greu este. Să nu crezi că nu.

– Nu aș face asta. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Cum ai de gând să plătești pentru călătorie?

– Este teribil de scandalos, și trebuie să promiți că nu vei spune nimănui.

– Cui aș putea să spun?

– M-am angajat într-un magazin.

– Un magazin? Ce fel de lucruri se vând acolo de este scandalos?

– Scandalul nu are nimic de a face cu magazinul în sine, ci cu faptul că lucrez acolo. Tatăl meu vitreg este un nobil. Dacă s-ar afla că lucrez ar fi umilit. M-am străduit foarte tare să găsesc un

magazin într-o zonă a Londrei care să nu poată fi vizitat de nimeni important.

– Ravenleigh a părut surprins de faptul că plănuiești să te întorci în Texas.

– Le-am spus lui și mamei că îmi petrec zilele făcând muncă de voluntariat.

– Ai mințit?

– Nu mi s-a părut că aș fi avut de ales dacă doream să-mi duc la îndeplinire țelul de a mă întoarce în Fortune. Chiar în seara asta mama mi-a ordonat să demisionez.

– O vei face?

– Cum aș putea, când asta mi-ar limita șansele, m-ar obliga să rămân aici? Oftând, clătină din cap. Mă voi gândi mâine la asta. În clipa asta, am obosit să vorbesc despre mine. Spune-mi despre tine. Ce ai făcut în toți acești ani?

– Am fost cowboy în toți anii ăștia, zise el. Nimic ieșit din comun în asta.

Lauren nu se putu abține să nu întindă mâna, să îi cuprindă bărbia și să îi mângâie cu degetul mare părul des de pe chipul lui.

– De ce te-ai hotărât să îți lași mustață?

– Nu-ți place?

– Ba îmi place, zise ea, mulțumită că opinia ei era importantă pentru el. Încerc pur și simplu să îmi dau seama de unele lucruri pe care le-ai gândit de-a lungul anilor, să înțeleg unele dintre deciziile pe care le-ai luat.

– În cel de-al doilea an de mânat cireada, m-au făcut șef. Nu aveam decât 17 ani și dădeam ordine unor bărbați mai în vârstă decât mine, așa că m-am gândit că, dacă las să-mi crească niște păr deasupra buzei, aș putea arăta un pic mai în vârstă, un pic mai dur, pentru ca ei să mă ia mai în serios.

– Vai de mine, Tom, trebuie să fi fost cel mai tânăr care a fost vreodată șef.

– Au fost unii mai tineri în timpul războiului. Nu este atât de greu.

Când devenise Thomas Warner atât de modest? Trebuia să își amintească permanent că multe lucruri se schimbaseră la Tom, la fel cum multe se schimbaseră la ea. Nu mai erau aceiași oameni. Era

sfâșiată între dorința de a-l cunoaște mai bine și teama că acea cale anume urma să ducă doar la și mai multă suferință.

– Sunt multe responsabilități, îi zise ea.

– A însemnat că am primit mai mulți bani, ceea ce a însemnat că am putut obține mai repede lucrurile pe care le doream.

– Și ce ți-ai dorit?

– Propria mea fermă. Un cowboy care muncește pentru un schimb de haine nu prea are șansa de a avea vreodată o familie și absolut nici o șansă de a le asigura cele necesare așa cum ar dori.

– Acum ai propria ta fermă?

– Ba bine că nu. Tocmai am terminat de construit casa. Am bătut eu însumi multe dintre cuie, am dorit să-mi las amprenta. Am dorit întotdeauna ceva permanent, ceva trainic, care să rămână în urma mea. Mi se pare ironic faptul că, în tot timpul ăsta, aveam aici moșii despre care nu am știut niciodată.

– Asta nu diminuează cu nimic ceea ce ai făcut în Texas. Cum ți-ai numit ferma?

– Lonesome Heart[1].

Ea simți cum pieptul i se strânge și cum i se pune un nod în gât. Nu putea spune nimic, la fel cum nici el nu avea nimic de spus. Numele fermei lui spunea totul pentru amândoi. Tăcerea se strecură în jurul lor, plăcută, familiară.

– Care este cea dintâi amintire a ta? întrebă el cu atâta solemnitate încât ea se întrebă unde îl purtase tăcerea.

– Când te-am văzut în spatele prăvăliei.

– Nu despre mine, zise el încet. Amintirea cea mai îndepărtată pe care o ai în minte, dinainte de a mă întâlni pe mine.

– A, vai! Își închise ochii, cugetă un minut, apoi îi deschise. Ar fi legată de tata, îmbrăcat în gri, îngenunchind în fața mea, spunându-mi că mă iubește și promițându-mi că avea să se întoarcă acasă. Cu o limpezime șocantă, își dădu seama că avusese parte de multe promisiuni încălcate în viața ei. A fost o promisiune pe care nu a putut să o țină.

– Dacă socotesc bine, aveai doar patru ani.

[1] Inimă singuratică

Ea dădu din cap, chiar dacă el probabil că nu putea să îi distingă mişcările în umbre.

– Aproape. Nu sunt sigură de cât timp dura războiul înainte ca el să plece la luptă.

– Eram cu puţin mai mare atunci când mama m-a luat de aici şi nu-mi amintesc nimic despre asta, Lauren. Nu-mi amintesc să îmi fi luat la revedere de la nimeni. Nu-mi amintesc nici o îmbrăţişare, nici lacrimi. Nu-mi amintesc dacă eram speriat sau încântat. Nu ştiu dacă am crezut că mergem într-o aventură. Când privesc în urmă, amintirile mele încep în New York.

– Dacă au făcut o greşeală, Tom? Dacă nu eşti Sachse?

– Ai fost vreodată la reşedinţa din Londra a familiei Sachse? întrebă el, evident neinteresat să dea un răspuns întrebării ei.

Era şi el la fel ca alţi bărbaţi pe care îi cunoscuse – atât de îndrăgostit de titlu, încât nici măcar nu dorea să se gândească dacă era sau nu al lui? Nici măcar nu lua în considerare ideea de renunţa la el? Nu se putu împiedica să nu se simtă uşor dezamăgită de refuzul lui de a se lua în considerare posibilitatea de a nu fi fost Sachse.

– Am văzut-o pe dinafară, desigur, dar nu am intrat niciodată, admise ea în cele din urmă. Nu-mi amintesc ca Lady Sachse să fi dat vreodată vreun bal şi, dacă a fost vreodată gazda vreunei serate, nu am fost invitată.

Dintr-odată, el se ridică.

– Vreau să împart ceva cu tine, dar este acasă.

– Tom...

– Ştiu că nu se cuvine să te afli în casa unui domn fără să ai o însoţitoare, dar nici ceea ce facem aici nu este întocmai decent. Singurul care va fi treaz la ora asta este majordomul, iar Matthews nu va spune nimănui. De când mă aflu aici, am aflat că servitorii ţin pentru ei ceea ce se petrece între pereţi.

– În afară de cazul în care cineva le dă o sumă frumuşică, îi aminti ea.

– Nu va şti nimeni, Lauren. Vino cu mine acasă.

– Este trecut de miezul nopţii, zise ea, nefiind pe deplin încântată de ideea de a merge în casa lui atât de târziu, lucru care era de fapt prostesc. Nu se putea întâmpla nimic în casa lui care nu putea să se întâmple acolo, lângă Tamisa.

– Nu va dura mult, zise el. Te voi duce acasă înainte să răsară soarele și înainte să își fi dat cineva seama că ai lipsit.

Curiozitatea îi fu mai mare decât ezitarea. Şi apoi, nu era chiar pregătită să renunțe la timpul petrecut cu Tom.

– Bine.

Capitolul 8

Lauren se holbă la portretul ultimului conte de Sachse. Apoi își mută privirea asupra bărbatului care stătea lângă el. Asemănarea era izbitoare.

– Ai ochi mai blânzi.

Tom aruncă o privire peste umăr, la imaginea uimitoare a tatălui său. Chiar dacă nu ar fi fost cel mai mare portret înrămat din galeria care împrejmuia balconul ce dădea în holul de la intrare, acesta tot ar fi atras atenția. Atitudinea, expresia bărbatului reprezentat de uleiuri o cerea.

– A fost un diavol chipeș, admise Tom.

Ea râse.

– Așa tată, așa fiu.

– Dumnezeule, sper că nu.

Râsul ei muri brusc când recunoscu povara moștenirii tatălui său oglindită în ochii sumbri ai lui Tom. Acesta se îndepărtă de perete, își încrucișă brațele peste pieptul puternic și se sprijini cu spatele de balustrada balconului. Când ajunseseră, își dăduse jos haina de stofă, și ea putuse să vadă cu ușurință brațele lui vânjoase care rezultaseră din muncă grea, cinstită. În timp ce marea majoritate a domnilor aveau hainele croite la comandă, ea bănuia că croitorul lui Tom urma să fie supus unor încercări, deoarece probabil că rareori i se ceruse să facă haine pentru un specimen atât minunat din punct de vedere fizic.

– Sunt în Londra de doar câteva zile, zise Tom, smulgându-i atenția de la mușchii lui și atrăgându-i-o asupra expresiei lui serioase. Am vizitat un club pentru gentlemani, avocatul meu, un administrator, banca și familia ta. Susținându-i privirea, clătină ușor din cap. Nici măcar o singură persoană dintre cele pe care le-am întâlnit nu a regretat moartea tatălui meu. Nici o vorbă bună nu a fost vreodată asociată cu numele lui. Același lucru a fost valabil și când am vizitat

casa strămoşească. Toată lumea se uită la mine ca şi cum s-ar aştepta să primească o lovitură fatală. În după-amiaza asta, în salonul vostru, a fost pentru prima oară când am simţit că sunt oarecum bine-venit din partea cuiva care nu-mi este rudă. Singurul membru al familiei pe care l-am întâlnit a fost Archibald Warner. Este un domn cumsecade, dar sângele lui este destul de îndepărtat de cel al tatălui meu, astfel încât nu a trebuit ca fiecare acţiune a lui să fie privită cu suspiciune.

– Tom, sunt sigură că înţelegi greşit reacţiile oamenilor.

– Ştii de ce sunt atât de bogat?

Întrebarea fu pusă pe un ton realist, fără nici un fel de laudă, ca şi cum vasta lui avere fusese pur şi simplu un lucru pe care îl realizase fără surle şi trâmbiţe. Totuşi, nu putu să nu se gândească la faptul că era o întrebare ciudată. Ce Dumnezeu avea de-a face una cu cealaltă? Clătină din cap, ridică un umăr, neajutorată, şi spuse adevărul evident:

– Pentru că ai crescut şi ai vândute vite.

Care mai era preţul cărnii de vită în zilele acelea?

El îi zâmbi uşor, arătând că o credea inocentă şi naivă.

– Dacă ar fi fost atât de uşor, atunci toţi cei din Texas ar fi bogaţi.

– Atunci care a fost secretul tău?

– Mă pot uita la un om şi să îi evaluez cu acurateţe cinstea, credibilitatea, măsura în care să poţi să te bazezi pe el. Pot încheia o afacere cu un întreprinzător doar cu o strângere de mână şi nimic mai mult, ştiind că va fi corect cu mine şi lăsându-l cu certitudinea că şi eu, la rândul meu, voi fi corect cu el. Pot să mă uit fix în ochii unui om şi ştiu care este părerea lui despre mine. Când întâlnesc privirile oamenilor de aici, văd cum aceştia se întreabă cât de departe de trunchi a sărit aşchia.

Nu se putu abţine. Privirea ei se abătu din nou asupra portretului, şi se cutremură. Ceva din atitudinea bărbatului îţi dădea fiori. Era ceva mai mult decât aroganţă. Era înconjurat de un aer de superioritate, de parcă totul i se cuvenea, ca şi cum s-ar fi aflat cu mult deasupra oricui altcuiva.

– Sunt două lucruri care îmi sunt împotrivă: tatăl meu şi felul în care am crescut.

Lauren își întoarse din nou privirea către Tom, așteptând. Evident, el se gândise mult la tot ce îi spunea ei. Își aminti de doamnele din salonul ei, care se referiseră la obiceiurile lui barbare...

– Știu că ei mă consideră un sălbatic, Lauren, zise Tom, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Arăt destul de mult ca tatăl meu pentru ca oamenii să poată trece cu vederea rădăcinile mele. Se așteaptă să mă comport ca el. Oamenii știu că am fost crescut într-un ținut sălbatic și se uită la mine de parcă aș fi un ponei care face giumbușlucuri, se așteaptă să dau un spectacol. După cum văd eu lucrurile, am *un singur* lucru în favoarea mea.

Așteptă ca el să dezvăluie care credea că ar putea fi avantajul lui, dar el nu făcu altceva decât să îi susțină privirea. În cele din urmă, îl întrebă:

– Și care este acela, Tom?

– Tu.

Se simți ca și cum balconul se fărâmiță sub picioarele ei.

– Și cum de ți-ai dat seama de asta?

– Pentru că îi cunoști pe oamenii aceștia, știi cum să te ridici la înălțimea așteptărilor lor și, deși s-ar putea să nu-ți fi plăcut lucrul acesta, după cum a spus Ravenleigh în după-amiaza asta, te-ai adaptat. Am participat la întâlniri, am luat cina și am intrat în afaceri cu magnați fermieri. La naiba, sunt unul dintre ei, dacă vrei să știi adevărul. Doresc – am nevoie – să le arăt oamenilor ăstora că mă pot descurca singur aici. Își coborî privirea, studiindu-și cizmele, apoi și-o ridică din nou și privi în ochii ei și, pentru prima oară, ea îi văzu vulnerabilitatea. Poate că am nevoie să-mi arăt și mie însumi asta.

Inima ei se strânse dureros la auzul confesiunii făcute cu voce joasă. Văzu mândria în atitudinea lui și cât îl costase să își arate nesiguranța. Își aminti felul plin de încredere în care intrase cu pași mari în salonul ei. Își aminti cât de inconfortabil păruse în bibliotecă, explicând cum i se schimbase soarta. Era un bărbat complex, iar ea de-abia dacă îl cunoștea. În ciuda faptului că nimeni nu se așteptase din partea lui să știe cât de important era totul, el înțelesese cu adevărat însemnătatea a tot ceea ce moștenise.

Ea nu știa cum să răspundă, nu știa exact ce întreba el.

– Dar ca să pot duce la bun sfârșit ceea ce am de făcut, am nevoie de ajutor, scumpo. Vrei să te întorci în Texas? Am o fermă

de 4 000 de acri de pământ bun, Texan: o casă și vitele incluse. Sunt ale tale. Ajută-mă doar să fiu lordul care tatăl meu nu a fost.

Când el susținu această pledoarie care venea din adâncul sufletului, privind-o cu atâta nerăbdare, fără bravadă, fără să o provoace ori să o pună la încercare, ci pur și simplu cerând... Ceruse vreodată Thomas Warner ajutor, în toată viața lui?

– Tom, sunt atât de multe...

– Nu-ți cer să o faci pentru totdeauna, Lauren. Doar pe perioada sezonului. Dădu iute din cap. Și mda, știu ce este sezonul.

– Domnii nu spun „mda".

O parte a mustății lui zvâcni.

– Unele obiceiuri o să fie greu de schimbat. Mă vei ajuta să o fac?

Să le schimbe și, în acel proces, posibil să îl schimbe și pe el? Avusese la dispoziție ani buni în care să lase sălbăticia din el să se manifeste liberă, dar societatea englezească avea să încerce să îl lege cu regulile ei, cu moravurile și eticheta ei. Urma să distrugă cu încetul tot ce o atrăsese cândva la el. Să facă un om civilizat din cineva care nu cunoscuse niciodată constrângerile. Poate că acela fusese motivul pentru care refuzase mai înainte să îl învețe. Nu dorea să fie responsabilă de a-l fi transformat în genul de bărbat pe care ea nu ar fi putut niciând să îl iubească. Nu dorea să îl vadă transformându-se, căci avea să se schimbe. Era inevitabil.

Ea știa ce însemna să te opui și știa ce însemna să accepți în cele din urmă o viață nouă, chiar dacă avea oroare de asta. Fusese motivul pentru care se hotărâse să plece, motivul pentru care nu putea rămâne acum, când el se afla aici. Pentru că el nu avea de ales. El trebuia să rămână. El era un aristocrat.

Și, rămânând, urma să înceteze să mai fie Tom al ei.

– Știu că cer mult...

Ea își ridică mâinile; el se afundă în tăcere. Cerea mult? Nici măcar nu avea idee. Simți cum ultimele rămășițe din speranța că ea însemna ceva puternic pentru el se ofiliră. Dacă el ar fi luat în considerare faptul că ei doi ar mai fi putut avea din nou ceea ce avuseseră în tinerețea lor, cu siguranță că nu s-ar fi oferit să o ajute să plece, să aibă singură grijă de ea, să fie o femeie independentă, departe de el. Înghițind cu greutate, încuviință din cap.

– Drumul înapoi în Texas. Asta este tot ceea ce-mi doresc, Tom.

Pentru a nu fi nevoită să rămână ca să fie martora a ceea ce urma să creeze cu mâna ei.

El aprobă brusc din cap, din nou fără aroganță, ca și cum s-ar fi temut că ea avea să îi refuze din nou oferta și era foarte ușurat că ea nu făcuse asta.

– Îmi voi pune avocații să întocmească un document.

– Nu este nevoie. Ai spus că ai încheiat afaceri cu o strângere de mână.

Trase adânc aer în piept, păși înainte și întinse mâna.

El își înfășură degetele lungi în jurul degetelor ei, dar, în loc să îi scuture mâna, o trase mai aproape.

– O fac un pic mai diferit atunci când închei o afacere cu o femeie, zise el, folosind mâna liberă pentru a-i cuprinde obrazul, degetul mare mângâindu-i colțul gurii.

Deși gestul păru destul de inocent, o arse drept în centrul feminității ei.

– Așa deci? întrebă ea, sunând de parcă nu mai avea pic de aer în plămâni, posibil din cauză că chiar nu mai avea. Cum de putea el să îi răpească respirația cu nimic mai mult decât o ușoară atingere?

El își coborî gura peste a ei și, oricât de necuvenit fu, ea întâmpină cu bucurie sărutul, despărțindu-și buzele ușor atunci când limba lui insistă ca ea să o facă. Cu un mormăit adânc care tremură între ei, el își adânci sărutul, foamea fiind prezentă, dar reținută în timp ce se ospătă pe îndelete. Ea nu își aminti să fi înaintat, dar fu dintr-odată conștientă de sânii ei striviți pe pieptul lui, de degetele mâinii ei libere încurcate în părul de la ceafa lui, în timp ce fierbințeala și dorința se învălmășeau în trupul ei.

El o dusese la râu pentru a se familiariza din nou unul cu celălalt, să își amintească de vremuri mai fericite. O adusese acolo ca ea să înțeleagă ce avea el de înfruntat. Iar acum îi dădea o mostră a ceea ce *ea* avea de înfruntat: zi de zi, în prezența unui bărbat care îi putea transforma genunchii în terci. Vai, Doamne, nu știa dacă să se teamă ori să fie euforică.

Tom se trase înapoi, dorința fiindu-i evidentă în felul în care îi studia chipul. Slăbiciunea din genunchi i se împrăștie prin întregul trup, și se întrebă cum Dumnezeu avea să reușească să coboare scările.

– Deci cu câte femei ai încheiat afaceri? întrebă ea, având nevoie de furie, de gelozie, de dezamăgire – ceva, orice – pentru a face

ca trupul ei să înceteze să mai reacţioneze ca şi cum buzele lui erau încă apăsate peste ale ei.

Un zâmbet lent, senzual, fulgeră pe chipul lui întunecat şi chipeş.

– Asta este prima dată, scumpo.

Ea nu se putu abţine. Râse de îndrăzneala lui, râse pentru că, dacă nu ar fi făcut-o, ar fi putut plânge pentru ceea ce ar fi fost posibil să aibă ei doi.

– S-ar putea să fim nevoiţi să stabilim reguli...

– Scumpo, am destule reguli de învăţat. N-am nevoie să mai adaugi şi tu. Mă voi purta cum trebuie. Zâmbetul i se lărgi. În limite rezonabile.

Păstrându-şi promisiunea făcută mai devreme, o duse acasă cu mult timp înainte ca soarele să răsară. După ce sosiră, o ajută să iasă din trăsură şi urcă împreună cu ea scările, până la uşă.

– Am început să ies dimineaţa devreme la o plimbare călare în Hyde Park, spuse el.

– Am auzit. Lady Priscilla se pare că te-a văzut acolo

– Probabil că nu fac nimic cum trebuie. Mergi cu mine de dimineaţă şi învaţă-mă să o fac cum trebuie.

Lauren îl îşi îngustă ochii.

– Călăreşti un cal, Tom. Sunt sigură că ştii cum să o faci aşa cum trebuie.

– Nu călăria este problema. Ci faptul că nu ştiu căror oameni le pot vorbi şi cărora nu.

– Bine. Ne întâlnim pe Rotten Row la ora mondenă 11.

– Noapte bună, Lauren.

Se întoarse să plece şi ea îl strigă.

– Tom?

Când el se întoarse, ea zâmbi.

– De dimineaţă? Lasă-ţi arma acasă.

Capitolul 9

– Tom este contele de Sachse.

Șezând în salonașul verișoarei sale, Lauren lăsă cuvintele pe care tocmai le rostise să crească și să umple spațiul care le despărțea. Se trezise devreme, după doar câteva ore de somn, după o noapte capricioasă cu vise în care vaporul cu care călătorea era aruncat încontinuu înapoi pe țărmurile Angliei de valuri incredibil de mari. La un moment dat, încercase să înoate în Atlantic, doar ca să se trezească încă o dată înapoi, de unde pornise. La trezire, fu realmente obosită din cauza chinurilor.

Simțise nevoia de a vorbi cu cineva în care avea încredere, cu cineva care ar fi înțeles. Așa că, de îndată ce camerista ei, Molly, o ajută să se îmbrace pentru ziua aceea, Lauren trimise după o trăsură, deși ora era nepotrivit de matinală. Din fericire, relația ei cu Lydia era mai mult decât de rudenie, până la a include o prietenie devotată și care nu era guvernată de mișcarea acelor unui ceasornic.

– Tom *al tău?* întrebă Lydia, căscând, așezată pe un scaun alăturat, cu picioarele goale îndoite sub ea. Trăgea de cordonul rochiei sale de satin verde de parcă avea nevoie să facă ceva care să o împiedice să adoarmă din nou.

Împotrivindu-se impulsului de a-și trosni degetele – pentru că doamnele nu îngăduiau trupurilor lor să facă zgomote indecente –, Lauren se uită urât la Lydia pentru că aceasta părea atât de neinteresată de toată acea situație. Desigur, faptul că era aproape adormită ar fi putut avea o oarecare influență asupra reacțiilor ei.

– Nu este Tom *al meu*. Dar da, *acel* Tom, pe care l-am cunoscut amândouă în Texas.

– Este incredibil! Cum de s-a petrecut una ca asta?

– Este fiul...

– Înțeleg, partea aceea și am auzit toate poveștile despre lordul pierdut dar, pe onoarea mea, Lauren, este un bărbat pe care îl cunoaștem. Am dansat cu el în Texas la petrecerea de ziua mea, când am împlinit 18 ani.

Lauren fu uimită de flacăra de gelozie pe care o aprinsese remarca aceea.

– Nu ai menționat niciodată lucrul acesta.

– Știam că tânjeai după el...

– Nu tânjeam după el.

– Ba da, dar asta nu mai are nici o importanță acum. Tom este Lord Sachse. Lydia clătină din cap. Nu sunt sigură că Londra este pregătită pentru un lord obișnuit să facă lucrurile în felul său.

– Pot să te asigur că nu este, ceea ce mă aduce la motivul vizitei mele. Am nevoie de ajutorul tău.

– Desigur. Orice ai nevoie.

Lauren se ridică în picioare și începu să se plimbe înainte și înapoi prin fața șemineului, unde un foc mocnit se străduia să alunge răcoarea dimineții. Era recunoscătoare că soțul Lydiei, Rhys Rhodes, duce de Harrington, avusese decența să se retragă, plin de tact, după ce Lauren îi asigurase că nu era nimic în neregulă.

– Ajutorul meu, o îndemnă Lydia.

– Am fost de acord să îl învăț pe Tom lucrurile pe care are nevoie să le cunoască pentru a supraviețui aici. Se opri și își întoarse fața către verișoara ei. Știu că este cam din scurt, dar m-am gândit ca prima lecție să fie legată de cum se ia masa, și speram că tu vei reuși cumva să organizezi o mică petrecere în seara asta.

– Cât de mică?

– Noi patru, plus Gina și Devon.

– E ca și făcut.

Lauren se întoarse pe fotoliul cu brocart auriu.

– Mulțumesc. M-am gândit că dacă am face ca masa să fie una intimă, l-ar ajuta pe Tom să nu se simtă foarte nelalocul lui în cazul în care face e greșeală.

– Nu mi-l pot imagina pe Tom pe care l-am cunoscut în Texas simțindu-se nelalocul lui în legătură cu ceva.

– Are multe de învățat.

Lydia o studie pentru un moment.

– Dar nu asta este ceea ce te tulbură. Ce altceva doreai să îmi spui?

Lauren simți cum lacrimile îi înțeapă ochii.

– În toți anii aceștia, Tom mi-a scris. Mama i-a distrus scrisorile înainte ca eu să am șansa de a le vedea și le-a distrus pe cele pe care eu i le-am scris lui înainte să fie trimise.

– Nu-mi vine să cred că mătușa Elizabeth a făcut un lucru atât de necinstit. De ce a făcut așa ceva?

– S-a gândit că mi-ar fi fost mai ușor să mă acomodez vieții de aici dacă nu aș fi avut amintiri ale vieții de acolo.

– Dar ți-a dat scrisorile de la mine.

– Exact. Cred că s-a temut mai mult că voi fugi ca să fiu cu Tom.

Lydia zâmbi moale.

– Și vei face asta acum, când el se află aici?

– Aseară m-am strecurat afară din casă ca să fiu cu el.

Lydia ridică o sprânceană.

– Și?

– Am mers pe străzile Londrei în trăsura lui, ne-am uitat un pic la stele și am încheiat o înțelegere ca eu să îl învăț. La sfârșitul sezonului îmi va plăti drumul spre Texas.

– A cui a fost ideea?

– El a făcut oferta, iar eu am acceptat.

– Acceptarea ta mă surprinde. Întotdeauna ai dorit să te întorci în Texas, dar am bănuit că motivul era Tom – dacă nu în întregime, măcar parțial. Acum, când el se află în Londra, am presupus...

– Că voi renunța la visul meu de a mă întoarce în Texas? Nu, Lydia. Nu m-am simțit niciodată în largul meu aici. Nu am simțit niciodată că aparțin.

– Ai ascuns foarte bine lucrul acesta, Lauren. Doamne, tu m-ai ghidat prin labirintul etichetei englezești. Nu știu cum m-aș fi descurcat dacă nu m-ai fi ținut tu de mână.

– Te-ai fi descurcat de minune. Ai publicat o afurisită de carte pe tema asta.

– Despre eticheta pe care am spicuit-o din toate scrisorile pe care mi le-ai scris de-a lungul anilor.

Lauren oftă.

– Nu simți niciodată că aici parcă ai trăi într-o cutiuță? Că, dacă ai încerca să evadezi din ea, o vor bate în cuie?

Lydia se cutremură vizibil.

– Descrii un coșciug. Nu fi atât de sentimentală.

– Nu o fac înadins. Doar că nu m-am așteptat niciodată să-mi petrec tot restul vieții aici.

– Nu înțeleg de ce încerci să cauți nod în papură.

Un servitor își făcu apariția în tocul ușii, intră în tăcere și așeză un serviciu de ceai pe masă, lângă Lydia.

– Mulțumesc, spuse Lydia.

Lauren rămase tăcută până când servitorul plecă, iar Lydia începu să prepare o ceașcă de ceai pentru musafira ei. În ciuda orei matinale și a faptului că fusese trezită din somn, verișoara ei păru incredibil de mulțumită.

– Ție chiar îți place cu adevărat aici, nu-i așa? întrebă Lauren.

Lydia îi aruncă o privire și zâmbi cu blândețe.

– Chiar da. Iartă-mi îndrăzneala, cred că diferența dintre noi două este că eu am aici pe cineva pe care îl iubesc din toată inima. Cred că ție ți-a fost greu din cauză că ți-ai lăsat inima în Texas.

– Crezi că mi-am lăsat inima cu Tom?

Lydia o privi cu subînțeles.

– Nu este așa?

– Asta s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă – eram oameni atât de diferiți. Mi-am dat seama de asta mai clar noaptea trecută, când eram cu el. Când m-a sărutat, nu a fost sărutul din tinerețea lui.

Ceașca de ceai zdrăngăni când Lydia o așeză pe tavă, se dădu pe marginea fotoliului și se aplecă spre Lauren.

– Poftim? Ai trecut complet cu vederea dezvăluirea acestei bârfe delicioase. Când te-a sărutat?

– În grădină, apoi mai târziu, când am încheiat târgul. Și îi sunt datoare cu un lucru pe care sunt sigură că se va aștepta să i-l plătesc înainte de a pleca spre Texas.

– Ce datorie?

Doar Lydiei putea îndrăzni să mărturisească purtările ei nu tocmai cuviincioase din tinerețea ei și propunerea îndrăzneață a lui Tom.

– Înainte să plec din Texas, Tom mi-a dat 25 de cenți ca să îmi deschidă nasturii corsajului, și eu nu mi-am dus niciodată la bun sfârșit partea mea din afacere.

– Vrei să-mi spui că el se așteaptă ca tu să-ți deschizi corsajul? Lydia zâmbi luminos.

– Nu este amuzant, zise Lauren apăsat.

– Nu spun că ar fi, dar aveai 14 ani. Am crezut întotdeauna că Tom era un bărbat inteligent, dar asta este pur și simplu prostesc.

– Se pare că el nu crede asta. „De ce te afli aici, Tom?" am întrebat. „Am venit să îmi dai datoria", a avut el îndrăzneala să anunțe în auzul întregii lumii.

– Poate că era vorba despre ceva ce Ravenleigh îi datora.

– Nu, dacă ai fi fost acolo să vezi intensitatea privirii lui, nu ai fi avut nici o îndoială la ce datorie se referea.

– Mama ta a considerat întotdeauna că avea o influență rea. Încep să înțeleg motivul. Deși poate că îl va găsi mai acceptabil acum, când are un titlu.

– Ironic, nu-i așa? Ea îl va găsi mai acceptabil în timp ce eu mai puțin.

– De ce ți s-ar părea mai puțin acceptabil?

– Viața lui e pe cale să se transforme, să cuprindă toate lucrurile care nu mi-au plăcut niciodată.

– Îți plac balurile, petrecerile și distracțiile.

– Unde o femeie nu poate spune ceea ce gândește, nici despre politică, nici despre religie. Unde o femeie este gonită din încăpere pentru ca bărbații să aibă ocazia de a se deda la multe îndeletniciri, cum ar fi fumatul și băutul. Unde comportamentul este privit cu atenție și comentat.

– Și dacă descoperi că ai încă un loc în inima lui?

– Foarte puțin probabil. Mi-a dat mijloacele necesare pentru a putea pleca. De ce ar face asta, dacă ar fi dorit să rămân?

– Ah, Lauren, nu vezi adevărul acestui gest? Este bărbat și, dacă seamănă cât de puțin cu Rhys, îi este incredibil de dificil să își exprime sentimentele adevărate. Poate că s-a temut să nu fie respins dacă ți-ar fi cerut să rămâi.

– Așa că mi-a dat mijloacele ca să plec?

Lydia ridică din umeri.

– Cine poate descifra logica unui bărbat?

– Şi cum rămâne cu datoria asta stupidă pe care crede că o am faţă de el?

O sclipire răutăcioasă apăru în ochii Lydiei.

– Spune-i că, dacă se poartă cum trebuie, s-ar putea să i-o plăteşti.

Cum nu luase masa de seară în ziua precedentă, Lauren era incredibil de flămândă. După ce se întoarse de la Lydia, merse în mica sală de masă, unde micul dejun era întotdeauna servit într-o varietate generoasă răspândit de-a lungul bufetului. Fu nevoită să admită faptul că, fără îndoială, avea să îi lipsească varietatea care era disponibilă în casele lui Ravenleigh, întotdeauna la îndemână pentru o desfătare obişnuită.

Îşi puse pe farfurie omletă cu unt şi roşii, somon afumat şi pâine prăjită cu dulceaţă de portocale. Erau oferite mult mai multe, dar decise că îi ajungeau pentru dimineaţă. Un lacheu îi trase un scaun şi Lauren se aşeză. Fu destul de surprinsă că părinţii ei nu erau încă acolo. Ziarul bine netezit al tatălui ei vitreg era încă aşezat lângă tacâmurile lui, aşa că ştiu că acesta nu coborâse încă pentru micul dejun. Se întrebă dacă nu cumva şi mama ei adormise la fel de greu ca Lauren. Dacă acesta era cazul, se aştepta la acelaşi lucru şi din partea tatălui ei vitreg.

Se uită în gol la farfuria ei, pofta de mâncare dispărându-i din nou, dintr-odată. Cu siguranţă că Lydia doar o necăjise pe Lauren în ceea ce privea plata datoriei faţă de Tom, deşi idea era cu siguranţă interesantă. Şi de ce să nu îşi ducă la îndeplinire promisiunea? Odată plecată din Anglia, viaţa ei avea să înceapă din nou, exact aşa cum se întâmplase şi mai înainte, când părăsise Texasul. Nu ştia de ce o urmă de tristeţe se strecura alături de gândul de a o lua de la capăt.

Lydia remarcase corect că Lauren chiar nu îl cunoştea pe Tom, cel puţin nu pe Tom care apăruse înaintea ei cu o zi în urmă. Chiar dacă ar fi venit după ea, ea nu ar fi putut spune cu toată sinceritatea că ar fi plecat cu el. Lady Blythe spusese şi ea adevărul. Cine ştie ce fel de influenţe avusese de-a lungul anilor?

Știa că fratele tatălui ei vitreg și prietenii lui jucaseră un oarecare rol în bărbatul care devenise Tom. Era inevitabil. La urma urmelor, lucrase pentru ei. Dar lucrul acesta era valabil și pentru o întreagă serie de alți bărbați. Era copilăresc din partea ei să creadă că avea vreo idee despre genul de bărbat care devenise Tom.

Ridicând privirea la auzul pașilor, îi privi pe mama și pe tatăl ei vitreg intrând în încăpere. Nici unul dintre ei nu părea să se fi odihnit bine. Nici unul nu merse spre bufet. Mama ei se așeză pe scaunul de lângă al lui Lauren, în timp ce tatăl ei vitreg, pe scaunul aflat de cealaltă parte a mamei, oferindu-i, așa cum făcea întotdeauna, un aer de solidaritate. În toți anii în care se aflaseră acolo, Lauren nu își putea aminti nici un moment în care el să nu îi fi acordat mamei ei întreaga lui susținere când venea vorba despre maniera în care ea își disciplina fiicele. Lauren se întrebă dacă el era de acord cu furtul mamei sale în ceea ce privea scrisorile.

– Te-ai sculat devreme, zise mama ei, ca și cum avea nevoie de ceva care să risipească tensiunea care rămăsese prezentă între ele din seara precedentă.

– Am avut unele chestiuni de care trebuia să mă ocup.

Mama ei dădu din cap ca și cum ar fi știut exact care fuseseră acele chestiuni când, în realitate, nu putea să aibă nici cea mai mică idee. Zilele în care Lauren își împărtășea cu mama ei grijile, temerile și planurile luaseră de mult sfârșit.

Mama ei oftă.

– Îți datorez niște scuze. De fapt, unele care să valoreze zece ani. Am crezut că făceam ce era mai bine.

– Mamă, sunt sigură că va veni o zi în care te voi ierta, dar, din nefericire, ziua aceea nu e azi.

– Nu mă aștept să fie astăzi, Lauren. Dacă ar trebui să o fac din nou... Glasul i se frânse.

Ravenleigh își puse mâna pe pumnul mamei sale, aflat pe masă. Lauren putu să își dea seama că el i-l strângea cu blândețe, putu să vadă dragostea pentru ea și pentru mama ei oglindită în ochii lui buni. Mama ei dădu din cap de parcă Ravenleigh îi comunicase gândurile lui.

– Înainte să plecăm din Texas, începu mama ei, am vândut ferma și am pus banii într-un fond pe care tatăl tău vitreg l-a supravegheat

ca un șoim de-a lungul anilor. Intenția mea era să îți dau partea ta în ziua în care aveai să te căsătorești, un ultim dar din partea tatălui tău. M-am hotărât să ți-i dau mai devreme, astfel încât să ai mijloacele necesare pentru a avea singură grijă de tine – cel puțin o vreme – după ce te vei întoarce în Texas. Tatăl tău vitreg s-a oferit să-ți cumpere biletul pentru călătorie. El este de părere că am putea reuși să aranjăm totul astfel încât să poți pleca într-o săptămână.

Lauren simți lacrimile înțepându-i ochii. Durea să vadă cât de mult o costa pe mama ei să îi dea drumul. Pieptul i se strânse dureros la dovada nu numai a dragostei mamei sale, ci și a tatălui ei vitreg. El fusese întotdeauna atât de bun cu ea, și nu avea nici o îndoială că fusese influența lui mai degrabă decât vorbele ei furioase aruncate mamei sale cea care înclinase balanța. Cu șervetul de pânză își șterse lacrimile, fiindu-i greu să găsească cuvintele potrivite pentru a-și exprima recunoștința. Se uită în ochii lui Ravenleigh în timp ce rosti cu voce răgușită:

– Nu pot să spun cât de mult înseamnă generozitatea ta pentru mine, cât de mult a însemnat întotdeauna. Partea mea din moștenirea lăsată de tata va fi bine folosită și, deși oferta ta de a-mi plăti călătoria este foarte generoasă, am făcut alte aranjamente...

– Nu este nevoie să lucrezi la magazinul acela, o întrerupse mama ei.

– Știu. Plănuiesc să îmi dau demisia în dimineața asta. Am făcut o înțelegere cu Tom. El îmi va asigura călătoria în schimbul căreia îl voi învăța ceea ce are nevoie să știe.

Mama ei păru uimită, Ravenleigh însă nu păru chiar atât de surprins, iar ea se întrebă ce anume – dacă fusese ceva – discutaseră el și Tom în timp ce fuseseră singuri în bibliotecă.

– Înțeleg, zise într-un final mama ei. Așa deci...

– Da, așa deci, răspunse Lauren. După ce merg la magazin, plănuiesc să îl întâlnesc pe Tom în parc. Diseară vom lua cina la Lydia. Îi voi spune să mă viziteze aici, dacă nu aveți nimic împotrivă.

– Absolut nimic împotrivă, spuse tatăl ei vitreg, înainte ca mama ei să poată răspunde. Se ridică, își lovi palmele una de alta. Acum că toate au fost aranjate, sunt mort de foame.

Se îndreptă spre bufet.

Mama ei își privi mâinile cu cicatrici.

– Apreciez faptul că nu ți-ai riscat viața și nu ai încercat să ieși pe fereastră când a venit după tine aseară. Bănuiesc că acesta nu va deveni un ritual pentru fiecare noapte.

– Mama, trebuie să-mi îngădui să-mi trăiesc viața, să fac propriile mele greșeli.

– Deci recunoști că este o greșeală.

Cum putea mama ei să ofere independență cu o mână și totuși lanțuri cu cealaltă?

– Recunosc că nu voi ști niciodată dacă vei continua să îmi tai aripile.

Mama ei păru că rămăsese fără cuvinte, dar Lauren nu mai avu nimic de spus pe marginea acelui subiect.

În încăpere pătrunse un parfum irezistibil de trandafiri. Lauren întoarse capul și îl văzu pe majordom intrând cu pași mari, urmat de doi lachei care cărau buchete enorme de trandafiri, unul alb, celălalt galben.

– Milady, zise Simpson, cu o mică plecăciune, acestea au fost livrate cu instrucțiunile că cele albe sunt pentru stăpâna casei, iar cele galbene pentru fiica cea mai mare.

În timp ce florile le erau întinse lui Lauren și mamei sale, el le înmână câte un plic fiecăreia. În al ei, Lauren găsi un bilet care spunea simplu: „O mică parte din Texas". Îngropându-și nasul în buchetul parfumat care conținea cu siguranță cel puțin două duzini de trandafiri, privi cercetător către mama sa.

– Ce spune biletul tău?

– „Fără resentimente".

Cât de texan și la obiect!

– Dacă are vreo importanță, a zis că a scris doar o propoziție ori două în fiecare scrisoare, zise Lauren.

Mama ei își drese glasul și se ridică.

– Ei bine, dacă vorbele lui au fost livrate la fel de cinstit ca acestea, poate că nu era nevoie de mai mult. Trebuie să mă ocup ca trandafirii să fie puși în apă.

Ieși din încăpere, și Lauren privi către capătul mesei, acolo unde tatăl ei vitreg își ocupase tăcut locul, deși părea că nu începuse încă să mănânce.

– Nu a avut decât intenții bune în toți anii ăștia, zise el încet.

– Știu. Cu buchetul încă pe braț, se ridică și merse către capătul mesei acolo unde se afla el. Aplecându-se, îl sărută pe obraz. Te iubesc, *papa*.

Tom reușise de două ori să îi ofere o bucățică din Texas. Ieși încet din încăpere, întrebându-se dacă bucățele minuscule din Texas fuseseră acolo tot timpul, iar ea, pur și simplu, nu reușise să le observe.

– Milord?

Tom privi către majordomul pe care nu îl auzise intrând în sufragerie. I se părea în continuare enervant faptul că servitorii se mișcau prin casă atât de discret și de tăcut, ca fantomele. Era de ajuns să facă un om să se simtă nervos. Era unul dintre motivele pentru care Tom încetase să mai poarte armă înainte de porunca lui Lauren. Valetul său îl speriase în dimineața anterioară, și Tom o scosese și o îndreptase asupra bărbatului, care se prăbușise imediat pe podea, leșinat.

Tom își îndreptă atenția către majordom și către tava de argint pe care o întindea acesta. Pe ea se afla o carte de vizită elegant tipărită. Tom citi numele. Evident, vorba că se afla în oraș se răspândise.

– Condu-i înăuntru.

Majordomul făcu o mică plecăciune.

– Cum doriți, milord.

Folosind șervetul de pânză, Tom își șterse gura și mâinile, îl aruncă pe masă, își împinse scaunul înapoi și se ridică. Nu purta jachetă – ceea ce era nepoliticos atunci când primea oaspeți, dar se gândi că oaspeții aceștia aveau, poate, să îl scuze.

O femeie mai elegantă decât și-o amintea el, care îi dărui un zâmbet ce rivaliza în strălucire cu soarele, pluti grațioasă în încăpere, urmată de un domn cu părul negru, îmbrăcat așa cum Tom știa că *ar fi trebuit* să fie și el îmbrăcat.

– Thomas Warner, uite-te la tine, zise Lydia, întinzând mâinile înmănușate și luându-le pe ale lui, strângându-le. De ce nu ne-ai anunțat că te afli în oraș?

Își simți fața luând foc la auzul vorbelor de dojană.

– Am ajuns cu doar două zile în urmă. Încă nu m-am deprins pe deplin cu obiceiul acesta de a face vizite oamenilor.

Fu surprins să constate că ea păru exagerat de mulțumită de răspunsul lui.

– Doresc să ți-l prezint pe soțul meu, zise ea, pășind ușor în spate, cu o cantitate incredibilă de dragoste și mândrie oglindită în ochi. Rhys Rhodes, duce de Harrington. Thomas Warner, conte de Sachse.

Lui Tom îi plăcu ceea ce văzu la Harrington. Ochii lui argintii reflectau o sinceritate la care Tom se raporta și pe care o respecta. Era un bărbat în care Tom putea avea încredere, un om pe care se putea baza că avea să își țină cuvântul dat cu nimic mai mult decât o strângere de mână.

– Sachse, zise Harrington, cu un glas ca un tunet adânc, rafinat.

– Harrington. Tom clătină din cap. Trebuie să admit că mi se pare ciudat obiceiul acesta de a nu-i spune unui bărbat pe nume.

– Crede-mă, cât de curând ți se va părea natural să folosești titluri. Tatăl meu vitreg știe de norocul tău? întrebă Lydia.

Tatăl ei vitreg, Grayson Rhodes, fusese un alt englez care sosise în Texas după Războiul Civil. Tom fusese în vizită cu familia Rhodes când bărbatul se întorsese din călătoria pe care o făcuse cu un an în urmă cu familia lui în Anglia, așa că Tom știa că soțul Lydiei era fratele vitreg al bărbatului, moștenitorul legitim al ducatului, în timp ce Rhodes fusese fiul nelegitim al ducelui. Mai mare, de fapt primul născut, dar nelegitim, așa că nu moștenise ceea ce tatăl lui lăsase în urmă. Uneori legăturile de familie ajungeau să fie atât de complicate, încât Tom se gândi că era nevoie să se conceapă o hartă ca să poată să le dea de capăt. Și iată-l în Anglia, complicând și mai mult lucrurile.

Tom clătină din cap.

– Nu am spus nimănui înainte să plec din Fortune. Nu am văzut rostul. M-am tot gândit că, odată ajuns aici, aveam să descopăr că totul a fost o greșeală.

– Acesta este un lucru absolut incredibil.

– Sunt perfect de acord cu tine.

– Nu ai avut deloc idee?

– Deloc. Tom privi către masă, privi către ei, nu știu dacă se cădea, dar le propuse totuși: Sunteți bine-veniți să îmi țineți companie la micul dejun.

– Aș fi încântat, zise Harrington. În clipa în care Lydia și-a dat seama că te cunoaște, nu a avut liniște până când am pornit încoace. Stomacul meu protestează încă de-atunci.

– Servește-te, îl invită Tom.

Când farfuriile fură pline și toată lumea așezată la masă, Lydia îi aruncă o privire cu subînțeles și întrebă:

– Deci care sunt planurile tale în ceea ce o privește pe Lauren?

Tom aproape că se înecă cu cârnatul picant. Înghiți cu greu, se șterse la gură, privi în ochii Lydiei și răspunse sincer:

– Nu m-am decis încă.

Deși nu era întru totul adevărat. O avea pe perioada sezonului... apoi, ei bine, urma să își facă griji atunci când avea să vină vremea.

– De la ea ai aflat că sunt aici? întrebă el.

Lydia dădu din cap că da.

– Știai că își face planuri să se întoarcă în Texas?

Lydia păru să ezite, ca și cum nu era prea sigură de cât de mult să dezvăluie.

– În primii ani, zise ea în cele din urmă, după ce a venit aici, mi-a scris deseori. Scrisorile erau întotdeauna pătate de lacrimi. I-a fost dificil să se adapteze, dar acum pare sigură pe sine, nu s-a plâns niciodată... sincer, doar de curând mi-am dat seama că visează încă să se întoarcă în Texas.

Tom dădu din cap.

– Știu însă că te va ajuta pe durata sezonului. În acest timp, poate că vei reuși să o convingi să rămână, sugeră Lydia.

Tom o privi în ochi și răspunse cu sinceritate:

– Nu știu dacă doresc asta.

Nu numai din cauză că părea o cruzime să o țină dacă ea nu își dorea să se afle acolo, ci și din cauză că nu mai era sigur de sentimentele lui în ceea ce o privea.

Zece ani. Amândoi se schimbaseră. Nu știa dacă ceea ce avuseseră odinioară putea înflori în Anglia și știa al naibii de bine că ar fi fost imposibil dacă ea nu se afla acolo unde își dorea.

•

– De ce nu a sosit încă?

– Va fi cu siguranță aici din clipă în clipă.

– Poate că l-am ratat.

– A ieșit călare destul de devreme ieri-dimineață.

– Ai fi putut să menționezi asta mai devreme.

Deși Rotten Row era preferat de doamne pentru a se plimba călare pline de voioșie, cele patru doamne care se aflaseră în salonul tatălui ei vitreg în după-amiaza trecută părură a ezita. Așteptau la intrare atunci când sosi Lauren. Nu era nevoie să fii geniu ca să îți dai seama pe cine așteptau acestea.

– Nu pot să cred că te-ai postat în fața casei lui și l-ai urmărit, zise Lady Cassandra.

– Eram destul de sigură că bărbatul care se afla la familia Ravenleigh era Sachse. Câți bărbați îmbrăcați în cowboy cutreieră străzile Londrei? Nu am dorit decât să confirm eu însămi.

Lady Blythe își continuă spusele cu o privire aspră adresată lui Lauren, a cărei inimă începuse să bată nebunește știind că femeia s-ar fi putut ascunde în tufișuri atunci când Tom o condusese acasă la el.

– Ai fi putut confirma faptul că l-am identificat corect. M-ar fi scutit de câteva ore de stat în fața casei lui, o mustră Lady Blythe.

– Ca să fiu sinceră, nu mi-am dat seama că era Sachse decât mai târziu, spuse Lauren, încercând cu disperare să pară plină de căință, când în realitate dorea să o bombardeze pe Lady Blythe cu întrebări legate de spionarea ei.

– Te-a văzut? întrebă Lady Priscilla.

– Nu. Eram bine ascunsă în trăsură. Când el a ajuns acasă, se lăsase deja întunericul. Deși, ca să fiu sinceră, eram pregătită să aștept mai mult. Probabil că a plecat de la voi imediat după cină.

– A plecat destul de devreme, confirmă Lauren într-o doară, nefiind sigură de motivul pentru care o deranja atât de mult faptul că doamnele erau atât de interesate de Tom.

Se așteptase ca ele să fie curioase, desigur. Doar că nu se așteptase să îi displacă atât de mult faptul că își băgau nasul în treburile lui, mai ales atunci când treburile lui includeau hoinăreala ei cu el în mijlocul nopții.

– Vai de mine, acela este? întrebă Lady Cassandra.

Toți ochii se întoarseră în direcția în care ea privea.

– El trebuie să fie, proclamă Lady Blythe. Dar în dimineața asta nu poartă mantaua.

– Are pistol? zise Lady Cassandra.

– Nu îmi dau seama, spuse Lady Priscilla. Dar nu pare.

– Crezi că a tras vreodată cu el?

– Crezi că a ucis vreodată un om? întrebă Lady Blythe.

– Ar fi deplasat să îl întrebăm, spuse Lady Cassandra.

– Îi găsesc fascinanți pe americani, zise Lady Anne. Din nefericire, Richard nu are nici un pic de răbdare cu ei. Roșind, o săgetă cu privirea pe Lauren. Scuzele mele. Nu am vrut să te jignesc.

– Te asigur că n-ai făcut-o. Lui Lauren i se păruse întotdeauna că Lady Anne era cea mai sinceră și amabilă din tot grupul. Se întoarse către Tom cu un zâmbet strălucitor. Bună dimineața, milord.

Cu un zâmbet larg, Tom își scoase pălăria de pe cap într-un gest extrem de curtenitor.

– Doamnelor.

Lady Blythe începu să dea iute din gene, de parcă i-ar fi intrat în ochi o musculiță și încerca să o scoată; Lady Cassandra începu să își lovească ușor pieptul; Lady Priscilla chicoti, Lady Anne zâmbi. Zău, dacă nu ar fi știut, Lauren ar fi crezut că acestea nu mai văzuseră niciodată un bărbat înainte. Da, Tom era o noutate, diferit, deloc ca aceia cu care erau obișnuite, dar chiar era necesar să se poarte în felul acela? Începuse să o calce pe nervi. Pe de altă parte, dacă ele erau atât de încântate, poate că și alții aveau să fie la fel, și intrarea lui Tom în societate nu urma să fie pe atât de anevoioasă pe cât se temuse.

– Milord, zise Lady Blythe, râzând ușurel. Teribil de răutăcios din partea dumitale să nu confirmi cine ești când am ghicit corect atunci când eram toți în salonul domnișoarei Fairfield.

– Scuzele mele, scumpo. Încă nu m-am obișnuit că sunt lord. Și din moment ce Ravenleigh și familia sa nu știau încă... ei bine, doream să le spun în particular.

– Îndrăznesc să spun că nu te voi ierta decât dacă îmi îngădui să călăresc alături de dumneata.

– Păi, i-am promis domnișoarei Fairfield că îi voi ține companie în dimineața asta, așa că sunt obligat să îmi țin promisiunea. Făcu cu ochiul. Dar mi-ar face plăcere să îți ofer cealaltă parte.

Lauren nu se putu împiedica să nu se gândească că se descurcase foarte bine într-o situație care ar fi putut deveni penibilă și se trezi întrebându-se pe câte femei din Texas ar fi putut să își exerseze talentele în materie de flirt. Cu siguranță că și le dezvoltase pe cele pe care le avusese în fața prăvăliei.

– Iar mie îmi face plăcere să accept, țâșni Lady Blythe.

Lauren nu era sigură de momentul în care Lady Blythe devenise atât de iritantă, dar nu putu să nege că exact așa i se păru atunci când ea își îndemnă calul pe partea dreaptă a lui Tom, timp în care Lady Blythe își ghidă calul prin spatele lui, de partea cealaltă, unde începu imediat să discute cu Tom, acaparându-i atenția ca un sărăntoc care strângea aur. Lady Cassandra, spre marea surpriză a lui Lauren, își îndemnă calul să meargă alături de al ei.

– Știi, șopti Lady Cassandra, nu sunt deloc sigură ca va fi chiar atât de dificil să își găsească o soție potrivită, cum am presupus la început.

– Nu sunt sigură că își caută o soție, spuse Lauren, surprinsă din nou de flacăra de gelozie aprinsă de gândul acela.

Desigur, Tom urma să își caute o soție. Avea nevoie de un moștenitor, să își ușureze singurătatea și de cineva care să îl ajute să își conducă gospodăriile. Nu putea să găsească vină nici uneia dintre doamne pentru că își dorea acea poziție.

– De ce nu? întrebă Lady Cassandra. La urma urmelor, are nevoie de un moștenitor.

Poate că Lauren pur și simplu nu dorea să se gândească la ideea că el *ar fi putut* să caute.

– Trebuie să se acomodeze cu viața de aici.

– Se pare că s-a acomodat destul de bine. Cu excepția hainelor, desigur.

– Mie îmi place ținuta lui, zise Lady Priscilla, într-o șoaptă complice de pe partea cealaltă a lui Lady Cassandra. Mi se pare foarte ștrengărească.

Da, era adevărat că părea destul de ștrengărească, cămașa care i se lipea de trup fără o jachetă care să ascundă zvâcnetul pe care

mușchii lui îl aveau la fiecare mișcare pe care o făcea. Lauren își coborî privirea asupra mâinilor lui goale, înăsprite de munca grea și care țineau cu ușurință frâiele. Se luptă ca să nu își imagineze cum acele degete lungi, puternice, îi desfăceau nasturii corsajului, dădeau la o parte bumbacul... Ar tremura cum o făcuseră atunci când era mai tânăr? Ea ar fi tremurat de dorință? Încheieturile degetelor lui s-ar fi frecat de partea din interior a sânilor ei, sâni pe care abia dacă îi avea atunci când el făcuse propunerea aceea îndrăzneață? Oare privirea lui ar fi ars de dorința față de ceea ce târgul îi interzicea: atingerea cărnii ei?

Își smulse privirea de la mâinile lui, întrebându-se când devenise ziua atât de neobișnuit de caldă pentru acel anotimp, când devenise atât de dificil să inspire, ca și cum tot aerul dispăruse.

Râsul încântat al lui Lady Blythe răsună în întregul parc, mai enervant decât glasul ei. O doamnă trebuia să râdă cu cel mai mare bun-simț.

– Nu este corect, spuse Lady Priscilla. Nu putem auzi ce zic. Strigă: Lady Blythe, ce este atât de amuzant? Spune-ne și nouă.

Lady Blythe se apleacă în față, privind trupul ferm al lui Tom.

– Excelența Sa explica faptul că poartă o pălărie de 40 de galoane. În Texas, pălăriile se măsoară după cât de multă apă pot ține. Îți imaginezi?

– De ce ți-ai pune apă în pălărie? întrebă Lady Priscilla, dar Lady Blythe își întorsese deja atenția din nou asupra lui Tom.

– O folosesc pe post de lighean pentru a se spăla ori ca să ude caii, explică Lauren.

– Duc o viață ciudată cei care trăiesc acolo. *Este* îngrozitor de lipsită de civilizație, spuse Lady Cassandra.

– Se pare că este înspăimântător de adevărat, zise Lady Priscilla. Nu este deloc drept ca Lady Blythe să aibă întreaga lui atenție. Se apleacă în față. Milord, îți face plăcere să fii cowboy?

Zâmbind larg, Tom își luă privirea de la Lady Blythe, și Lauren fu din nou uimită de cât de chipeș era. Ștrengar, era adevărat, dar mai presus de asta, extrem de masculin. Părea puternic și capabil. Nimeni care l-ar fi privit în momentul acela nu ar fi bănuit că el ar fi avut vreo îndoială în legătură cu locul său în societatea aceea.

Se simți dintr-odată foarte impresionată că el alesese să își împărtășească nesiguranțele cu ea.

– Îmi place într-adevăr foarte mult, îi spuse el lui Lady Priscilla, dar sunt mai mult decât un cowboy. Sunt fermier. Am propriul meu pământ și vaci și bărbați care muncesc pentru mine.

– Așa ai devenit fabulos de bogat? întrebă Lady Priscilla.

Râsul adânc al lui Tom răsună, sunetul răgușit croindu-și drum tremurând de-a lungul șirei spinării lui Lauren și în toate terminațiilor nervoase, înfășurându-se în jurul inimii. Tom nu păru deloc deranjat că Lady Priscilla pusese o întrebare total deplasată.

– Ia zi, scumpo, cine împrăștie zvonuri atât de rele despre mine?

– Nu este nimic rău în a fi bogat.

– Dar să vorbești despre asta este, afirmă Lady Cassandra.

– Eram doar curioasă cum ar putea un bărbat să acumuleze o avere. Tatăl meu a moștenit-o pe a lui, așa că nu m-am gândit niciodată la ceea ce trebuie să facă un bărbat dacă nu are nici un ban.

Trebuie să muncească, mult timp și din greu, se gândi Lauren, lucrându-și mușchii până când deveneau ca stâlpi de oțel și stând în soare până când pielea îi devenea maronie.

– Am început cu vacile, recunoscu Tom. Am investit un pic și am avut noroc.

Lui Lauren i se păru că zărește cea mai ușoară urmă de roșeață apărându-i sub bărbie, ori poate că nu era decât reflexia baticului roșu pe care îl purta în jurul gâtului. Se gândi că era mai greu de scăpat de unele obiceiuri. Contemplă ideea de a-i spune că nu era prea probabil să întâlnească vreo furtună de nisip în Londra, dar apoi se gândi că poate el purta baticul pentru a-și ascunde stânjeneala.

Se întrebă dacă se jena să vorbească despre succesul lui. Dacă desena un portret modest al eforturilor sale. Părea contradictoriu ca un bărbat care stătea atât de drept și de mândru în șa să arate orice urmă de jenă, dar, pe de altă parte, Tom pe care ea îl cunoscuse vorbise întotdeauna puțin. Poate că, pur și simplu, nu se simțea confortabil când era întrebat despre reușitele sale.

– Ce părere aveți despre Londra? întrebă Lady Anne.

– E un pic mai aglomerată decât sunt eu obișnuit, zise el.

Lui Lauren i se păru că observă cum roșeața îi dispare. Foarte interesant!

– În afară de aglomerație, începu Lady Blythe, ce părere ai de ea?

– Nu am văzut prea multe ca să-mi pot face cu adevărat o părere. Până acum două zile am fost la Sachse Hall.

Și aproape imediat apăruse la ușa ei. Nu se putu împiedica să nu se simtă un pic flatată că venise să îi vadă familia atât de repede și, chiar dacă intențiile lui inițiale poate că nu fuseseră acelea de a redeveni familiar cu ea, nu putu să nege că intrase în salonul ei, cu mult înainte de a merge în biblioteca tatălui ei vitreg.

Ajunseră la capătul călătoriei lor. În timp ce toți își opriră caii, lui Lauren i se păru că Lady Blythe arăta ca și cum anticipa ceva mai mult.

– Mă gândeam să fac o mică plimbare pe jos, dacă ai vrea să mă însoțești, milord, spuse Lady Blythe.

– Mi-ar plăcea foarte mult, scumpo, zise Tom, dar i-am promis lui Ravenleigh că o voi însoți pe domnișoara Fairfield acasă.

– A, da, desigur, murmură Lady Blythe. Poate altă dată.

Tom își înclină pălăria în fața doamnelor înainte de a-și întoarce atenția asupra lui Lauren.

– Ești gata, scumpo?

Ah, era mai mult decât gata, în timp ce își îndemnă calul să înainteze și să își potrivească pasul cu al lui. El călărea cu atâta ușurință, atâta stăpânire, în timp ce ședea pe o șa occidentală mai degrabă decât englezească, cu picioarele lui lungi și coapsele groase.

Își răsuci gâtul, privirea lui intensă cercetându-i chipul ca și cum ar fi vrut să se familiarizeze cu fiecare linie, ca și cum ar fi căutat ceva ce ea ar fi putut ascunde.

– Ești foarte tăcută în dimineața asta. N-ai dormit bine?

– Ce are a face una cu cealaltă? întrebă ea.

Un vârf al mustății îi tresări.

– M-am gândit doar că ai putea fi obosită și că ăsta ar putea fi motivul pentru care nu ai spus nimic.

– Nu am spus nimic pentru că nu am avut nimic de spus. Spre deosebire de Lady Blythe, nu cred în pălăvrăgeală absurdă.

– Nu ești geloasă pentru că i-am acordat atenție.

– Sigur că nu!

Enervarea nu era gelozie, și avea tot dreptul să fie supărată că amestecul lui Lady Blythe o împiedicase pe Lauren să îi ofere lui Tom o lecție cum se cuvenea. Se gândi că felul ei de a gândi era destul de rezonabil.

El râse ușor și avu chiar îndrăzneala de a-i face cu ochiul, de a întinde mâna și de a o apuca de bărbie cu degetele goale.

– Lydia îți trimite salutări.

Dacă degetele lui nu i-ar fi susținut bărbia, aceasta i-ar fi căzut.

– Ai văzut-o pe Lydia?

– Mda, dis-de-dimineață. Se pare că nu la fel de devreme ca tine. Ea și soțul ei mi s-au alăturat la micul dejun. Îmi place Harrington.

Lauren își ridică ușor bărbia ca să scape de atingerea tulburătoare a degetelor lui. La viteza cu care zburau zvonurile în Londra, nu putea decât să își imagineze ce parte din trupul ei avea să se spună că atinsese el până la căderea nopții.

– Nu sunt deloc surprinsă că v-ați înțeles bine de la început. Era un libertin înainte ca Lydia să îl îndrepte.

– Crezi că sunt un libertin?

– Nu poți să negi că ai avut momentele tale, dar pari a fi lăsat deoparte obiceiurile tale ticăloase, cel puțin pe cele care au de-a face cu doamnele. Te-ai descurcat foarte bine.

– Aș fi preferat să călăresc doar cu tine, zise Tom, știind că vorbele pe care le spusese erau mai adevărate decât oricare dintre cele pe care le împărtășise cu Lady Blythe. Aceasta era destul de plăcută, dar avea un comportament fals, pe care Lauren nu îl demonstrase niciodată.

Purta un costum de călărie albastru-închis, încheiat până la gât, acolo unde o eșarfă albastru-deschis completa tabloul virtuții feciorelnice. Un voal de aceeași nuanță de albastru-deschis era înfășurat în jurul pălăriei bleumarin. Părul îi era adunat în vârful capului, sub aceasta. Arăta elegantă, calmă, deloc relaxată ca în noaptea trecută, când stătuse lungită alături de el lângă Tamisa.

Nu putea afirma că îi plăcea una dintre înfățișări mai mult decât cealaltă. Găsea toate fațetele ei la fel de interesante ca în tinerețea lui. În realitate, chiar și mai mult. La 16 ani, ceea ce simțise pentru ea, începu el să își dea seama, fusese pe atât de puternic pe cât putea să simtă un băiat. Ceea ce simțea un bărbat putea fi mult mai intens,

mult mai adânc, şi începea să creadă că era posibil ca abia să fi atins suprafaţa în ceea ce privea sentimentele pe care era în stare să le aibă pentru ea. Avea o foame puternică în ceea ce o privea şi nu era sigur că putea face ceva pentru a şi-o alina.

– A fost idee bună să îi trimiţi mamei mele flori azi-dimineaţă, zise ea.

Tom simţi că fierbinţeala dată de stânjeneală îi încălzeşte din nou gâtul.

– Încerc să mă pun bine cu ea.

– De ce?

– A fost foarte supărată pe mine încă din momentul în care drumurile ni s-au încrucişat, şi, cum tu mă ajuţi, mă gândesc că este imposibil să nu ne ciocnim unul de celălalt. Ridică din umeri. Aşa că i-am trimis nişte flori ca să pavez drumul pentru un pic mai multă înţelegere.

– Dacă decizi că ai prefera să nu te întâlneşti cu ea, ea şi Ravenleigh au făcut posibilă întoarcerea mea în Texas fără ajutorul tău.

Tom simţi cum stomacul i se strânse atât de tare încât fu în pericol să se răstoarne din şa.

– Noi doi am făcut un târg.

Se luptă să nu facă o grimasă, pentru că glasul îi fusese mai aspru decât avusese intenţia.

– Sunt conştientă de asta şi am de gând să o duc la bun sfârşit până la sfârşitul sezonului. Dar doream să ştii că, dacă doreşti să angajezi pe altcineva...

– Nu doresc asta.

Lauren zâmbi.

– Tom, la lumina zilei, oferta ta este mult prea generoasă...

– Eu sunt mulţumit.

Ea încuviinţă.

– În regulă. În seara asta vom lua cina la Lydia.

– Mi-a spus.

– Ne despărţim aici, zise ea. Vino să mă iei cu trăsura la ora 19.

El se încruntă.

– Lydia a spus că cina este *la* ora 19.

Zâmbetul lui Lauren se lărgi.

– Ei bine, da, desigur. Dar trebuie să ajungi întotdeauna potrivit de târziu. Ne vedem diseară.

Își îndemnă calul la trap. Tom fu tentat să o urmeze, în schimb își opri calul și pur și simplu o privi îndepărtându-se. Se întrebă dacă urma să vină o vreme când nu avea să îl mai doară să o vadă mărind distanța care îi separa.

Capitolul 10

– Nu pot să cred că în seara asta ieși cu un bărbat, fără un însoțitor. *Papa* va aștepta în holul de la intrare, fără îndoială, cu un pistol de duel...

– Nu, nu o va face, zise Lauren, întrerupând cuvântarea violentă a lui Amy, studiind cu un ochi critic reflexia ei din oglinda înaltă.

Rochia ei era albă, cu un decolteu modest, fusta îi urma linia picioarelor, fiind plisată la spate cu o trenă scurtă. O garnitură de mătase roz aducea un plus de culoare.

Era a treia rochie în care se schimbase. Molly începuse să își piardă răbdarea cu ea, așa că Lauren îi dăduse voie să plece, dar acum se întreba dacă decolteul era prea adânc ori poate dacă nu era destul de adânc. Nu avea nici un nasture în față. Asta era o binecuvântare. Cel puțin atenția lui Tom nu avea să fie ațintită asupra nasturilor și, deci, urma să fie în stare să se concentreze asupra lecțiilor pe care avea ea de gând să i le dea. Și poate că mintea ei nu avea să rătăcească la posibilitățile a ceea ce s-ar putea întâmpla dacă el mergea dincolo de a-i desface nasturii, cum ar fi să îi desfacă corsetul ori să îi slăbească funda cămășuței. Își dorea foarte tare ca el să nu îi fi amintit de un lucru care rămăsese neterminat între ei.

– Mama ar putea să...

– Nu o va face, o întrerupse Lauren cu iritare. Simți dintr-odată că avea corsetul strâns prea tare și de ce, pentru numele lui Dumnezeu, aveau parte de o vară atât de fierbinte?

– Roșești cumva?

– Nu, îmi este doar cald. Și am vorbit deja cu mama și cu *papa*, așa că nu vor exista neînțelegeri cu privire la seara asta.

Îi rugase să se facă nevăzuți, pentru că nu dorea ca Tom să înceapă seara simțindu-se prost. Cele mai multe familii ar fi întâmpinat cu plăcere un lord, dar ea știa că mama ei avea prejudecățile

proprii la adresa lui Tom, prejudecăți pe care Lauren se îndoia că un buchet de flori ar fi avut puterea de a le șterge.

Amy își încreți buzele.

– Ești sigură că nu vrei să te însoțesc?

– Sunt sigură.

– Este un comportament scandalos, Lauren.

– Voi fi cu Tom, Amy. Și vom fi acasă la Lydia.

– Tocmai asta este. Știu că ai încredere în el, dar *este* bărbat și doamnele mai tinere de 30 de ani nu merg singure în compania unui bărbat care nu le este tată ori frate. Pur și simplu, nu se face asta.

– Parcă ai cita dintr-un manual de etichetă.

– Am fost nevoită să memorez afurisenia aia. Aș putea să îl folosesc chiar dacă asta înseamnă doar să îl repet. Oricum, vorbesc serios în ceea ce privește faptul că ar trebui să te însoțesc. De dragul decenței.

– Dacă nu am fi plecat niciodată din Texas, am fi crescut fără însoțitoare. Știi că nu e o raritate ca, mai ales în zonele în care oamenii sunt foarte puțini, o femeie să călătorească o zi și o noapte întreagă cu un bărbat care nu este soțul ori fratele ei, doar ca să participe la un dans? Nu are nimeni nimic de zis. Aici toată lumea este al naibii de suspicioasă.

– Ai vorbit urât.

– Așa este.

Rostise măcar o singură înjurătură cu voce tare de când ajunsese în Anglia? Tom putea să o corupă aparent fără nici un strop de dificultate, aflându-se pur și simplu în compania ei pentru scurt timp și astfel obiceiurile lui rele se lipeau de ea.

Se întoarse spre Amy, care stătea lungită pe burtă pe patul lui Lauren. Mâinile îi erau îndoite sub bărbie, iar ochii albaștri, atenți. Toate surorile ei aveau ochi albaștri, dar cele al căror tată fusese texan aveau ochii de un albastru-închis, în timp ce cele două, cele mai tinere – ale căror tată era Ravenleigh – moșteniseră ochii lui de culoare albastru-deschis.

– Aici este ca și cum toată lumea se așteaptă ca nimeni să nu poată fi în stare să se împotrivească angajării într-un comportament necuviincios, așa că păzesc bine împotriva acestui lucru cu însoțitori și reguli, zise Lauren. În Texas, bărbații sunt atât de respectuoși față de

femei și au o părere atât de bună despre ele, încât nu este nevoie de însoțitori și nici regulile nu sunt necesare. Domină bunul-simț. Bărbații nu vor profita de o femeie. Așa că în seara asta, voi pretinde că trăiesc în Texas.

– Un pic de logică eronată aici. Poate că Tom a trăit în Texas, dar sângele lui este englezesc, iar Lady Angelina a auzit de la Lady Caroline, care a auzit de la Lady Deborah, că în după-amiaza în care a venit pentru prima oară în casa asta, te-a luat în brațe într-o manieră nepotrivită care practic a făcut-o pe Lady Blythe să leșine.

Lauren își dădu ochii peste cap. Bârfele din orașul acela erau incredibile.

– Sunt surprinsă că în zvonurile despre mine port încă haine atunci când el a părăsit încăperea însoțindu-l pe *papa*.

Amy se strâmbă.

– De fapt, am auzit unul care spunea că nu le mai aveai.

Lauren o luă în derâdere.

– Mi-a scos hainele, în fața unui public format din doamne care ne priveau?

– Sună destul de absurd, dar face ca povestea să fie mai interesantă. Amy se ridică în fund. Deci te-a luat în brațe?

– Nu. Nu a făcut decât să salute.

Și să îi amintească de datorie.

– Te iubește, știi?

– *Papa?*

– Ei bine, da, și el te iubește, desigur. Dar eu vorbeam despre Tom.

– Ar trebui să îi spui Sachse.

– Nu arată ca un Sachse, arată ca un Tom.

Lauren merse până la măsuța ei de toaletă, ridică o sticlă de cristal și își tamponă câteva picături de parfum franțuzesc scump în spatele urechilor și, sperând că sora ei nu o privea cu prea multă atenție, între sâni. Rochia nu era destul de decoltată încât să ofere mai mult decât o aluzie subtilă a rotunjimii sânilor ei, însă croiul ei strâmt nu lăsa urmă de îndoială că nu mai era plată ca o scândură. Neputând rezista curiozității, întrebă:

– De ce spui că mă iubește?

– Datorită felului în care te privește. Privirea lui te-a părăsit foarte rar ieri, în bibliotecă, și este atât de intensă – este aproape

ca și cum ar încerca să memoreze fiecare aspect al înfățișării tale, de parcă se așteaptă să dispari brusc.

Asta din cauză că avea să dispară. La sfârșitul sezonului. Se gândi că poate ar trebui să își avertizeze surorile, pentru ca acestea să se obișnuiască cu plecarea ei iminentă.

Ușa se deschise larg, dând-o la iveală pe Samantha, care respira cu greutate.

– Tocmai a sosit. Vai, Dumnezeule, Lauren, ești sigură că vei fi în siguranță cu el?

– Bineînțeles că sunt sigură. De ce nu aș fi?

– Păi, pentru că arată destul de bine când se aranjează. Cred că până și mama este șocată.

Lauren fu străbătută de un fior de panică.

– Mama este jos?

Ea și tatăl ei ar fi trebuit să rămână în camerele lor ori în bibliotecă. Nu ar fi trebuit să îl salute pe Tom.

– Și ea, și *papa*, zise Samantha.

– Vai, Dumnezeule, am avut impresia că au înțeles că nu îi doresc prin preajmă, zise ea, în timp ce ieși în fugă din cameră și o luă la goană în jos, pe scări.

– Păi, este casa lor, sublinie Amy, urmând-o îndeaproape.

– Știu, și devine teribil de incomod.

– Doar pentru că ai impresia că viața noastră de dinainte era mult mai atrăgătoare decât cea de acum.

– Era.

Lauren se grăbi să coboare scările.

– Dar...

– Las-o baltă, te rog. Nu doresc să avem acum una dintre certurile noastre atât de familiare. Am chestiuni mai importante...

Aproape că se împiedică când îl zări pe Tom. Ori cel puțin crezu că era Tom. Cu siguranță că el era. Da, era absolut sigură că el era. Cel puțin ochii aveau să îl dea întotdeauna de gol și felul în care privirea lui o întâlnea întotdeauna pe a ei și i-o susținea, de parcă ar fi putut vedea limpede în sufletul ei, în inima ei, în însăși ființa ei.

Oare aceea era privirea care o făcuse pe Amy să creadă că o iubea pe Lauren? O privise în felul acela din clipa în care îl văzuse pentru prima oară în spatele prăvăliei.

– Pe cinstea mea, chiar că arată bine aranjat, murmură Amy.

– Taci din gură, îi ceru Lauren.

Nu văzuse nimic în neregulă în felul în care arăta înainte. Îmbrăcat ca un cowboy era chipeș, irezistibil. Dar în seara aceea...

Nu se vedea nici urmă de cowboy. Tom purta un frac încheiat la două rânduri de nasturi și pantaloni gri, cu o vestă vișinie cu un singur rând de nasturi. Un papion din mătase neagră îi împodobea cămașa plisată de un gri-deschis. Cizmele îi fuseseră înlocuite de pantofi negri, lustruiți într-atât încât i se păru că, dacă s-ar fi uitat în jos, și-ar fi putut vedea reflexia în strălucirea lor. Iar în mâna stângă, acoperită cu o mănușă albă, ținea un joben negru.

Părul de abanos îi era pieptănat pe spate, îmblânzit. Ochii negri îi străluciră în timp ce îi dărui unul dintre zâmbetele lui lente, senzuale. Era singura parte din el care îi amintea încă de un cowboy obraznic.

Nu își aminti să fi coborât restul drumului pe trepte, dar trebuia să o fi făcut, pentru că picioarele ei ajunseră în cele din urmă pe podeaua de marmură de la intrare.

– Bună, scumpo, zise el, vocea răsunându-i între pereți.

– Arăți... – râse ușurel – foarte corespunzător.

– În ciuda zvonurilor, nu sunt complet păgân.

– Că veni vorba de zvonuri, începu mama ei. Dacă insiști să ieși fără un însoțitor...

– Mamă, zise Lauren, întrerupând-o. Am discutat deja despre asta. Singurii oameni care vor ști că am ieșit în seara asta, pe deasupra că am ieșit fără însoțitoare, sunt cei din casa asta și din cea a Lydiei. Dacă pornește vreun zvon, voi ști exact unde să caut și nu voi fi deloc fericită.

Mama ei îl privi urât pe Tom.

– Dacă profiți...

– Vă voi da eu însumi cravașa, zise el.

Mama ei își ridică ușor bărbia, clipi, ca și cum în momentul acela vedea la Tom ceva ce nu mai văzuse înainte. Își coborî întru câtva bărbia și își relaxă buzele încrețite.

– De fapt, am venit ca să îți mulțumesc pentru flori. A fost un gest minunat.

– A fost plăcerea mea, scum... doamnă.

Lauren își înghiți zâmbetul și se gândi că poate la fel făcuse și mama ei.

– Nu mă așteptați, decretă ea, îndreptându-se către ușă.

Majordomul o deschise, și Lauren ieși, așteptând apoi ca Tom să i se alăture.

– Presupun că ar fi putut fi mai rău, zise ea. Se uită la Tom și zâmbi. Aveam de gând să îl pun pe Harrington să discute cu tine despre diverse aspecte legate de garderobă, dar se pare că ai prins de unul singur câteva ponturi.

– Lady Sachse m-a dus la un croitor. Doar că i-a luat un pic până a reușit să-mi facă hainele. Îți place ce-a făcut?

Nu se putea decide dacă el voia complimente ori asigurări în legătură cu faptul că avea să se potrivească acelei seri.

– A făcut o treabă splendidă. Arăți incredibil de chipeş.

– Doream să fiu demn de a avea alături de mine pe cea mai frumoasă femeie din Londra.

– Periculoase vorbe, Tom. Ține-o tot așa și nu voi fi în stare să rezist și s-ar putea să mă trezesc că îmi voi fi dorit să fi avut un însoțitor.

Ajunseră la trăsură. El îi luă mâna, ca să o ajute să urce treptele, dar ceva anume din strânsoarea degetelor lui o făcu să se oprească și să îl privească.

– Ar fi chiar așa de rău? întrebă el, încet. Să nu poți rezista?

– Ar putea să ne strice târgul.

– Din nou. Ar fi așa de rău?

Își coborî privirea de la buzele lui și simți că i se usucă gura.

– Înțelegerea noastră a fost ca eu să te învăț pe tine, nu ca tu să mă seduci.

Își ridică din nou privirea către a lui, dându-și seama cu regret că vorbele ei nu făcuseră decât să îi ațâțe și mai mult dorințele. El accepta întotdeauna cu bucurie o provocare.

– Trebuie neapărat să înveți să nu mai fii chiar atât de deschis atunci când îți manifești... gândurile, continuă ea.

– Știi la ce mă gândesc?

Lauren dădu iute din cap.

– Așa cred, da.

– Și te deranjează direcția spre care se îndreaptă?

– Sunt flatată, admise ea. Dar fii cu băgare de seamă. Un gentleman nu ar căuta cu tot dinadinsul să facă o femeie să se simtă incomod, iar noi suntem în toiul unei lecții despre ceea ce se cuvine și ce nu.

I se păru că vede dezamăgirea inundându-i trăsăturile chipeşe, înainte de a o ajuta să intre în trăsură. Aşezându-se, fu surprinsă să observe un buchet mare de trandafiri roz care se odihnea pe locul din fața ei, parfumul lui umplând trăsura.

– Pentru cine sunt? întrebă ea, când Tom se așeză și el în fața ei.

– Pentru gazda noastră.

– Este foarte drăguţ din partea ta, zise ea.

– Măcar atât puteam să fac.

Își dori să nu îl fi sfătuit să își ascundă emoțiile. El reușise să stăpânească tehnica perfect. Şezând acolo, se simţi foarte inconfortabil dându-și seama că nu avea nici o idee despre ce gândea el. Privi pe geam, regretând deja foarte tare târgul pe care îl făcuse – de a-l transforma în genul de bărbat pe care nu ar fi putut niciodată să îl iubească.

În timp ce trăsura elegantă huruia spre destinația lor, Tom se prefăcu a o asculta pe Lauren pălăvrăgind despre furculițe, linguri și cuțite, despre cum aveau să fie servite diversele feluri de mâncare, când era timpul potrivit pentru a începe să mănânce – de îndată ce mâncarea era așezată înaintea lui, nu era nevoie să aștepte până când toată lumea va fi fost servită; când să se oprească – să nu lase farfuria goală și să nu ceară o a doua porție; la ce să se aștepte – șapte sau opt feluri; ce avea să se aștepte din partea lui – o conversație plăcută. Îi dădea exact ceea ce el îi ceruse: plictisitoarele reguli lumești ale înaltei societăți.

Ciudat era că ceea ce îi ceruse nu era ceea ce dorise cu adevărat. Oh, voia să se afirme în fața acelor oameni, dar începea să își dea seama că își dorea mult mai mult să se facă remarcat în fața ei. Aprobarea pe care o văzuse în ochii ei când coborâse scările și dăduse prima dată cu ochii de el îi făcuse pieptul să se umfle de atât de multă satisfacție, încât nasturii de perle de la cămașă aproape că îi pocniseră. Văzuse dorință în ochii ei, dorință care o oglindea pe a lui, dar aceea era, evident, o emoție ce nu putea fi arătată. Păcat! De unde să știe o femeie că un bărbat o dorea, dacă acesta era nevoit să își țină pasiunea în frâu?

În timp ce ea continuă aproape fără să respire, el începu să își dea seama de motivul pentru care ea le numerotase.

– Asta a fost numărul 35? întrebă el, întrerupându-i lungul monolog.

Ea se holbă la el.

– Poftim?

– Una dintre surorile tale a menționat că ți-ai numerotat regulile. Am pierdut șirul, nu mai știu la ce număr am ajuns.

– Ți-am spus că vei avea multe lucruri pe care va trebui să ți le amintești.

Privi afară, pe geam, ca și cum era dintr-odată jenată de ceea ce spusese. Ori poate jignită de glasul lui morocănos. De fiecare dată când se afla cu ea, cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât vocea lui părea să coboare mai mult.

– Nu trebuie să mă înveți totul într-o singură lecție. Ar trebui să te bucuri un pic de seara asta.

– Nu mă plătești ca să mă bucur de seară. Își întoarse din nou atenția către el. Mă plătești foarte bine pentru a mă asigura că vei ajunge cum trebuie.

Începea să îl irite că ea punea la inimă termenii târgului pe care îl făcuseră. Își dorise ajutorul ei. Nu putea nega asta, dar, în același timp, întâmpină cu bucurie ocazia de a petrece puțin timp cu ea.

– Deci cine sunt cei care vor fi acolo astă-seară? întrebă el.

– Ți-o amintești pe Gina?

– Pierce?

Ea dădu din cap.

– Acum este căsătorită cu contele de Huntingdon. Vor fi acolo. Doar noi șase. M-am gândit să fie o petrecere mică, pentru ca, în caz că bâjbâi, să nu fii chiar atât de jenat. La un moment dat, Lydia și Gina s-au aflat amândouă în poziția în care te afli tu acum, iar soții lor înțeleg că durează ceva timp să înveți totul. Așa că toată lumea va fi precaută în caz că vei face o gafă și nimeni din afara acelor pereți nu va auzi de vreo greșeală.

El se prefăcu că joacă pocher, fiind atent să nu dezvăluie cărțile pe care le avea în mână, pentru că nu dorea să îi arate că era dezamăgit că ea se *aștepta* ca el să facă gafe. Poate că era vina lui, iar ea se baza pe conversații anterioare și pe faptul că el îi ceruse ajutorul. Dar el era un pic mai rafinat decât părea ea dornică să îi dea credit.

Poate că seara aceea urma să se dovedească a fi o experiență din care să învețe amândoi.

Cu cât îl cunoștea mai mult pe ducele de Harrington, cu atât Tom îl plăcea mai mult. Poate pentru că, la fel ca Tom, bărbatul se trezise, în mod neașteptat, cu un titlu. Ei bine, nu chiar ca Tom și nu chiar atât de neașteptat. Era cel de-al doilea fiu legitim și crescuse știind că exista întotdeauna o mică șansă de a deveni duce, spre deosebire de Tom, care nu avusese niciodată nici cea mai mică idee despre ceea ce îl aștepta.

Bărbatul nu avea nici urmă de prefăcătorie și își câștigă o privire supărată din partea lui Lauren când îi spuse lui Tom să îi zică Rhys.

– Tom trebuie să învețe cum să se adreseze corect oamenilor, îl mustră ea.

– Îi voi cumpăra una dintre cărțile Lydiei, promise Rhys.

Lui Tom îi plăcu imediat și de Huntingdon, poate pentru că, atunci când acesta își scosese mănușile înainte de cină, fusese evident că avea mâini de fermier și, din câte spicuise până atunci Tom, aristocrații nu aveau voie să se ocupe cu munca manuală. Însă, aparent, vremurile erau în schimbare.

Cina fu chiar agreabilă, însoțită de conversație plăcută și fără ca nimeni să îi judece acțiunile. Exista o metodă în nebunia unui număr atât de mare de tacâmuri, ele trebuind să fie folosite din afară spre interior. Dură ceva timp până să stăpânească tehnica de a mânca ținând furculița în mâna stângă, din moment ce era obișnuit să folosească mâna dreaptă, dar, așa cum îi explicase Lauren, folosirea doar a mâinii stângi era un semn de bună creștere. Dreapta era pentru cuțit, pe care el menționă că l-ar putea folosi ca să își taie gâtul.

Observă cum Rhys se lupta să nu zâmbească la auzul acelui comentariu, în timp ce Lydia și Lauren găsiră de cuviință să îl mustre pentru că rostise acea remarcă vulgară. Să o facă pe Lydia să izbucnească fu aproape la fel de amuzant ca atunci când făcea același lucru lui Lauren.

Șezând lângă el, ea încercă să îl ghideze cu blândețe pe timpul mesei, cu șoapte încete și ușoare înghionteli, pierzându-și răbdarea doar de câteva ori și răstindu-se la el pentru că nu își dădea silința. În numele lui Dumnezeu, el chiar nu vedea care ar fi fost rostul. Dacă cineva urma să aibă o părere proastă despre el din cauză că ținea

furculița în mâna dreaptă, nu era prea convins că avea să aibă oricum prea mare încredere în opinia persoanei respective.

Aranjarea locurilor la masă nu fusese chiar așa cum ar fi trebuit să fie în cazul în care nu ar fi fost vorba de o cină pentru antrenament. Tom nu fu deranjat de asta. Să o aibă pe Lauren șezând atât de aproape de el încât îi putea simți parfumul, căldura care radia din trupul ei, fu al naibii mai plăcut decât să o aibă așezată în față, de cealaltă parte a mesei.

– Slavă Domnului, a luat sfârșit, zise Rhys, de îndată ce doamnele părăsiră încăperea. Suport cu greu cinele astea ceremonioase.

Cina luă sfârșit după opt feluri de mâncare. Doamnele se retrăseseră în salon, în timp ce domnii rămaseră la masă pentru un coniac și, aparent, conversație *masculină*. Tom nu dori să pară nerecunoscător, dar ar fi preferat ca doamnele să fi fost prezente. Nu i se păru că sunt destul de apreciate acolo. Nu vedea nici un motiv pentru care să fie gonite doar ca el să poată discuta cu un bărbat, dar Lauren insistase.

– Ceremonioasă? Sfinte Dumnezeule, omule, ceremonioasă înseamnă atunci când sunt o sută de participanți. Treaba asta nu a fost decât o seară plăcută, spuse Huntingdon.

Rhys îl privi pe Tom și dădu din cap spre Huntingdon.

– Spre deosebire de noi doi, el nu a avut niciodată luxul de a nu ști nimic altceva în afară de viața unui nobil.

– Când a fost ultima oară când ai participat la culesul grâului? întrebă Huntingdon.

– Trebuie să mărturisesc că cel mult am încărcat marfă pe vapoare, iar asta, prietene, este o muncă ce îți rupe spinarea.

Zâmbind, Tom atrase atenția ambilor bărbați.

– Am crezut că nobilii trebuie să pretindă că nu ridică nici un deget.

– Chiar așa, zise Huntingdon. Scuze pentru scăparea mea.

– Deci ce mai fac fratele meu și familia lui? întrebă Rhys, în timp ce lacheul îi turna niște coniac.

– Erau bine, ultima oară când i-am văzut, zise Tom. Construiau o casă nouă, călătoreau un pic.

– Mă bucur să aud asta. Grayson a avut o viață grea crescând aici, nefiind fiu legitim și toate cele. Lumea nu privește deloc cu ochi buni

treaba asta, iar fratele meu mai mare, Quentin, nu a fost nici pe departe cel mai bun dintre frați.

– Cruzimea este un lucru comun printre aristocrați? întrebă Tom. Pentru că și despre tatăl meu am auzit câteva lucruri rele.

– Nu chiar. În marea majoritate, aristocrația este alcătuită din bărbați de treabă și femei care își iau foarte în serios și cu multă onoare și nobilitate datoriile și poziția. Dar, ca în toate aspectele societății, excepțiile abundă și avem partea noastră de poame stricate. Rhys luă o gură de coniac. Am impresia că acesta este partea serii în care ar trebui să te învăț despre manierele de după masă. Lauren mi-a șoptit la ureche înainte de a părăsi încăperea – în cuvintele ei, nu ale mele – „urâtul obicei de a fuma". Prin urmare, iată regulile așa cum le cunosc. Dacă te decizi să te bucuri de un trabuc ori de o țigară, nu te mai poți alătura doamnelor. Nu este politicos să stai în preajma lor cu hainele mirosind a fum. Desigur, dacă gazda are o cameră pentru fumat și îți poate oferi o jachetă pentru fumat, atunci este permis. Eu nu am nici una, nici alta.

– Păcat. Am în buzunarul jachetei niște trabucuri grozave.

– Adevărat? Dintre toate viciile, încă nu am adăugat fumatul pe listă. Crezi că dacă ieșim pe terasă ne-ar ajuta să împiedicăm fumul să ne intre în haine?

Tom zâmbi larg.

– Este locul meu preferat.

Rhys umplu din nou paharele de coniac, înainte de a-i însoți pe Tom și pe Huntingdon pe terasă. Nu peste mult timp, fiecare dintre ei pufăia câte un trabuc și savura coniacul.

– Cred că acesta poate fi începutul unui obicei rău pentru mine, zise Rhys.

– Mă pot gândi la obiceiuri mai rele. Ba chiar am și avut câteva, spuse Tom.

– La fel ca mine, deși căsătoria mi-a redus considerabil numărul obiceiurilor rele.

– Înțeleg că ai cunoscut-o pe Gina în Texas, îi zise Huntingdon lui Tom.

Tom încuviință din cap.

– Nu la fel de bine cum am cunoscut-o pe Lydia, din moment ce familia Ginei a părăsit Texasul. Vorbește vreodată despre faptul că ar dori să se întoarcă?

– Nu, cred că este foarte fericită aici.

Sprijinindu-se de stâlp, Tom se întrebă ce anume ar face-o fericită pe Lauren acolo.

– Ia ziceți. Cât de importante sunt toate treburile astea despre care Lauren crede că sunt atât de al naibii de importante?

– Te referi la sezon? întrebă Rhys.

– Sezonul, manierele, eticheta, a face o impresie bună. Orice. Toate.

Studiindu-l pe Tom, Rhys pufăi din trabuc.

– De fapt, este teribil de important. Îți lărgește ori îți limitează opțiunile, depinde de cât de bine... *execuți*. Îți vine sau nu să crezi, cea mai urgentă sarcină este aceea de a te căsători și de a produce un urmaș care să îți moștenească titlurile.

Tom nu se putu abține. Izbucni în râs.

– Nu poți fi serios!

– Din nefericire, sunt. Dacă ți-am înțeles situația financiară, pe baza zvonurilor care circulă, nu ai nici o problemă la capitolul acesta. Trebuie să te ocupi de moșiile tale, desigur, dar mare parte din asta se reduce la a delega sarcinile, pur și simplu, apoi să supraveghezi, ca să te asiguri că treaba este făcută cum trebuie.

– Totuși, este nevoie de destul de mult efort pentru a găsi o soție potrivită, iar asta, noul meu prieten, este adevăratul scop al sezonului. Fiecare bal este un târg pentru căsătorii. Te uiți la oferte, îți alegi, o farmeci, astfel încât până la sfârșitul sezonului, ea va purta inelul tău și nu pe al altcuiva.

– Deci, dacă nu îmi caut o soție, aș putea să sar peste toată aiureala asta.

– Credeam că Lauren plănuia să se întoarcă în Texas.

– Așa este.

Asta nu însemna că Tom renunțase de tot la ea. Mai trase un fum din trabuc.

– Știu că este nefericită aici, continuă el.

– Nu mă pot pronunța în legătură cu asta. Nu am întâlnit-o decât sezonul trecut. Înainte de asta, eram cumva un... proscris.

Tom își îngustă ochii și îl privi pe Rhys, studiindu-l.

– Cum se face ca să devii un proscris?

– Un strop de scandal familial care, din punctul meu de vedere, nu mă face candidatul ideal în a te instrui în cele ce privește bunele

purtări. Totuși, se presupune că totul a fost iertat, și mi-am recăpătat bunul renume, dar numai pentru că Lydia a făcut să se întâmple astfel.

– Ea este fericită aici.

– Incredibil.

– Cum ai făcut să se întâmple asta?

– Nu cred că am avut prea mult de-a face cu asta. Pur și simplu se hrănește cu toată ceremonia pe care eu o găsesc obositoare.

– Dacă ți se pare obositoare, atunci de ce te afli în Londra?

– Pentru că ei îi place atât de mult, iar eu o iubesc pe ea. Și apoi, trebuie să încep să pun fundațiile, astfel ca, atunci când vor apărea, copiii noștri să fie acceptați și iubiți de cei care îi vor cunoaște.

Tom se strâmbă.

– Eu sunt obișnuit ca un bărbat să fie judecat după propriile sale merite.

– Un bărbat se poate ridica deasupra scandalurilor de familie. În același timp, scandalurile unui bărbat îi pot doborî familia. Purtarea necuviincioasă nu este bine tolerată, mai ales de cei mai în vârstă. Oricât de mult mi-aș dori să fie altfel, te-aș sfătui să iei în serios lecțiile lui Lauren. O reputație pătată nu se spală ușor.

– Lauren spune că e nevoie de curaj pentru a prospera aici.

– Într-adevăr și, probabil, genul acela care nu îți este obișnuit. Bănuiesc că pericolele pe care le-ai înfruntat în Texas au fost extrem de clare, de vizibile, fără urme de îndoială. Aici, acestea nu sunt întotdeauna atât de ostentativ de evidente.

– Mă gândeam că, dacă aș putea să îmi dau seama ce anume o face pe Lauren să fie cu adevărat nefericită, aș putea să îndrept lucrurile în așa fel încât să hotărască să rămână.

– Ah, atunci nu ai mai fi nevoit să vânezi o soție.

Tom privi în întuneric. Dacă Lauren avea să plece...

– Cum te poți căsători cu cineva pe care nu îl iubești?

– Tatăl meu a făcut-o. El și mama au petrecut mare parte din viețile lor fiind nefericiți, și asta s-a abătut și asupra copiilor lor astfel că ei, la rândul lor, au fost nefericiți.

– Mda, rosti Tom încet. Înțeleg cum lucrul acesta ar putea face pe mulți să fie nefericiți.

– Vorbind din experiență, spuse Huntingdon, o căsătorie din conveniență nu trebuie neapărat să fie una nefericită. M-am căsătorit

pentru bani și am fost destul de norocos încât să câștig în același timp și dragoste.

– Totuși, trebuie să admiți că, printre aristocrați, este un lucru obișnuit să te căsătorești din alte motive decât dragostea, spuse Rhys. Politică, prestigiu, bani... sunt la mai mare căutare decât dragostea. Bănuiesc că acesta este motivul pentru care atât de mulți au amanți.

– Nu îmi pot imagina să mă căsătoresc pentru vreunul din motivele astea, zise Tom.

– Vrei să îmi spui că, în Texas, singurul motiv pentru care oamenii se căsătoresc este dragostea?

Tom își termină coniacul și scutură din cap.

– Nu. Bărbații au nevoie de cineva care să îi ajute, iar femeile au nevoie de siguranță. Uneori motivul este de a lupta împotriva singurătății. Bănuiesc că doar pare că motivele noastre sunt mai cinstite decât ale voastre.

Rhys îl luă în derâdere.

– Va trebui să încetezi să te mai gândești la tine ca nefiind unul dintre ai noștri. Asta nu le va cădea bine semenilor tăi.

– Și credeți că acesta este un lucru care ar trebui să mă îngrijoreze? Ce le cade bine semenilor mei?

– Dacă într-o zi îți vei lua o nevastă, dacă într-o zi vei avea copii, atunci da, ar fi bine să îți pese ca semenii tăi să aibă o părere bună despre tine. Asta nu înseamnă că nu poți fi propriul tău stăpân. Doar că va trebui să o faci în limitele impuse de societatea noastră.

Tom începea să înțeleagă de ce Lauren fusese nefericită acolo. Nu era un loc în care o fată ar fi lăsat un băiat să îi deschidă nasturii corsajului. Nu era un loc în care un băiat ar fi îndrăznit măcar să ceară asta. Cu însoțitorii și purtarea lor strictă, era de mirare că un bărbat putea să își dea seama cu cine i-ar fi plăcut să își petreacă restul zilelor, darămite pe cine ar fi putut iubi.

În timpul cinei luaseră loc la masă trei lorzi cu părul negru. Observându-i și luându-se după purtarea lor, Lauren fusese incapabilă să distingă pe cei doi care fuseseră crescuți în Anglia de cel care nu fusese. Doar atunci când Tom vorbea apărea dovada că ajunsese la destinație pe un drum întortocheat.

Însă nici chiar atunci când vorbea, accentul tărăgănat nu îi era chiar atât de pronunțat ca de obicei, ca și cum s-ar fi străduit

să păstreze diferențele la minim. Se așezase alături de el pentru a putea să îi comenteze în surdină manierele atunci când ar fi fost necesar – și petrecuse cea mai mare parte a mesei fără să rostească prea multe vorbe, în afară de cele prin care insista ca el să țină furculița în mâna stângă.

– Cred că cina a decurs zdrobitor de bine, zise Lydia, când doamnele se așezară în salon, bând ceai, în timp ce bărbații beau coniac în sufragerie. Nu ești de acord, Lauren?

– Poftim? Ah, da, spuse Lauren, încercând să își îndrepte atenția mai degrabă asupra conversației decât asupra gândurilor pe care le avusese în timpul cinei. Știa că, probabil, Lydia și Gina nu aveau să fie de acord, dar ei i se păruse că Tom fusese cel mai chipeș dintre cei trei și, cu siguranță, nu fusese deloc o corvoadă să îl privească.

– Tom a părut foarte confortabil în compania noastră pe parcursul cinei, zise Gina. Încă mai am alergie atunci când Devon menționează că trebuie să participăm la vreo petrecere mare.

Lui Lauren i se păru interesant faptul că cele două doamne, în care avea cea mai mare încredere, aveau păreri atât de diferite în ceea ce privea eticheta: Gina detesta tot ceea ce avea a face cu aceasta, în timp ce Lydiei îi pria.

– Îți faci prea multe griji, zise Lydia.

– Ciudate vorbe venind din partea cuiva căruia i s-a părut important să scrie o carte despre acest subiect, răspunse Gina.

Singurul lucru pe care îl aveau în comun cele două era că nici una dintre ele nu era timidă în ceea ce privea exprimarea propriilor opinii.

– Lauren, pari la kilometri distanță, spuse Lydia.

Lauren o privi pe verișoara ei, apoi pe prietena sa și clătină din cap.

– Sunt doar surprinsă, atâta doar.

– De ce anume? întrebă Gina.

– Mă tem că sunt la fel de vinovată ca doamnele londoneze, crezând că Tom avea să se comporte ca un barbar.

– Nu sunt prea multe lucruri cu care cineva să dea greș în timpul unei cine, zise Lydia.

– Nu un gentleman, oricum, zise Gina. Aranjarea locurilor, felurile de mâncare care sunt servite, orice are importanță este lăsat la îndemâna femeilor. Bărbații nu trebuie decât să șadă acolo unde li se spune și să mănânce ce li se pune în față.

– Da, bănuiesc că este destul de adevărat. Totuşi, ceva o deranja pe Lauren în legătură cu seara aceea. A părut atât de sigur pe sine.

– De ce nu ar fi făcut-o? Se afla printre prieteni, zise Lydia.

– Nu cumva i-ai dat o lecție atunci când ai fost în vizită la el azi-dimineață?

– Bineînțeles că nu. Am dorit doar să îl fac să se simtă bine-venit.

– Ce importanță are dacă ia lecții din altă parte? întrebă Gina.

– Nu are, doar că aş putea fi în drum spre Texas dacă nu i-aş fi promis să îl învăț.

– Nu-mi vine să cred că ai dori să pierzi sezonul, spuse Lydia.

– Asta doar pentru că ție îți place atât de mult, zise Gina.

Lauren clătină din cap.

– După ce l-am refuzat pe Kimburton, sezonul meu va fi extrem de plictisitor. Bănuiesc că nu voi primi decât foarte puține invitații la dans.

– Eşti o moştenitoare, Lauren, îi aminti Gina. Vei primi invitații, ba chiar o mulțime. Poate că prietenilor lui le este milă de Kimburton, dar nu există nici un lord în Londra care să nu se fi bucurat că mai are o şansă să umple cuferele familiei cu ceea ce ar aduce căsătoria cu tine. Crede-mă, ştiu totul despre cât de disperați sunt unii în dorința de a-şi umple cuferele.

Umplerea cuferelor familiei Huntingdon fusese cea care dusese la căsătoria ei cu Devon. O căsătorie de conveniență care se transformase, în mod neaşteptat, într-o căsătorie din dragoste. Pe când dacă Lauren s-ar fi căsătorit cu Tom cu mult timp în urmă, căsătoria lor, din dragoste, ar fi devenit una din conveniență. Deşi nu se putu împiedica să nu se întrebe cât de diferite ar fi fost experiențele ei în Anglia dacă l-ar fi avut pe el alături, emanând încredere chiar şi atunci când nu era sigur pe el. Să fi avut mereu parte de săruturile, atingerea...

– Deci care îți sunt planurile în ceea ce îl priveşte pe Tom? întrebă Lydia.

Înghițind cu greutate, Lauren se uită la verişoara ei.

– Poftim?

– Tom. Ce alte lecții plănuieşti să îi mai dai?

– Ah, lecții, da. Mmm... păi, este balul pe care îl dai tu săptămâna viitoare, desigur. Va trebui să trecem în revistă protocolul.

– Ai dori să dau un bal mic pentru a putea exersa? întrebă Lydia.

Lauren izbucni în râs.

– Nu, nu va fi nevoie. Îi pot explica ceea ce trebuie să ştie. Doreşte să se vadă că nu este un barbar. Bănuiesc că o ieşire la teatru ar fi de ajuns.

– Chiar te întorci în Texas? întrebă Gina, schimbând cu succes direcţia conversaţiei, înainte ca Lauren să poată alcătui în întregime o listă cu lecţii.

Zâmbi cald.

– Într-adevăr, plec. Eşti geloasă?

– În mod ciudat, nu. Dacă aş pleca în Texas, l-aş părăsi pe Devon. Nu îmi pot imagina viaţa fără el. L-ai iubit pe Tom cândva...

– Eram un copil. Amândoi ne-am schimbat considerabil.

– Şi dacă, petrecând timp alături de el, te vei îndrăgosti din nou de el? întrebă Lydia.

Ignorând întrebarea verişoarei sale, Lauren se ridică, merse până la fereastră şi privi afară, în grădină.

– Se pare că domnii au ieşit afară ca să fumeze trabucuri.

– Mergem să ne alăturăm lor? întrebă Gina. Întotdeauna am fost de părere că separarea sexelor după cină este o prostie.

– Ţie totul ţi se pare o prostie, zise Lydia.

– Asta pentru că cele mai multe lucruri chiar sunt.

– Despre ce credeţi că vorbesc atunci când ne alungă de lângă ei? întrebă încet Lauren.

– Rhys m-a asigurat că nu este nimic important, răspunse Lydia.

– Am putea oricând să ne strecurăm pe lângă ei şi să tragem cu urechea, zise Gina.

– Lucrul acesta ar fi extrem de nepoliticos, le aminti Lauren.

– Suntem doamne din Texas, spuse Gina. Ne-am câştigat dreptul de a fi nepoliticoase.

Lauren se răsuci, zâmbind.

– Am câştigat dreptul?

Gina ridică din umeri.

– Poate că *am câştigat* nu sunt cuvintele potrivite. Oricare ar fi cuvântul însă, nu are nici o importanţă. Dacă dorim să aflăm despre ce vorbesc, ar trebui să mergem să ascultăm.

– Încerc să-l învăţ pe Tom cum să se poarte cuviincios.

– Comportament plictisitor, dacă e să mă întrebi pe mine.

– Nu te-am întrebat, izbucni Lauren. Şi crezi că îmi doresc să-l văd schimbându-se, crezi că doresc să fiu cea responsabilă pentru închiderea într-o cuşcă a tot ceea ce am iubit vreodată la el?

Își îngropă fața în palme, luptându-se cu lacrimile.

– Lauren?

Își simți ambele prietene alături. Trăgându-și nasul într-un mod neelegant, își lăsă mâinile să cadă pe lângă corp.

– Îmi pare rău. El nu dorește să se facă de râs, iar eu i-am promis că îl voi ajuta și, deși știu că este o prostie, dar îmi este dor de băiatul care era.

– Asta s-ar întâmpla și dacă nu l-ai învăța, zise Lydia. A încetat de mult să mai fie băiatul pe care îl cunoșteai. Poate că a sosit vremea să îl privești bine, pe îndelete, pe bărbatul care a devenit.

– A fost mult mai plăcut decât am crezut că avea să fie, zise Tom, în timp ce trăsura străbătea pe străzile tăcute.

Ședea în fața lui Lauren, dar ea putu să simtă mirosul vag al unui trabuc puternic aromat și cea mai slabă aromă a coniacului pe care îl sorbise, alături de parfumul lui incredibil, minunat de masculin. Ocupa atât de mult spațiu în trăsură, nu din cauză că era imens, ci pentru că ea era, pur și simplu, atât de conștientă de picioarele lui lungi și de mușchii lui tari, de pieptul lui larg și umerii lați. „Privește bine, pe îndelete, bărbatul care a devenit", îi sugerase verișoara ei. De parcă Lauren ar fi avut de ales. De parcă nu i-ar fi atras privirea fiecare aspect al înfățișării lui, ca și cum nu ar fi plăcut vederii. De parcă nu era conștientă de fiecare respirație de-a lui. De parcă nu i-ar fi putut distinge conturul mâinilor în întuneric, odihnindu-se pe coapsele lui, nu și-ar fi putut imagina limpede cum le întindea după nasturii ei...

– La ce te gândești? întrebă el.

– Lydia – își drese glasul, sperând să își facă vocea să nu mai sune ca o balama care trebuia unsă – va da primul bal al sezonului săptămâna viitoare. Făceam doar o listă mentală cu tot ceea ce trebuie să remediem până atunci. „Mincinoasa, mincinoasa." Bănuiesc că ar trebui să aranjăm niște lecții de dans...

– Știu să dansez.

Ea râse ușurel.

– Dansul de aici este un pic diferit de cel pe care îl cunoști tu, Tom.

- Știu cum se dansează aici. Tatăl vitreg al Lydiei a dat unui grup de cowboy, printre care mă număram și eu, câteva lecții chiar înainte de cea de-a 18 aniversare a ei. Cred că aceea a fost o parte

a cadoului pe care i l-a făcut de ziua ei: să se asigure că nu avea să fie călcată pe degetele de la picioare.

– A, da, a menționat că ați dansat, doar că nu a precizat și dacă ai fost foarte bun.

– Nu știu de ce ar fi făcut-o.

Pentru că era o parte din el despre care Lauren dorea să știe. Era avidă după orice bucățică de informație. Purtându-și privirea dincolo de geam, în noapte, nu își dădea seama de ce o deranja gândul că verișoara ei dansase cu Tom, fusese ținută de brațele lui, simțise căldura trupului lui... dansase cu el, când Lauren nu o făcuse niciodată. Fără îndoială că nu era geloasă. Nu, bineînțeles că nu. Era, pur și simplu, intrigată de faptul că erau atât de multe aspecte ale lui Tom care ei nu îi erau familiare, lucruri pe care ea nu avusese nici o idee că el le trăise.

Trăgând de materialul fustei, se gândi la tot ceea ce nu știa. În cele din urmă, spuse:

– Înainte de a veni aici, i-ai fi putut cere lui Grayson Rhodes să te învețe ceea ce doreai să afli.

– Nu am avut timp, în afară să mă îmbarc pe o navă cu aburi și să încerc să îmi dau seama despre ce era toată încurcătura asta. Și apoi, nu eram sigur că nu voi ajunge aici și voi descoperi că totul era o greșeală. Atunci nu aș fi arătat ca un prost, alergând de colo-colo spunând oamenilor că eram conte când de fapt nu eram?

Nu își dăduse niciodată seama până atunci de cât de mult conta pentru el impresia pe care o lăsa oamenilor și se întrebă care fuseseră aspectele din viața lui care erau responsabile de lucrul acesta.

– Deci ai impresia că te poți descurca destul de satisfăcător la un bal? întrebă ea.

– Așa cred.

– Voi aranja alte câteva ieșiri până atunci. Este important să fii văzut și, dacă Lydia și Rhys ne însoțesc, ar trebui să-ți poți face câteva cunoștințe înainte de bal, ca să nu te simți ca și cum te-ai învârti printre străini.

– Îmi place Rhys, zise el, ca și cum s-ar fi săturat să discute despre etichetă.

Ea încercase să îl avertizeze.

– Lydia îl iubește foarte mult.

– Cred că sentimentul este reciproc.

– Sezonul trecut a încercat să o trimită în altă parte, dar ea a refuzat să plece. A rămas alături de el atunci când nimeni altcineva nu ar fi făcut-o.

– Pentru un oraş care are atât de multe reguli în ceea ce priveşte buna purtare, cu siguranţă există o mulţime de scandaluri.

– Imaginează-ţi câte ar mai fi dacă nu am fi avut nici o regulă.

– Poate că din cauza existenţei atâtor reguli sunt atâtea probleme. Unii oameni simt pur şi simplu nevoia să încalce regulile ori cel puţin să vadă până unde pot întinde coarda.

– Asta este ceea ce faci tu, Tom? Încerci să vezi până unde se întinde coarda?

– Nu mă cunoşti destul de bine, Lauren, încât să ştii că nu mă mulţumesc doar cu atât? Prefer să le încalc.

– Şi dacă cineva o să fie rănit?

– Nu văd cum faptul că ţin furculiţa în mâna stângă poate să rănească pe cineva.

– Există reguli pe care nu le-ai încălca?

– Sigur că sunt.

– Ar trebui să îi spun mamei asta. S-ar putea să o liniştească.

– Mă îndoiesc.

O nuanţă periculoasă se auzi în glasul lui, avertizând-o că trebuia să schimbe cursul discuţiei.

– Ştiai că aici se aşteaptă din partea doamnelor să leşine? Lady Blythe a dat o dată o petrecere cu leşinuri în care toate fetele – asta s-a petrecut acum ceva timp – au fost nevoite să exerseze leşinul şi şi-au dat una alteia sfaturi despre cum să facă să fie mai convingătoare.

Tom izbucni în râs.

– Nu mi te pot imagina leşinând.

– Nu am făcut-o niciodată. Cred că este o prostie să pari neajutorată atunci când nu eşti.

– Poate că doamnele leşină pentru că au impresia că îi face pe bărbaţi să se simtă puternici, ca şi cum le-ar proteja.

– Tot o prostie este. Ai dori să te însori cu o femeie care este complet neputincioasă?

– Nu. Doresc o femeie care să poată să-mi ţină piept, care să-mi suporte tachinările şi care să mă tachineze, la rândul ei. O femeie care să mă pună la punct dacă sar calul.

– Poate că voi scrie o carte ca a Lydiei, dar o voi intitula „Ghidul unei femei pentru a îmblânzi un cowboy". Ar trebui să se vândă foarte

bine atât timp cât rămâi neînsurat şi fiecare doamnă din Londra crede că ar putea avea o şansă să îţi cucerească inima.

– Rhys zice că aici căsătoriile nu se fac neapărat din dragoste.

– Asta nu înseamnă că nu încearcă să cucerească inimi. Face parte din joc. Şi vei fi nevoit să te căsătoreşti, Tom. Va trebui să asiguri un moştenitor.

– Ravenleigh nu a făcut-o. E îngrijorat din cauza asta?

– Pare contradictoriu, dar nu a făcut niciodată presiuni asupra mamei de a-i dărui un fiu. Cel puţin din câte ştiu eu. De fapt, pare chiar foarte mulţumit să îi lase totul nepotului său. Lauren căscă. Una peste alta, te-ai descurcat foarte bine în seara asta.

– N-am vrut să te fac să te simţi prost.

– Asta a fost frumuseţea de a lua cina cu Lydia. Nimănui nu i-ar fi păsat.

– Cred că l-aş putea considera prieten pe Rhys.

– Da, probabil că da, având în vedere că amândoi aveţi un pic de ticăloşie în voi.

– Cred că îţi place ticăloşia.

– Nu mă tenta să-ţi dovedesc contrariul, Tom.

– Eu cred că te temi că vei dovedi că am dreptate.

Se mută în trăsură şi se aşeză lângă ea,

– Un domn nu ar trebui să şadă lângă o doamnă...

– Ştiu.

Îi atinse buzele cu degetul. Nu avea mănuşi. Când îşi dăduse mănuşile jos?

– Nu oboseşti să tot arunci cu reguli? întrebă el.

– Pentru asta mă plăteşti.

– Atunci când suntem doar noi doi, nu dau doi bani pe reguli.

Înainte ca ea să apuce măcar să se gândească să obiecteze, gura lui o acoperi pe a ei, limba lui plonjând adânc, înfometat. Ea putu simţi gustul coniacului pe care el îl băuse mai devreme, putu simţi aroma unică pe care el o avea. Ar fi trebuit să îl împingă deoparte, să insiste ca el să înceteze... şi urma să o facă după alte câteva secunde. Avea să îngăduie doar o altă trecere a limbii lui, un alt geamăt, un alt scâncet, încă un...

Trăsura se opri, şi ei se separară. Ea putu să îi vadă zâmbetul larg, satisfăcut, în umbrele spaţiului aceluia închis.

– Nu ai dovedit nimic, zise ea.

Zâmbetul lui se lărgi, pur și simplu. Lauren știa că protesta prea mult. În ceea ce îl privea, ea părea să nu aibă nici un fel de putere să se împotrivească.

Portiera se deschise, și lacheul o ajută pe Lauren să coboare. Tom o urmă și o conduse pe trepte. Ajunsă în vârful scării, ea își puse mâna pe mânerul ușii.

– Deci ce urmează? întrebă Tom, ca și cum își dăduse seama că ea plănuia să dispară înainte ca el să o poată săruta din nou.

– Voi discuta cu Lydia, să văd când este disponibilă, și îți voi da de știre.

Își trecu degetul de-a lungul gâtului ei, pe o parte, și dorința goni prin trupul ei până în vârfurile degetelor.

– A fost doar un sărut, zise el încet.

Doar nu sărut? Era ca și cum ar fi spus că bijuteriile Coroanei erau doar niște bijuterii ori că Big Ben era doar un clopot.

– Momente ca acela nu vor face decât ca plecarea să fie mai dificilă atunci când va sosi vremea.

– Așa că ai prefera să nu ai amintiri pe care să le iei cu tine?

Ea privi peste umăr.

– Aș prefera să rămânem la târgul pe care l-am încheiat.

– Bine.

Îi luă mâna, îi scoase foarte lent mănușa și depuse un sărut pe încheieturile degetelor ei.

– Amintește-ți doar că am făcut două târguri și că ambele trebuie duse la bun sfârșit.

Înainte ca ea să poate răspunde că târgul pe care îl făcuseră în copilărie nu avea să fie niciodată dus la bun sfârșit, el se întoarse și se grăbi să coboare treptele. Ea nu avea să se țină de cuvânt. Era un prostuț dacă se gândea măcar că avea să o facă.

Intrând în casă, se hotărî ca la prima oră a dimineții să o pună pe Molly să arunce toate rochiile ori ținutele pe care Lauren le avea și aveau nasturi în față. Nu că se gândea că Tom ar fi profitat fără să aibă permisiunea, ci pentru că, în realitate, el ghicise corect. Se temea că el era o tentație căreia nu îi putea rezista.

Aflat în trăsură, Tom mângâie mănușa, o trase printre degete și se întrebă când avea Lauren să își dea seama că el nu i-o dăduse înapoi. Fiecare clipă petrecută alături de ea era pură tortură, să fie

aproape și să nu atingă, să cadă pradă tentației și să sărute, dar să nu posede.

Nu era foarte sigur care fusese momentul în care planurile lui în ceea ce o privea se schimbaseră, când decisese că nu își dorea ca ea să îl învețe, ci mai degrabă dorea ca el să îi demonstreze pasiunea și focul care ar fi putut exista între ei.

Nu dorea ca ea să plece și să lase ceva neexplorat între ei. Iar asta însemna să facă tot ceea ce îi stătea în puterea să pătrundă dincolo de fațada ei rezervată. Să anuleze toți anii în care ea învățase reguli.

Să o facă să îl dorească cu la fel de multă disperare cu câtă o dorea el.

Capitolul 11

– M-am interesat. A fost invitat.

– Atunci își va face cu siguranță apariția.

– Putem doar să sperăm.

– Este primul bal al sezonului. Bineînțeles că își dă seama de importanța lui. Se află aici de destulă vreme încât să fi învățat să aprecieze câteva dintre obiceiurile noastre.

– Sper din tot sufletul că nu ai de gând să îi acaparezi toată atenția în seara asta, așa cum se pare că ai făcut-o de când a venit.

Stând cu cele patru doamne care se aflaseră în salonul tatălui ei vitreg în după-amiaza în care Tom sosise, Lauren nu părea să se poată abține să nu roșească în timp ce Lady Blythe îndreptă ultima afirmație înspre Lauren, cu o dezaprobare evidentă. Privirea încruntată fu dură, buzele încrețite și sprânceana arcuită. Dansul încă nu începuse, iar doamnele erau ocupate cu obișnuita lor ședință de bârfă. Faptul că era, într-adevăr, primul bal al sezonului – organizat nici mai mult, nici mai puțin decât de către ducesa de Harrington – însemna în același timp și că mulți dintre cei prezenți aveau foarte multe de recuperat și câteva alte doamne se înghesuiau lângă cercul lor, străduindu-se să afle ce zvonuri picante le scăpaseră.

– Pe parcursul timpului pe care l-am petrecut alături de el, atenția i-a fost îndreptată mai mult asupra învățării ritualurilor voastre decât asupra mea, explică Lauren, urând faptul că simțea nevoia să-și explice acțiunile ori timpul petrecut cu Tom.

De-a lungul ultimei săptămâni, însoțiți de Lydia și de Rhys, ea și Tom luaseră parte la un spectacol la Albert Hall, cutreieraseră Galeria Națională a Portretelor, vizitaseră Palatul de Cristal și se plimbaseră prin grădina zoologică. Pretutindeni pe unde merseseră, Lydia se grăbise să îl prezinte pe noul conte oricărei persoane importante, lucru care constituia avantajul de a merge prin Londra însoțit

de un duce și de ducesa lui: erau doar câțiva oameni pe care nu îi puteau deranja pentru a face prezentări.

Tom fu întotdeauna fermecător, orbindu-le pe doamne cu zâmbetul lui pungaș. Chiar și accentul lui tărăgănat nu păru să calce pe nimeni pe nervi, așa cum făcuse al ei. Lady Blythe spusese adevărul în acea primă după-amiază: când cineva era bogat și avea titluri, multe neajunsuri erau trecute ușor cu vederea. De fapt, Tom se descurca atât de bine de unul singur, încât Lauren începuse cu adevărat să se întrebe dacă ea avea în realitate un alt scop în afară de acela de a asigura o decorațiune pentru brațul lui și, din când în când, conversație. Nu că vreuna dintre acestea ar fi fost o corvoadă, dar el era mult mai puțin needucat decât își dăduse ea seama.

A, unele dintre detaliile minuțioase îl dădeau peste cap din când în când: obiceiul de a da bacșiș măturătorilor care curățau străzile în fața lor ca să poată traversa fără să calce în baligă de cal, șederea într-un magazin pentru a-i fi prezentate obiectele – cumpărase evantaie pentru toate doamnele din casa Ravenleigh. Lucruri mărunte. Lucruri pe care le-ar fi putut învăța cu ușurință prin observație. Era extrem de generos...

– Mi-a trimis flori, știi, zise Lady Blythe. După ce am călărit în parc săptămâna trecută. Trandafiri roz.

„Poate prea generos", gândi Lauren, dintr-odată iritată peste măsură din cauză că el revărsa atenție...

– Cei pe care mi i-a trimis mie au fost albi, spuse Lady Cassandra.

– Ai mei au fost roșii. Lady Priscilla chicoti.

Toți ochii se întoarseră către Lady Anne. Aceasta roși.

– Ai mei au fost un amestec de roșu, roz și alb. „Apreciez primirea călduroasă" scria pe biletul care le-a însoțit. Mi s-a părut extrem de dulce din partea lui.

Dar nimănui nu îi fuseseră trimiși trandafiri galbeni, nu putu să nu observe Lauren, fiind încântată să își dea seama că aceia fuseseră rezervați doar pentru ea și numai pentru ea. O bucățică din Texas.

Doamnele dădură din cap, murmurând că Sachse exprimase aceleași sentimente și față de ele. Foarte diplomat din partea lui, să nu scoată în evidență pe nici una dintre ele pentru că a primit mai multă atenție din partea lui, în același timp însă, făcând-o pe fiecare dintre ele să se simtă specială. Plin de tact și foarte inteligent.

– Și culoarea florilor tale? o întrebă Lady Blythe pe Lauren, cu un pic de răutate în voce, pe care Lauren nu o aprecie.

– Nu am primit flori după ce am fost călare în parc, zise ea, nesimțind nevoia de a le destăinui că ale ei fuseseră primite înainte. Știau destule despre momentele ei publice cu Tom. Pe cele intime avea intenția să le țină pentru ea – nu era ca și cum ar fi avut multe astfel de momente, dar totuși...

– Crezi că în seara asta va veni îmbrăcat în cowboy? întrebă Lady Cassandra.

– Aș zice că lucrul acesta ar fi scandalos, anunță Lady Blythe.

– Nu purta mănuși când a apărut la familia Ravenleigh, nici în dimineața în care am călărit împreună în parc. Fluturându-și frenetic evantaiul în dreptul feței, Lady Cassandra păru cât pe-aci să leșine. Nu am mai atins niciodată mâna goală a unui bărbat. Sper din suflet că mă va invita la dans.

– Dacă nu știe să danseze? întrebă Lady Priscilla.

– A, știe, le asigură Lauren.

– L-ai învățat tu? întrebă Lady Priscilla.

– Nu, a învățat în Texas, de unul sing...

– Ah, pe onoarea mea, cred că acela este el, întrerupse cu răsuflarea întretăiată Lady Blythe.

– Cred că ai dreptate, spuse Lady Cassandra. Îndrăznesc să spun că mă aflu în impas dacă îl prefer îmbrăcat ca un cowboy ori ca un gentleman. Deși trebuie să recunosc că nu îmi amintesc să fi arătat chiar atât de extraordinar de chipeș.

– Totuși pare în continuare din cale-afară de periculos. Un lup în haine de oaie. Abia dacă mai pot respira, zise Lady Blythe.

„Poate că ai corsetul prea strâns", se gândi Lauren să șoptească, dar își reținu cuvintele pentru că și ea respira cu greutate.

Tom era pur și simplu superb. Fiecare strop din sângele englezesc pe care îl avea era expus la vedere. A, avea încă o ușoară mândrie, dar ținuta lui radia încredere și siguranță de sine. Smochingul lui negru, cu două rânduri de nasturi, deschis și lăsând la vedere vesta de mătase albă, nu reușea să ascundă lățimea pieptului și a umerilor lui. O lavalieră albă de mătase îi împodobea cămașa albă și îi scotea în evidență culoarea oacheșă a tenului foarte bronzat. Întunecimea pielii sale crea un contrast puternic cu tenul mai palid al multora dintre ceilalți bărbați prezenți. Totuși erau mult mai multe la el care

făcură ca fiecare cap să se întoarcă în direcția lui. Era felul în care mergea cu pași mari prin încăpere, întunecat și sălbatic, elegant, ca o fiară feroce care ar fi putut fi prinsă, dar niciodată îmblânzită. Nu un lup, ci ceva mai regal: poate un leu, un tigru, o panteră. O creatură care pândea în noapte.

În ciuda lecțiilor ei recente și a instrucțiunilor, nu reușise să-l îmblânzească, iar cunoașterea acestui fapt o mulțumi peste măsură. Nu distrusese încă ceea ce îl făcea magnific. Iar el era magnific, tăind o brazdă printre ceilalți bărbați ca și cum aceștia erau inexistenți –, cu excepția unui scurt salut ici și acolo – privirea lui sfredelind-o de parcă nici o altă femeie nu exista în încăpere. Cu toți acei oameni adunați împrejurul ei, cum de reușise să o găsească cu atâta ușurință?

Înainte ca el să ajungă lângă ea, muzica începu să semnalizeze că primul dans al serii – un vals – era pe cale să înceapă. Carnetul de dans al lui Lauren era aproape plin, dar își lăsase înadins liber primul dans. Doar în momentul acela își dădu seama de ce.

Tom se opri în fața ei, lăsându-și privirea să se plimbe asupra ei, ochii lui umplându-se de o apreciere care îi făcu inima să bată mai rapid, iar pielea să i se înfierbânte.

– Bună seara, scumpo, zise el cu un glas scăzut care făcu fiori de plăcere să se reverse asupra ei.

– Bună, Tom. Înclină din cap și făcu o reverență mică. Bună seara, milord.

El zâmbi larg, și mustața i se ridică.

– Nu e nevoie să fii atât de protocolară, Lauren.

Înainte să poată face vreun comentariu, el se întorsese deja către celelalte femei.

– Bună seara, doamnelor. Nu îmi amintesc să fi văzut vreodată atât de multă frumusețe la un loc.

Lauren auzi un chițăit mititel și un oftat melancolic.

– Sper că nu am ajuns prea târziu pentru a rezerva un dans cu fiecare dintre domniile voastre.

Lady Blythe chicoti enervant și își ridică încheietura mâinii, de care atârna carnetul de dans, pe care îl flutură în fața lui.

– Cred că am liber al cincilea dans. Este un vals.

Tom luă creionul pe care ea îl oferise și își mâzgăli numele pe carnețelul ei. Apoi o privi pe Lady Cassandra.

– Dar tu, scumpo? Ai un dans pentru mine?

Lady Cassandra începu să își fluture frenetic evantaiul, iar Lauren se temu că se afla pe punctul de a-și demonstra unul dintre faimoasele ei leșinuri.

– Numărul opt, aproape chițăi ea, de parcă și corsetul ei era prea strâns.

Lauren se simțea destul de răutăcioasă; nu dorea să admită că asta ar fi putut porni de la faptul că ele aveau un interes atât de mare față de Tom ori din cauză că el ar fi putut fi cât de puțin interesat de ele. Nu îi plăcea să îl vadă flirtând cu ele, chiar dacă știa că era în natura lui să flirteze inofensiv cu oricine purta fuste.

Tom semnă carnetul de dans al lui Lady Cassandra, apoi pe cel al lui Lady Anne și al lui Lady Priscilla. Și, cum alte câteva doamne care se strânseseră împrejur îl presară, semnă și carnetele lor de dans. Apoi făcu cu ochiul, reușind cumva să cuprindă întreaga adunare.

– Acum, dacă puteți să mă scuzați, doamnelor, am promis primul meu dans domnișoarei Fairfield.

Tom vru să o prindă de mână pe Lauren, dar înainte ca el să o apuce, ea își puse mâna pe brațul lui.

– Unei doamne trebuie să îi oferi brațul, zise ea încet.

El se strâmbă, iar ei i se păru că poate vedea cum se înroșește sub guler. Nu purta nici un batic care ar fi putut reflecta vreo urmă de culoare roșie pe pielea lui. Era foarte interesant că se fâstâcea atât de ușor, că el chiar se înroșea.

– Mulțumesc, zise el, în timp ce o conduse pe ringul de dans, unde o luă fără probleme în cercul brațelor lui.

– Trebuie să recunosc că, fără îndoială, le farmeci pe doamnele londoneze, spuse ea.

– Încerc. Harrington mi-a explicat că cea mai importantă sarcină pe care o am este să îmi găsesc o soție.

Ea își pierdu echilibrul...

– Hei, zise el. Ești bine?

... dar el o ținea destul de strâns, astfel că reușiră să evite orice incident neplăcut.

– Da. Râse jenată. Desigur că el avea să se căsătorească. Știa și ea asta. Doar că încă nu acceptase lucrul acesta. Nu mi-am dat seama că ai început deja să vânezi o soție.

– Partea cu „vânatul" face ca treaba asta să sune un pic barbar.

– Da, presupun că așa este, dar chiar și așa, nu mi-am dat seama că deja îți cauți o soție.

– Nu curtez pe nimeni în mod serios deocamdată. Nu iau încă o hotărâre decisivă. Privirea i se plimbă peste umerii ei goi. Cu siguranță îmi place rochia ta.

– Cred că Charles Worth s-ar cutremura dacă te-ar auzi numind-o rochie. Este o ținută de seară.

– Îți stă bine.

– Worth are o înzestrare supranaturală de a cunoaște stilul și culoarea care fiatează cel mai bine o femeie. Ținutele lui sunt considerate opere de artă și îndrăznesc să spun că ia destul de mulți bani încât ar putea fi înrămate și atârnate pe pereți ca o adevărată operă de artă.

Tom izbucni în râs.

– A mai rămas un strop de provincie în tine, nu-i așa, Lauren?

– Uneori mă tem că este mai mult decât doar un strop.

– De ce te înspăimântă asta?

– Era doar un fel de a spune. De fapt, sper că mi-a mai rămas ceva din provincialism. Mă tem un pic că nu mă voi integra odată ce mă voi întoarce în Texas. Nu ar fi ironic să aflu că m-am schimbat atât de mult încât s-ar putea să nu mă simt în largul meu acolo, așa cum m-am simțit cândva aici?

– Cred că dacă îți pui în gând să o faci, te poți integra oriunde dorești.

– Cel puțin pot lăsa impresia că mă integrez, admise ea. Că veni vorba despre integrare, te-ai adaptat cu siguranță foarte bine. Nu cred că vei avea nevoie deloc de mine în seara asta.

– Vai, scumpo, am nevoie de tine. Să nu te îndoiești de asta nici o clipă.

În vorbele lui se simți un subînțeles, ceva mai mult decât o zeflemea fără rost. Își dori să îi atingă obrazul, să îi dea pe spate părul care îi căzuse în față. În timp ce el continua să o învârtă în jurul încăperii, se pierdu în fierbințeala privirii lui întunecate. Nu dori să se gândească la faptul că el s-ar fi putut uita la altcineva în același fel în care o privea pe ea: ca și cum ea era încă a lui.

Muzica se stinse și șoaptele începură să umple spațiul în timp ce oamenii porniră să își caute noii parteneri. Lauren nu avusese niciodată ocazia să danseze cu Tom când se aflau în Texas. Era

bucuroasă că cel puțin urma să părăsească Anglia după ce dansase cu el o dată.

El se apropie, aplecându-se și înclinându-și ușor capul.

– A fost o plăcere să dansez cu tine, scumpo. Sper că ai mai păstrat măcar un dans pentru mine.

Inima ei tresări la auzul răgușelii seducătoare din glasul lui, la adierea respirației lui chiar sub ureche ea. Dădu din cap, abia putând să rostească:

– Pe ultimul.

– Voi număra minutele.

În timp ce el o conduse în afara ringului de dans, ea își dădu seama că avea să facă același lucru.

Tom nu avusese niciodată ocazia să simtă gelozia, dar în momentul acela aceasta își scotea cu siguranță capul urât. Lauren era, fără îndoială, cea mai frumoasă femeie prezentă și una dintre cele mai căutate. Era evident că avea carnetul de dans plin, pentru că nu ratase nici unul dintre dansuri. Tom își lua arareori ochii de la ea, lucru care făcea ca dansul cu orice altă doamnă să fie o acțiune periculoasă.

– Încetează să te mai uiți la ea.

Tom își mută privirea către Lydia. Se părea că amândoi deveniseră mai buni de când dansaseră împreună în hambarul familiei ei, de ziua ei de naștere.

– Nu pot spune că am o părere prea bună despre regula asta pe care o aveți, cu două dansuri, zise el.

Ea îi aruncă un zâmbet larg, răutăcios.

– Dacă nu am fi avut regula asta, ea nu ar fi avut nici o șansă să danseze cu altcineva, nu-i așa?

Nu dacă el ar fi avut un cuvânt de spus. Nu era ca și cum credea că ar fi avut. Pe parcursul săptămânii trecute, în timpul fiecărei ieșiri împreună, ea fusese politicoasă și rezervată în timp ce turuia instrucțiuni, explicații și exemple a ceea ce era considerat potrivit și ce nu. Tom nu putea să nege că învățase multe ori că ea făcea exact ceea ce el îi ceruse: să îl învețe să proiecteze aparența unui bărbat civilizat. Dar avuseseră doar arareori momente când erau singuri, să discute cu adevărat, să exploreze posibilități.

Avusese nevoie și de ultima picătură de stăpânire pe care o putuse aduna ca să nu iasă în fiecare noapte să îi arunce cu pietricele în fereastră, ca să îi atragă atenția.

– Ah, cineva a căzut în melancolie, zise Lydia.

Își coborî privirea spre cea a Lydiei.

– Îmi cer scuze. Mă gândeam la tot ceea ce am făcut săptămâna trecută și pare că nu prea am avut cu adevărat timp să...

Vocea i se stinse. Să ce? Să se cunoască din nou unul pe celălalt?

– Sezonul este celebru pentru faptul că este vârtej de activități.

– Iar ție îți place la nebunie.

– Așa este. Și te previn că este pe cale să devină și mai agitat, acum că primul bal a avut deja loc.

Și mai agitat? Nu își putea imagina. Își dorea să îmbrățișeze viața aceea, dar se trezi că tânjea după liniștea unei nopți pline de stele.

– Dacă vreo altă doamnă îți atrage atenția și ai dori să te prezint, anunță-mă, te rog, și voi aranja imediat, se oferi Lydia.

– Îți apreciez amabilitatea.

Ultimele acorduri ale muzicii amuțiră. Spre surpriza lui, Lydia se ridică pe vârfuri și îi șopti:

– Știu din surse sigure că *ea* are obiceiul să dea întotdeauna o raită prin grădini în timpul celui de-al 13-lea și al 14-lea dans.

Tom îi răspunse cu un zâmbet larg.

– Ei bine, apreciez informația asta chiar mai mult decât o prezentare.

Ea îi zâmbi cald.

– M-am gândit eu.

Promisiunea unei întâlniri răsună în mintea lui Tom în timp ce dansă cu Lady Blythe, poate cea de-a doua cea mai drăguță fată din încăpere. Era cochetă, iar el nu putu să nege că îi plăcea felul în care zâmbea de fiecare dată când îi spunea „scumpo". Dar ea nu putu să îi acapareze atenția. Părea că singura femeie care avea puterea asta era Lauren.

Lauren căreia îi promisese să îi cumpere un bilet către Texas la sfârșitul sezonului. Nu ar fi putut face un târg mai nesatisfăcător nici dacă ar fi făcut pact cu diavolul.

Se strecură afară în timpul celui de-al 11-lea dans și rămase în umbre, privind cum alții – unii în mod discret, alții nu prea – își croiau drum de-a lungul cărării luminate de lămpile cu gaz, care

ducea spre grădini. Unii se mişcau aproape cu vinovăţie, şi Tom se întrebă dacă nu cumva aceştia plănuiau să părăsească aleea, să meargă undeva unde nu puteau fi văzuţi, să fie un pic mai cutezători, un pic îndrăzneţi, să dea la o parte bunele maniere pentru un pic de distracţie.

Asta era ceea ce îi lipsea: o distracţie bună, de modă veche. Nu îşi putea explica motivul pentru care nu se distra. Îi plăcea compania şi era, cu siguranţă, angrenat într-o multitudine de activităţi, dar nu putea identifica cu adevărat scopul nici uneia dintre ele – în afară de acela de a fi, pur şi simplu, văzut şi, în procesul de a fi văzut, să lase o impresie bună Londrei.

Se întrebă pentru cât timp avea să simtă nevoia aceea de a impresiona, cât avea să treacă înainte să simtă că reuşise să îşi liniştească tatăl.

Auzind cum muzica se pierde în tăcere, îşi îndreptă atenţia către uşile franţuzeşti, închipuindu-şi cum partenerul ultimului dans al lui Lauren o conducea înapoi, la cercul ei de prieteni, şi întrebându-se cât timp avea să îi ia înainte să evadeze. Nu prea mult.

Pe faţa lui se strecură un zâmbet larg atunci când ea apăru în uşă, dispărând apoi atât de iute în umbre că, dacă nu ar fi aşteptat-o, ar fi putut să o rateze. El păşi în faţă, iar ea scoase un icnet speriat.

– Ah, ce faci aici? întrebă ea.

El râse încet.

– Ai vreo idee de câte ori m-ai întrebat asta de când am ajuns în Londra?

– Evident că merită întrebarea când continui să apari pe neaşteptate.

– Nu tu i-ai cerut Lydiei să îmi spună că te vei plimba pe aici?

– Nu. Verişoara mea pare să fi pus la cale o poznă. Nu mi-am dat seama că îmi cunoaşte atât de bine obiceiurile.

Glasul ei nu avea nici urmă de mustrare, poate doar o scânteie de tachinare, ca şi cum nu ar fi fost prea supărată pentru că Lydia îi spusese lui Tom de micul ei ritual.

– De ce te plimbi întotdeauna prin grădină tocmai în timpul acestor dansuri?

– Pur şi simplu am nevoie de puţin timp departe de nebunia aceea, şi a funcţionat întotdeauna când mi-am făcut planuri să stau deoparte la aceleaşi dansuri.

– Şi te deranjează dacă te însoţesc?

– Nu, dacă te porți frumos.

– Întotdeauna strici tot cheful.

Totuși, îi întinse brațul, iar ea își așeză mâna pe el.

– Pare că îți place balul, zise ea, după ce făcură câțiva pași și porniră într-o plimbare la pas lent.

Cum ar fi putut el să explice? Îi plăcea să se distreze, nu putea să nege că îi făcea plăcere să țină în brațe o femeie și să o învârtă pe un ring de dans și totuși...

– Sunt atât de multe reguli, încât distracția este un pic diminuată.

Ea ridică privirea și îi zâmbi.

– Nu am fost niciodată în stare să spun cu exactitate ce anume mă deranjează. Poate că asta este. Nu pot nega că îmi place să dansez, iar domnii sunt întotdeauna plăcuți...

– Poate prea plăcuți.

Înainte ca Lauren să își dea seama de intențiile lui, el își încolăci un braț în jurul taliei ei și o conduse în afara cărării, în întunericul umbros din spatele unui spalier de trandafiri. Se trezi cu spatele lipit de un perete, cu Tom aflat atât de aproape, fără să o atingă, dar destul încât să simtă cum căldura trupului lui se strecura într-al ei.

– Recunoaște, Lauren. Ceea ce nu îți place este că aici ești prea rafinată, că nu te tentează să faci ceea ce este interzis.

Îi mângâie obrazul cu degetul gol. Când își dăduse jos mănușa? Oare trebuia să și-o dea jos de fiecare dată când o atingea?

– Ei sunt bine-crescuți, zise el.

Îndrăzneț, își coborî degetul până la claviculă, răpindu-i puterea de a mai vorbi atunci când trecu cu degetul de-a lungul gâtului ei.

– Ei sunt îmblânziți, continuă el, în timp ce atingerea îi coborî ușor, plutind chiar deasupra rotunjimii sânilor, făcându-i sfârcurile să se întărească de anticipare, iar genunchii să i se înmoaie. Și, scumpo, tu ai avut întotdeauna mult prea multă sălbăticie ca să te mulțumești cu cei îmblânziți.

Înfometat, îi acoperi gura cu a lui, mâna lui urcând ca să îi mângâie obrazul, pielea de sub bărbie, gâtul... necuviincios, într-un mod cuviincios. Ar fi putut fi cu siguranță mai îndrăzneț, iar ea era atât de pierdută în pasiunea stârnită de limba lui cercetătoare, încât nu s-ar fi împotrivit. I-ar fi putut desface corsajul, lăsând-o pradă privirii lui întunecate, iar ei nu i-ar fi păsat.

Luă doar ceea ce era sigur că ea i-ar fi dat de bunăvoie, iar ea nu putea gândi cu limpezime, așa încât i-ar fi putut cere să ia mai mult. În schimb, ea pur și simplu îi răspunse la sărut cu aceeași pasiune, înfigându-și mâinile în părul lui, ținându-l strâns pe loc, în același timp dorindu-l aproape și temându-se că fără sprijinul lui s-ar fi prăbușit la pământ pentru că picioarele ei își pierduseră cumva puterea de a o susține fără ajutor, iar el era, dincolo de orice îndoială, puternic.

Brațele lui o înconjurară ca un inel de oțel, strângând-o aproape, în timp ce schimbă unghiul sărutului ca să poată crește intimitatea. Fierbințeala și dorința aproape că o copleșiră. De-a lungul săptămânii trecute reușise să le țină în frâu pe amândouă, să se gândească la Tom ca la un proiect, cineva care trebuia învățat, dar nu atins, cineva pe care să îl expună vieții londoneze fără să se întrebe cum ar fi fost să trăiască alături de el. Se luptase să rămână distantă, să își ridice propriile ziduri, să nu se întrebe cât de diferit ar fi putut fi totul dacă el s-ar fi aflat încă în Texas, așteptând-o.

Crezuse că el devenise civilizat așa cum se cuvenea.

În schimb, sărutul lui demonstra limpede că se înșelase. El era încă la fel de neîmblânzit ca pământul care îi adusese aproape cândva.

Și la fel era și ea.

Să-ți dorești atât de mult cum dorea ea să aibă gura devorată de a lui, să ai aibă nevoie de brațele lui în jurul ei atât de mult cum avea ea. Dorință și nevoie, sărind de la una la cealaltă, ca o minge de-a lungul unui teren de tenis. Dorință. Nevoie. Dorință. Nevoie.

Gura lui dispăru dintr-odată, și se trezi cu obrazul îngropat la pieptul lui, acolo unde putu să audă bubuitul inimii lui, fiecare respirație grea și rapidă, a lui și a ei, umplând noaptea, înecând orice alt sunet.

De cât timp se aflau acolo? Câte dansuri trecuseră? Li se simțise lipsa?

Simți că ceva îi gâdila vag umărul, vru să îl înlăture și își dădu seama că era părul ei. Panicată, se retrase de lângă Tom, își ridică mâinile ca să își atingă coafura și își dădu seama că mare parte din păr nu se mai afla la locul lui. Nu se putea întoarce în sala de bal cu buze umflate, usturătoare și părul ciufulit. Și avu sentimentul că și el arăta la fel de dezordonat. La urma urmei, își amintea cum degetele

ei îi frecaseră scalpul. Nu înțelese de ce nu își amintea ca el să îi fi făcut același lucru.

– Este o ușă lăturalnică ce duce la zona servitorilor care, cel puțin, ne va duce înapoi în casă, să sperăm că neobservați, ca să ne putem aranja din nou, îi spuse ea.

Îl simți cum trage de șuvițele căzute din părul ei, putu să îi vadă zâmbetul larg strălucind în lumina slabă dată de lămpile cu gaz.

– Îmi place felul în care arăți acum, zise el.

– Nu poți să mă vezi bine în întuneric.

– Destul de bine.

Își dori ca bubuitul adânc al vocii lui să nu o fi făcut să vrea să-și zăvorască iar gura peste a lui. Într-adevăr, sălbatic. Făcu o mișcare pentru a trece pe lângă el, iar el îi cuprinse brațul, efectiv oprindu-i mișcarea.

– Nu te duce să te aranjezi, zise el. Hai să plecăm, pur și simplu.

– Să plecăm și să facem ce? Cred că această mică incursiune în spatele trandafirilor a demonstrat foarte clar că nici unul dintre noi nu este atât de civilizat cum ar trebui.

– A demonstrat în același timp și că nu suntem pe atât de sălbatici pe cât am putea fi. Ești încă îmbrăcată.

Complet și în întregime, lucru pe care îl consideră oarecum un miracol din moment ce trupul ei devenise la fel de fierbinte ca Texasul în luna august.

– Tom, este complet nepotrivit să plec cu tine.

– Chiar dacă nu vom fi văzuți?

– Părinții mei mă vor căuta, la fel și domnii cărora le-am promis dansurile. Nu, îmi pare rău. Nu pot risca să îmi distrug reputația.

– Vei pleca, Lauren. În Texas, reputația ta va fi cea pe care, la naiba, o vei dori.

– Dar încă nu mă aflu acolo și trebuie să mă gândesc la familia mea. Nu voi îngădui să se abată asupra lor nici o rușine din cauză că noi doi nu am avut puterea să ne comportăm civilizat.

Își eliberă brațul din strânsoarea lui, depuse o sărutare pe vârful degetelor și i le atinse de buzele lui fierbinți.

– Ultimul dans. Ne vedem atunci.

Cercetă cu privirea din spatele gardului viu, nu văzu pe nimeni prin preajmă și se grăbi spre partea laterală a casei, recunoscătoare că știa casa verișoarei sale la fel ca pe propria ei casă și putu să ajungă

în siguranță înăuntru, acolo unde fu în stare să își pună iute în ordine părul și să spere că nimeni nu avea să observe că nu arăta chiar la fel ca la început.

Să ajungă înăuntru, unde ar fi putut fi mai ușor să reziste tentațiilor oferite de Thomas Warner, care nu numai că o tentase să plece cu el, dar în același timp o tentase și să rămână.

Tom nu se bucură de cel de-al doilea dans cu Lady Blythe la fel cum se bucurase de cel dintâi, în mare parte din cauză că îl privi doar ca pe un mod în care să își petreacă timpul până la cel din urmă dans, când avea să o țină din nou în brațe pe Lauren. Era păcat că nu puteau face mai mult decât atât, cel puțin nu într-o sală de bal vesel luminată. Se întrebă dacă ea ar fi de acord să mai iasă la o plimbare în grădină.

Cu coada ochiului, o zări pe Lauren intrând din nou în sala de bal, fără nici o aparență exterioară a faptului că aproape fusese siluită în spatele tufelor de trandafiri. Cum de putea să arate așa de calmă și de neafectată, când el îi purta încă mirosul pe pielea lui?

– Milord, începu Lady Blythe.

Tom își aplecă ușor capul, întrebându-se ce anume aștepta.

– Da, scumpo?

Ea dădu drumul trilului ei scurt de chicotit cu respirația tăiată.

– Îmi place atât de mult când îmi spui așa. Își mușcă buza de jos, aruncă o privire iute împrejur, înainte de a-și fixa privirea într-a lui. Milord, nu m-am putut împiedica să nu observ că îi acordați cam multă atenție domnișoarei Fairfield.

Tom se strădui să nu își încleșteze fălcile ori să îi spună că nu era treaba ei cui acorda el atenție. Fu mândru de zâmbetul pe care i-l dărui lui Lady Blythe și de tonul egal al glasului său:

– Da, întâmplarea face că da.

– Sper că nu mă vei considera prea îndrăzneață și, de regulă, nu sunt o persoană care să vorbească de rău pe nimeni, căci nu tolerez bârfa și răul pe care îl poate aduce aceasta, dar, cum ai ajuns în Londra doar de curând, poate că nu ești la curent cu faptul că domnișoara Fairfield și-a câștigat reputația unei doamne care atrage domnii doar ca să îi umilească. Bietul duce de Kimburton i-a căutat favorurile sezonul trecut, iar ea i le-a dăruit, fără ezitare, până când el a fost

sigur că îi câştigase inima. Când a cerut-o în căsătorie, ea l-a umilit, refuzându-l.

Tom pierdu lupta şi îşi încleştă fălcile.

– Poate că el a înţeles greşit...

– Vai, nu. Poţi întreba pe oricine care se află aici. A flirtat cu el fără pic de ruşine. O doamnă nu ar trebui să încurajeze un bărbat faţă de care nu simte nimic. Pur şi simplu, nu se face. Rezultatul este dezastruos, pentru inima lui, pentru încrederea lui în sine. Toată lumea a fost convinsă că ea îl favoriza. Nimeni nu a fost surprins atunci când a cerut-o în căsătorie, dar cu toţii am fost uimiţi, şocaţi de fapt, când ea a refuzat oferta fără explicaţii ori vreun indiciu asupra motivului.

– Kimburton se află aici în seara asta?

Dorea să îl vadă pe bărbat, să audă şi partea lui de poveste.

– Vai de mine, nu! A fost umilit îngrozitor. A ales să nu vină sezonul acesta în Londra, iar eu, una, nu pot deloc să îl acuz. Îţi spun asta doar ca o precauţie. Mi-a plăcut întotdeauna domnişoara Fairfield şi o consider în continuare prietenă, dar, chiar şi ca prietenă, nu pot fi de acord cu desconsiderarea ei evidentă faţă de onoarea ducelui şi mă tem că te-ar putea conduce pe aceeaşi cărare nefericită.

Dădu din gene, zâmbi, dădu din nou din gene. De obicei, Tom nu rămânea fără cuvinte, dar chiar nu ştiu ce să spună, în cea mai mare parte pentru că mintea lui se învârtea în jurul ideii că un alt bărbat îi ceruse mâna lui Lauren; că Lauren chiar îl încurajase, că poate chiar luase în considerare cu seriozitate oferta.

– Eu nu aş încuraja niciodată un bărbat dacă nu aş dori să mă căsătoresc cu el, zise Lady Blythe, ca şi cum ar fi obosit să aştepte ca Tom dea un răspuns oarecare şi dorind să umple tăcerea care să aşternuse între ei. Mi se pare cam crud.

– Bănuiesc că nu este posibil ca el totuşi să îi fi interpretat greşit acţiunile...

– Ah, nu. Uneori l-a căutat cu destul de multă îndrăzneală, şi toată lumea a pus lucrul acesta pe seama creşterii ei americane, dar acum trebuie să te întrebi dacă nu cumva a avut un motiv ascuns, deşi nu poţi decât să ghiceşti care a fost acela. Şi, cum nu am aplecare spre purtarea nemiloasă, trebuie să recunosc cu tristeţe că nu reuşesc să înţeleg ce ar fi putut gândi.

Muzica se opri. Lady Blythe îşi puse mâna înmănuşată pe braţul lui, cu ochii plini de îngrijorare.

– Te implor, ai grijă în ceea ce o privește. Este evident că ești vulnerabil la farmecele ei. Și, după cum am spus, m-ar durea foarte mult să te văd rănit. Deși nu m-am aflat în compania ta decât de scurtă vreme, m-am atașat destul de mult de tine.

– Îți apreciez grija.

Minciuna se rostogoli de pe limba lui cu ușurință, când în realitate ar fi dorit să îi zică vreo câteva pentru lucrurile pe care i le spusese. Mușchii îi erau încordați, fălcile îl dureau în timp ce o conduse în afara ringului de dans către un grup de doamne care se hlizeau și chicoteau. Dintr-odată fu iritat de orice.

Le lăsă cu bârfa lor și nu avu nici o îndoială că aveau să înceapă să bârfească – despre el, despre Lauren.

Se întrebă de ce ea nu îl menționase niciodată pe Kimburton, se întrebă care fuseseră mai exact sentimentele ei față de bărbatul acela. Păru că el și Lauren aveau al naibii de multe lucruri despre care trebuia să discute. Voia să o găsească și...

– ... cred că a avut îndrăzneala să participe la acest bal.

– Ducesa de Harrington este verișoara ei. Nu prea putea să lipsească.

– Ba din contră, cred că ar fi trebuit să aibă decența să nu apară, indiferent de orice relație ar fi putut avea cu gazda.

– Trebuie să spun că pare să fi captat atenția lui Sachse.

– Bietul nenorocit nu are nici o idee în ceea ce privește umilința pe care ea este capabilă să o aducă.

– Poate că ar trebui să încercăm să fim prezentați, ca să îi putem explica lucrurile și să îl salvăm de la ghinionul de a se face complet de râs în ceea ce o privește pe domnișoara Fairfield.

– Nu este nevoie de nici o prezentare, zise Tom către spinările celor trei bărbați care stăteau la marginea ringului de dans.

Dacă nu ar fi fost într-o stare de spirit periculos de mizerabilă după dezvăluirile lui Lady Blythe – înainte de a le auzi cuvintele pompoase – probabil că ar fi râs de felul în care tresăriră și se întoarseră cu toții ca și cum ar fi fost păpuși care atârnau legate de sfori.

– Ascultă, Sachse, nu cred că am fost prezentați oficial, zise cel mai înalt și mai deșirat dintre cei trei.

Tom, răutăcios, și-l putu imagina pe post de sperietoare într-un lan de porumb. De fapt, nu l-ar fi deranjat să îl atârne el însuși pe un stâlp.

– Permite-mi să fac onorurile, continuă bărbatul în timp ce Tom rămase tăcut. Sunt contele de Whithaven, iar cohorta mea – chicoteli, chicoteli – sunt marchizul de Kingston și vicontele Reynolds.

Ceilalți doi îngăimară salutările.

– Bârfeați despre domnișoara Fairfield, spuse în mod explicit Tom.

– Vai, nu, nu, nu, prietene drag, zise Whithaven. Femeile bârfesc. Noi doar... conversam, făceam schimb de opinii, speculam asupra faptului că este inevitabil ca sezonul să nu o ia razna. Nu am putut să nu observăm că pari destul de fascinat de domnișoara Fairfield...

– Nu văd cum de este treaba voastră.

– Poate că nu, dar am simțit că ar trebui să te avertizăm că sezonul trecut l-a tratat destul de rău pe unul dintre prietenii noștri. Un tip foarte plăcut, Kimburton, și asta chiar fără să luăm în considerare titlul lui, față de care ea a arătat o desconsiderare sfruntată.

– Pentru că a spus nu?

– Pentru că, bătrâne, a dat toate semnele că avea să spună da. Am pierdut o avere la pariuri. Deloc fairplay din partea ei să ne ducă pe toți de nas.

– Deloc *fairplay din partea voastră* să pariați pe deznodământ.

Rostise cuvintele cu un accent britanic perfect, care făcu ochii tuturor celor trei bărbați să se facă largi de mirare.

Tom făcu un pas către bărbatul care părea să fie conducătorul găștii.

– Dacă aș fi în locul tău, aș înceta să mai vorbesc despre domnișoara Fairfield, sau aș face pariu dacă ești sau nu destul de rapid încât să te ferești de pumnul meu.

– Nu ai îndrăzni.

Tom clătină din cap, se întoarse să plece, nu reuși să o facă...

Pumnul îi zbură în fața lui Whithaven înainte să își dea seama. Bărbatul ar fi pierdut dacă ar fi pus pariu. Nu fu destul de rapid încât să se ferească. Se dădu în spate împleticindu-se, intrând într-un cuplu care dansa, înainte de a ateriza la podea cu un zgomot surd.

Cineva strigă, Tom auzi câteva exclamații de surpriză, un țipăt ascuțit, muzica se opri brusc, Reynolds spumega.

– Ia ascultă! zise Kingston. Nu era nevoie de asta.

Tom simți o mână pe braț, privi și o văzu pe Lauren care se uita la el, cu sprâncenele încruntate, groaza adusă de acțiunile lui fiind clar întipărită în ochii ei.

– Tom, ce Dumnezeu crezi că faci?

– Sunt un texan sălbatic.

– Este vreo problemă? întrebă Harrington.

Tom se întoarse către bărbatul pe care se gândise că ar fi putut să îl aibă ca prieten.

– Îmi pare rău că v-am dat peste cap petrecerea. Ar fi trebuit să fac asta afară.

– Poate că ar trebui să vii în bibliotecă...

– Nu, mulțumesc, cred că cel mai bine ar fi să plec.

Îl privi pe Whithaven. O femeie cu păr blond și ochi verzi îngenunchea alături de el, în timp ce Kingston și Reynolds mormăiau și încercau să oprească sângerarea din nasul bărbatului.

Apoi Tom ieși ca o furtună din încăpere, înainte de a face și mai mult rău. Cam până acolo ajunsese cu încercarea de a dovedi că el nu era tatăl lui.

Capitolul 12

Tom era atât de înfuriat încât ar fi putut înghiți cuie. Înfuriat pe sine însuși pentru că își pierduse controlul, înfuriat pe Whithaven pentru că acesta îndrăznise să îl provoace, furios pentru că Lauren arătase interes față de un alt bărbat, chiar dacă interesul acela luase sfârșit.

Furios pe el pentru că ieșise ca o furtună. Furios pe Lauren pentru că nu îl urmase, nu că o invitase să o facă, dar se gândise că ar fi putut să meargă după el. Furios din cauză că purta o spoială a civilizației, dar asta fusese tot. O spoială care arăta bine la exterior, dar suprafața strălucitoare ascundea vederii lemnul putred de dedesubt. Își dori ca ei să nu îl fi căutat. Își dori ca sângele tatălui său să nu îi alerge prin vene.

Cel mai mult era furios din cauza asta.

Că nu putea fi bărbatul care devenise.

Ședea într-un fotoliu masiv, învelit cu brocart, aflat în zona de zi a dormitorului lui, cu focul arzând în cămin, pentru că nu se putea obișnui cu răcoarea nopții ori cu frigul casei. Chiar și whisky-ul pe care îl dădea pe gât direct din sticlă nu reuși să îl încălzească.

Auzi ușa deschizându-se, închizându-se. Al naibii valet! Bărbatul părea să creadă că era responsabil de mai mult decât hainele lui Tom; era responsabil de viața lui.

– Am crezut că ți-am spus să mergi la culcare, că mă pot dezbrăca singur în seara asta.

– De fapt, nu-mi amintesc să-mi fi spus asta.

Lauren.

Tom se ridică din fotoliu atât de iute, răsucindu-se atât de repede, încât capul i se învârti și avu impresia că whisky-ul pe care îl înghițise deja avea să iasă din el.

Stând în picioare exact la intrarea în încăpere, purta o rochie simplă, fără nici măcar un volan, vreo panglică ori fundă pe ea. O rochie

pe care ar fi putut-o îmbrăca singură, fără nici un ajutor, asemănătoare cu ce purtase în cea dintâi noapte în care coborâseră la râu. Părul îi era prins în vârful capului, și se blestemă pe el însuși pentru că tânjea să îl vadă desfăcut, împodobindu-i umerii, curgându-i pe spate. În ceea ce o privea, părea să fie incapabil să se oprească din a tânji după o mulțime de lucruri.

Nu își putu lua ochii de la ea în timp ce traversă scurta distanță care îi despărțea, înconjurând o măsuță, până când fu aproape și nu îi mai despărți nimic în afara amintirilor care îi uniseră.

În ochii ei se oglindea o tristețe care îl făcu să dorească să întindă mâinile, să o cuprindă în brațe și să o aline, să o asigure că totul avea să fie în regulă. Dar nu fusese niciodată un bărbat care să facă promisiuni pe care nu le putea ține.

– Mă aflu aici ca să-mi onorez datoria pe care o am față de tine, zise ea stins.

Măruntaiele i se încleștară atât de puternic, încât aproape că se prăbuși în genunchi. Nu s-ar fi așteptat în veci să audă vorbele astea.

– Iar după ce datoria va fi plătită, doresc să fiu eliberată de târgul pe care l-am făcut.

Nu putea deloc să o învinuiască pentru cererea aceea. Nu avea nici o îndoială că acțiunile lui de mai devreme o acoperiseră de rușine. Dădu din cap.

– De acord.

– Îți amintești condițiile datoriei, Tom? Condițiile care sunt valabile pentru tine?

El înghiți cu greutate.

– Să privesc, dar să nu ating.

– Vreau cuvântul tău că îți vei îndeplini partea ta din înțelegere.

Cuvântul lui? Să nu atingă, atunci când dorea cu disperare să strângă în brațe? Să renunțe la ceea ce dorea cu atâta disperare să revendice? Știa ce îi cerea și ce avea să îl coste ca să ducă la bun sfârșit partea lui din înțelegere?

Mâinile îi tremurau deja atât de tare încât își spuse că aveau să se afle acolo întreaga noapte, în timp ce avea să se lupte să le facă să funcționeze.

– Nu te voi atinge, dar va trebui să fii tu cea care desface nasturii.

Lauren dădu energic din cap.

– Și cu această mică schimbare în aranjamentul nostru, vei considera că datoria va fi fost plătită în întregime?

Dând din cap, el se dădu cu un pas în spate.

– Plătește, Lauren.

Să plătească pentru ca el să o elibereze din ambele târguri. Să plătească pentru ca el să îi achite drumul până în Texas în ziua următoare. Să plătească pentru a nu mai fi nevoită să petreacă o altă clipă cu sălbaticul care nu reușea să se poarte cum trebuia într-o sală de bal, care se purtase ca și cum s-ar fi aflat într-o cârciumă. El nu o merita. Niciodată nu o meritase. Își dorea ca ea să fugă de el cât de repede o țineau picioarele.

Ea își coborî privirea în pământ, își linse buzele, trase adânc aer în piept...

Și rămase acolo, pur și simplu.

– Nu voi considera că datoria a fost plătită până când nasturii aceia nu vor fi desfăcuți, zise el.

– Câți?

– Desfă-i până la talie.

I se păru că ea tresare, văzu cum obrajii i se făcură roșii ca o căpșună de vară, se gândi să considere datoria plătită, dar, atunci când asta nu avea să mai fie între ei, nu ar mai fi avut nimic care să îi lege.

– Haide odată...

– Încetează să mă mai grăbești! Nu am mai făcut asta niciodată.

Știa că era greșit să îngăduie ca izbucnirea mâniei ei să îi facă plăcere. Dar îi făcu. Ea avea abilitatea de a i se opune, agilitatea de a da înapoi exact cât primea. Merita un bărbat care să îi dea tot ce era mai bun, iar acela nu era el.

– Nu ai desfăcut niciodată nasturii unui corsaj? întrebă el.

– Nu în fața unui bărbat.

– Nu este nici o diferență.

– Bineînțeles că este altceva. Cum te-ai simți dacă aș insista să îți deschizi nasturii pantalonilor?

Nu putu să își oprească zâmbetul lent care i se așternu pe față.

– Voi fi bucuros să mă supun, dacă asta te face să te simți mai confortabil.

Un colț al gurii ei zvâcni.

– Întotdeauna mă corupi, Tom.

– Continuă să mă tachinezi, Lauren, și voi decide că va trebui să deschid eu însumi nasturii.

– Nu mă grăbi, Tom.

– Să nu te grăbesc? La naiba, femeie, am așteptat zece ani! Acum haide, fă-o!

Înainte ca el să își piardă stropul de răbdare care îi mai rămăsese. Nerăbdarea se scurse complet din el când ea își ridică mâinile spre acel prim nasture, aflat chiar sub gâtul ei, și văzu cât de tare îi tremurau acestea – apıoape la fel de tare ca ale lui, dacă ar fi fost să facă același lucru.

– Lauren?

Lauren își ridică din privirea către a lui. Tandrețea din glasul lui, din ochii lui, aproape că fură pierzania ei.

– Nu te grăbi, zise el încet, fără mânia ori nerăbdarea care îi accentuaseră vorbele de mai devreme.

Era un lucru ciudat să se afle în realitatea unui moment la care visase cu ochii deschiși timp de peste zece ani. Îl tachina în mod deliberat, făcându-l să aștepte ceea ce își dorise, exact așa cum și ea trebuise să aștepte toți acei ani. Să aștepte ca el să vină după ea până când ea renunțase la el, până când aproape că se dăruise promisiunii unui alt bărbat.

Nu se temea de Tom. Nu se temuse niciodată. Chiar din prima clipă în care dăduse cu ochii de el. Dar stârnea sălbăticia din ea, din partea aceea care dorea să fie păcătoasă, să facă lucruri despre care știa că erau greșite. Să fie diavolul necivilizat despre care doamnele londoneze șopteau cu răutate. Să fie tot ceea ce dăduse la o parte.

Uneori simțise că se sufoca, formată și modelată în ceea ce mama ei crezuse că ar fi trebuit să fie, mai degrabă decât femeia care ea era cu adevărat. Doar cu Tom simțise vreodată că ar fi avut o șansă să fie ea însăși.

Era întocmai motivul pentru care se afla acolo. Pentru că era o parte păcătoasă din ea, care își dorea să își desfacă corsajul pentru el... o parte înspăimântată care se temea că el urma să fie dezamăgit de ceea ce avea să vadă.

El nu rostise nici un cuvânt despre dragoste. Era interesat de ea din cauza unei datorii pe care o avea, a unui târg pe care trebuia să îl ducă la bun sfârșit. Și era vremea ca ea să o facă. Avea să îi elibereze pe amândoi de trecut.

El nu avea să o atingă. Nu avea să vadă mai mult decât urma să fie dezvelit de cea mai modestă rochie a ei. Era doar ideea... că avea să scoată la iveală, lent, ceea ce era deocamdată ascuns. Și lent intenționa să o facă. Să îl facă să mai aștepte puțin.

Își apăsă degetele în palme pentru a le opri din tremurat și trase adânc aer în piept în încercarea de a-și liniști trupul. Fiorii care o străbăteau ca o cascadă o tulburau și se temea că el avea să vadă cum îi cutreierau întreaga piele, să știe cât de emoționată era.

Își duse mâinile la primul nasture, nefiind sigură dacă ceea ce era atât de îngrozitor de rece erau degetele ei ori fildeșul. Fu încurajator că reuși să îl desfacă atât de ușor, desigur, căci astfel nu i se zărea nervozitatea. Odată cu cel de al doilea nasture, se aștepta ca privirea lui să coboare, dar nu fu așa. Rămase fixată în privirea ei. La cel de al patrulea nasture, el își făcu mâinile pumn pe lângă trup. La cel de-al cincilea, întinse o mână și apucă polița căminului, degetele strângând-o atât de tare, încât încheieturile lor deveniră albe, iar ea se minună că marmura neagră nu se sfărâmă în mâna lui.

Un luciu ușor de transpirație îi apăru pe frunte, iar ea nu fu nici măcar sigură că Tom mai respira. După ce deschise ultimul nasture, își strecură degetele printre materialul desfăcut și îl dădu la o parte, lăsând la vedere bumbacul alb al cămășuței și, deși era încă modest acoperită, se simți ca și cum ar fi fost complet goală.

Atunci el își coborî privirea și ceea ce văzu în ochii lui o duse aproape la pieire. O dorință pură, feroce, o dorință atât de puternică încât devenise dureroasă.

Se întoarse cu spatele la ea, apucând polița și cu cealaltă mână și își aplecă fruntea, privind fix la flăcările care dansau în foc.

– Datoria a fost plătită, zise el răgușit. Poți pleca.

Era ceea ce ea dorise, să fie eliberată de datorie, să nu mai aibă nimic între ei care să îi despartă. Făcu un pas către el...

– Ieși de aici, Lauren, mârâi el printre dinții încleștați, fără să o privească, înainte să fac ceva ce vom regreta amândoi. Am dovedit în seara asta că nu sunt departe de a fi un barbar.

Și acela fusese, de altfel, motivul pentru care ea se afla acolo. Pentru că îi văzuse chipul după ce îl lovise pe Whithaven, văzuse rușinea și umilința pe care le simțise înainte ca el să le mascheze cu repeziciune. Văzuse un bărbat care dorise să dovedească că era diferit de bărbatul care se aflase în fața lui, diferit de tatăl lui

și, în ochii celor care îl înconjurau, văzuse că aceștia gândeau că el era la fel.

– Un barbar m-ar fi aruncat deja în pat, zise ea calm.

Atunci Tom o privi – iar în ochii lui, ea văzu nu doar pe băiatul care fusese odată, ci și pe bărbatul care devenise, un bărbat care își ținea cu greu în frâu pasiunile.

– Te avertizez. Ar fi mai bine să pleci.

– Barbarii nu avertizează. Făcu un alt pas, apropiindu-se. *De ce* l-ai lovit pe Whithaven? A spus ceva...

– A spus multe.

– Despre tine?

Văzu cum mușchii din maxilar îi tresăriră.

– Despre mine, zise ea blând. Ce a spus, mai exact?

– Că ai avut pe cineva. Eu îmi rup spinarea în Texas, și tu faci favoruri unui tip...

– Nu am primit niciodată scrisorile tale, zise ea calm. Zece ani. Nu se poate să crezi că în tot acest timp nu a fost nici un domn care să îmi acorde atenție ori că eu nu i-am dat atenție nici unuia. Nu poți să-mi spui că tu nu ai avut niciodată o femeie...

– Ale mele au fost toate plătite. Nici una dintre ele nu a crezut vreodată că a însemnat ceva pentru mine, Lauren, nici una nu s-a așteptat vreodată la o cerere în căsătorie, nici una nu s-a gândit vreodată că îi voi da onoarea de a-mi lua numele. Nici una nu a avut vreo șansă să îți ia locul în inima mea.

În inima lui. Avusese un loc în inima lui. Mai avea oare?

Veni mai aproape de el.

– Aici este altfel, Tom, altfel pentru o femeie. Valoarea unei femei se bazează pe ceea ce ea aduce într-o căsnicie. Din momentul în care își face ieșirea în societate, singurul ei țel acceptabil este de a se căsători. Se află întotdeauna la vedere, indiferent unde merge: la o plimbare în parc, la un concert, la o cină. Se comentează felul în care se îmbracă, felul în care se comportă este subiectul conversațiilor. Fiecare afurisit de aspect al vieții ei este examinat minuțios: are prietenii potriviți? A dansat numărul potrivit de dansuri? Așa că da, atunci când Kimburton m-a ales pentru a-mi acorda atenție, i-am răspuns. Era atât de al naibii de minunat să simt că nu trebuia să fac pe plac decât unui singur bărbat în loc să trebuiască să fac asta cu o sută. Iar el a fost incredibil de amabil și, pentru o vreme, nu am

mai fost singură. Pentru un timp, nu am mai mers la culcare în fiecare seară, gândindu-mă la tine.

– De ce l-ai refuzat?

O durea gâtlejul din cauza efortului de a-și stăpâni lacrimile, dar ele îi scăpară, revărsându-i-se pe obraji.

– Pentru că mi-am dat seama că, dacă m-aș fi căsătorit cu el, ar fi trebuit să trăiesc aici pentru totdeauna, iar eu nu îi puteam promite eternitatea. Atunci am mers să lucrez, am început să îmi fac planuri pentru a mă întoarce în Texas, pentru că trebuia să aflu dacă uitaseși de mine.

– Ah, scumpo.

Apoi fu acolo, ținând-o aproape cu un braț, în timp ce cu cealaltă mână îi ștergea lacrimile cu blândețe.

– Nu aș fi putut să te uit vreodată, Lauren. Sfinte Dumnezeule, fată, cum ai putut vreodată să crezi că aș fi putut?

Își coborî capul și îi atinse buzele cu ale lui la fel de ușor ca o boare care sufla peste primii boboci ai primăverii. Dorința arzătoare fu atât de intensă încât aproape îi făcu genunchii să cedeze și se gândi că, dacă el nu ar fi susținut-o cu un braț puternic, ar fi putut să cadă.

El își înclină gura peste a ei și se lipi acolo ca și cum avea de gând să rămână acolo de tot. Undeva, adânc în cotloanele îndepărtate ale minții ei se gândi că ar fi trebuit să se împotrivească, dar inima ei câștiga bătălia, rugând-o să stea, să termine ceea ce începuseră cu mult timp în urmă, când erau amândoi prea tineri ca să le pese de ceva ori de cineva în afară de ei înșiși și de ceea ce doreau. Înainte ca societatea să îi sufoce cu reguli, înainte ca promisiunile mai vechi să dea naștere la cele de pe urmă.

Îi mușcă ușor buzele, apoi își trecu limba peste ele ca și cum ar fi dorit să vindece ceea ce, poate, rănise, dar acțiunile lui nu cauzară nici o durere, decât în inima ei, care fusese fără el pentru prea mult timp și nu mai putea să fie cu el pentru veșnicie. Cu toate astea, savură atingerea lui, atențiile lui și, când își deschise buzele ca să îl întâmpine, el profită pe deplin, folosindu-și limba să exploreze, să necăjească, să tachineze. Nici un alt bărbat nu o sărutase cum o făcea Tom, și își dădu seama cu o limpezime înfricoșătoare că nu dorise niciodată ca un alt bărbat să fie atât de intim cu ea. Sărutându-l pe Tom, apăsându-și trupul de al lui, recunoscând sentimentul dorinței lui înfloritoare, erau toate la fel de naturale ca a respira.

Nu era nici o rușine în acele sentimente, nici o dezonoare în acea apropiere. Își dorea să facă mai mult decât doar să își desfacă nasturii corsajului. Dorea să își scoată toate hainele, să îi desfacă nasturii pantalonilor și să îi dea jos toate hainele.

Tom își adânci sărutul, savurând felul în care simțea brațele ei încleștate în jurul gâtului lui, trupul ei strâns lipit de al lui. Fata mlădioasă care ieșea pe fereastra de la etaj ca să îl întâlnească crescuse și devenise o femeie pe care brațele unui bărbat tânjeau să o aibă. Se potrivea perfect și fu tot ceea ce putu face pentru a se abține, să nu descopere cât de perfect s-ar fi putut potrivi înlăuntrul ei.

Cu un geamăt, își smulse gura de pe a ei, o ridică în brațe și o purtă pe distanța scurtă până la pat. Cu blândețe, o așeză înainte de a o urma și de a se întinde lângă ea. Privirea ei era țintuită pe chipul lui, în timp ce îl privea, dar nu văzu nici urmă de teamă în ea. Nu văzu decât o dorință care rivaliza cu a lui și ceva mult mai profund.

Îi sărută bărbia, obrazul și îi urmări cu gura gâtul, atât de neted și mătăsos, atât de catifelat. O cărare înclinată către și mai multă moliciune.

Se ridică într-un cot și, cu degetul arătător și cel mare, prinse capătul fundei care ținea închisă cămășuța. Un bucată de satin atât de fragilă pentru o treabă atât de importantă.

Își ridică privirea către a ei, observând textura satinată a pielii ei, roșeața ușoară care o întina acolo unde bărbia lui aspră o atinsese, și se blestemă că nu se bărbierise după ce ajunsese acasă, dar nu avea de unde să știe că urma să vină la el. Ori poate că vinovată fusese mustața. Pentru ea, dacă i-ar fi cerut, ar fi ras-o.

Își păstră privirea în ochii ei, cu respirația întretăiată, așteptând ca ea să reacționeze la cererea lui voalată, iar răspunsul ei veni așa cum sperase, cu nimic mai mult decât o coborâre a genelor care îl lovi adânc, în măruntaie.

Când ea își desfăcea nasturii corsajului, nu își dorise niciodată în viața lui nimic mai mult decât să traverseze până la ea și să termine el însuși treaba, să îi atingă ușor cu încheieturile degetelor arcuirea interioară pe care ea o dezvelea atât de încet. Știuse întotdeauna că era un om hotărât, dar până în acel moment nu știuse niciodată cât autocontrol poseda. Doar un bărbat încastrat în oțel putea să o privească și să nu o ia.

Înghiți cu greutate, gura devenindu-i dintr-odată uscată, iar respirația fiindu-i un gâfâit dificil. Trase de panglică, privind cum funda încetă să mai existe. Străduindu-se să își păstreze degetele calme, scoase panglica și privi cum materialul se depărtă, ca să lase la vedere carnea ei.

Cu latul palmei și cea mai ușoară dintre atingeri, dădu materialul la o parte mai mult, pentru a-i dezveli în întregime sânii, sfârcurile de un roz pal, venele de un albastru-deschis. Măruntaiele și vintrele i se încleștară atât de puternic, încât fu aproape dureros.

– Ești atât de frumoasă!

– De fapt, nu m-am dezvoltat complet încă, șopti ea.

Făcând un efort, el își mută privirea în sus, în ochii ei. Obrajii ei aveau o tentă roșie strălucitoare.

– Nu ca Lady Blythe ori Lady...

Îi atinse buzele cu degetul lui.

– Ești perfectă.

– Sunt mică. Respirația ei adie peste mâna lui.

– Ești perfectă.

Își aplecă gura și o sărută în timp ce își coborî și mâna, degetele arcuindu-se peste perfecțiunea ei.

Lauren începuse să se întrebe dacă focul sărise din cămin și ardea în jurul lor. Nu îi fusese niciodată atât de cald și nu se simțise niciodată în viața ei atât de îmbujorată. Sărutul lui Tom era la fel de feroce și posesiv ca mâna lui, care revendica ceea ce dorea. Nu își putu imagina pe nici unul dintre domnii din Londra purtându-se așa cum o făcuse Tom, devastând-o până aproape de moarte. Pentru că avea să moară cu siguranță din cauza senzațiilor pe care el i le crea cu fiecare trecere a limbii, cu fiecare mângâiere a degetelor.

De data asta, când își purtă gura de-a lungul gâtului ei, el nu se mai opri decât foarte scurt, ca să își adâncească limba în adâncitura de la baza lui, apoi continuă, sărutând partea interioară a rotunjimii sânilor ei, înainte să prăduiască ceea ce cu atâta nerușinare plătise să vadă. Ea își trecu degetele prin părul lui, încă prea lung, încă la fel de des, încă negru și frumos, cu lumina focului sclipind în el.

Apoi fu ca și cum ar fi dezlănțuit orice ținuse în frâu. Cu un geamăt adânc, reveni pentru un alt sărut, acesta mai intens, mai posesiv decât oricare dinaintea lui. Era preludiul unei promisiuni pe care ea nu era sigură că putea să o țină.

Dintr-odată mâini, guri, limbi se atingeau, se sărutau, se mângâiau și se apăsau. Trupul lui îl țintuia pe al ei. O greutate plăcută. Ar fi crezut că înălțimea lui, lățimea umerilor lui ar fi făcut-o să se teamă că avea să se sufoce, însă simți doar creșterea pasiunii, dorința de a-l avea aproape, cât se putea de aproape.

Abia fu conștientă de o schimbare subtilă a greutății lui și apoi mâna lui se afla sub fusta ei, alunecând în sus, până pe coapsă... piele aspră pe carne netedă, mâini care îmblânziseră cai, conduseseră cirezi, însemnaseră, prinseseră cu lasoul și se luptaseră cu goana animalelor, încercau acum să o îmblânzească și, îmblânzind-o, el dezlănțui sălbăticiunea din interiorul ei.

Îi împinse umerii cu mâinile. Respirând cu greutate, el se opri, susținându-i privirea. Intensitatea cu care o privi făcu ca dorința, fierbinte și arzătoare, să se încolăcească precum un vârtej prin ființa ei.

– Mi-am desfăcut nasturii pentru tine, zise ea cu glas răgușit, surprinsă de sunetul aspru al propriei voci. Ai putea măcar să ți-i desfaci și tu pentru mine.

– Dacă fac asta, Lauren, hainele tale vor fi scoase toate.

Ea dădu din cap.

Tom se împinse și se ridică pe marginea patului, privind-o de sus, mâinile lui desfăcând nasturi cu atâta grabă încât aproape că o făcu să izbucnească în râs. În schimb, se ridică și ea în capul oaselor, întinse mâna și îi apucă manșeta, eliberând nasturele din gaică. Făcu același lucru cu celălalt. Apoi se așeză din nou și îl privi trăgându-și cămașa peste cap, lăsând la vedere pieptul magnific.

Întinse mâna și atinse o cicatrice veche care se întindea de-a lungul coastelor lui.

– Cum ai căpătat asta?

Când el nu răspunse, își ridică ochii spre el și văzu expresia bântuitoare a unor amintiri pe care ar fi fost mai bine să le lase în urmă.

– Este de când bătrânul care te-a luat din tren te-a bătut?

El clătină ușor din cap și spuse cu glas răgușit:

– Nu.

– Cum ai căpătat-o?

– De la tatăl meu, zise el printre dinții încleștați.

Tatăl lui? Groaza acelei afirmații trebuie să se fi citit pe chipul ei, pentru că el continuă:

– Îmi amintesc lucruri, Lauren, și îmi doresc foarte tare să nu o fi făcut. Îmi doresc să nu îl fi lovit pe Whithaven...

Își apăsă degetele pe buzele lui.

– Știu. Dar putem repara asta. Putem, Tom.

Își coborî capul și își așeză buzele pe carnea încrețită.

Lui i se opri respirația, și Lauren îl simți cum înmărmurește.

– Lauren?

Se uită la el, văzând cum i se mișcă gâtlejul în timp ce înghițea.

– Nu vreau să îmi amintesc de trecut în noaptea asta, reuși el să spună într-un final, ca și cum ar fi scos vorbele dintr-o fântână fără fund. Apoi ridică un colț al gurii într-un zâmbet larg atât de familiar, zâmbetul acela pe care ea l-a iubit din clipa în care el i l-a dăruit pentru întâia oară. Ai de gând să îmi desfaci nasturii pantalonilor?

Simți cum fierbințeala o învăluie cu o intensitate clocotindă. Dori să fie îndrăzneață, curajoasă, pusă pe șotii... o fată din Texas, nu o domnișoară englezoaică... dar în cele din urmă se dezamăgi pe ea însăși și, probabil, și pe el, clătinând din cap.

Dacă fu dezamăgit, el nu arătă nici un semn, în timp ce își duse mâinile la nasturele din talie. Privindu-l cum se eliberează, dând la o parte materialul, ea începu să își coboare de pe umeri rochia și cămășuța. Se strecurase din hainele ei înainte ca el să termine cu nasturii lui și să își împingă pantalonii în jos, ca să dezvăluie întreaga măsură a bărbăției sale.

Ea înghiți în sec, surâse și îi întâlni privirea.

– Vai de mine, Tom, tu te-ai dezvoltat complet.

Râzând, el se aruncă pe pat, peste ea, sărutând-o nebunește, atingând-o pasional. Înfometat, cu lăcomie, gustând-o, mângâind-o, explorând... toate aspectele trupului ei. Îi înlătură agrafele din păr, împrăștiindu-i-l pe pernă doar ca să își facă mâna pumn în șuvițe și să își îngroape fața în belșugul lui, în timp ce inspiră adânc, ca pentru a-i cuprinde însăși esența în ființa lui.

Ea își trecu mâinile de-a lungul spinării lui, al umerilor, de-a lungul coastelor, degetele ei mângâind când și când carnea încrețită, urând viața care îi adusese rănile, chiar dacă recunoștea că drumul pe care el îl urmase îl adusese la ea. Dacă mama lui nu l-ar fi luat niciodată, dacă nu l-ar fi lăsat niciodată în grija altora, se îndoia că el ar fi devenit genul de bărbat de care ea s-ar fi putut îndrăgosti atât

de profund, cu atât de multă intensitate. Iar ea îl iubea cu adevărat, îl iubise întotdeauna.

Își putea motiva în toate felurile posibile faptul că refuzase oferta lui Kimburton, dar adevărul adevărat era că, de fapt, acesta nu era Tom, pur și simplu. Nu era cowboy-ul ei. Nu era băiatul care îi furase inima sub un cer plin de stele din Texas.

Mama ei îl numise întotdeauna hoț pe Tom, dar cum putea o persoană să fure cu adevărat ceea ce deja îi aparținea?

Tom se cuibări între coapsele ei, iar ea simți apăsarea nerăbdătoare a trupului peste al ei, tărie împotriva moliciunii. Era pregătită pentru el, știa că era, dar interveni un disconfort și se crispă.

– La naiba, dar strâmtă mai ești.

– Îmi pare rău, zise ea, abia respirând.

El chicoti încet.

– Nu îți cere scuze, scumpo. Acesta este un lucru bun. Pentru mine, cel puțin.

– Ar trebui să vorbim în clipa asta?

El se ridică pe coate și îi cuprinse chipul între mâinile bătătorite de muncă.

– Când vine vorba de asta, Lauren, nu există reguli sau ce trebuie să faci ori ba, ci doar să te asiguri că nu doare și că este plăcut. Nu știu cum să fac să nu te doară, scumpo. Cel puțin, pentru prima oară. După aceea, se presupune că o să fie mai bine. Cel puțin așa am auzit.

– Va trebui să te ții de promisiune și să nu doară a doua oară.

– Îmi voi ține promisiunea.

Își coborî gura peste a ei, pătrunzând cu limba, jucându-se, ispitind-o, aproape înnebunind-o...

Îi înghiți strigătul atunci când își uni trupul cu al ei. Ea îl strânse tare, ca să îl oprească, și putu să simtă tremurul mușchilor lui în timp ce se lupta să se controleze. Îi șterse cu un sărut o lacrimă care se rostogoli din colțul ochiului ei.

– Îmi pare rău, scumpo.

– Nu a fost chiar atât de rău, Tom. Doar că...

Își înălță capul și o privi în ochi, cu o întrebare în ai lui... îndoială, îngrijorare, neliniște. Emoții pe care arareori le arăta lumii, pe care nu le divulga decât atunci când era cu ea. Cowboy-ul ei aspru, care o

putea topi cu un sărut, care purta o armă la șold, cowboy-ul ei puternic avea o inimă blândă.

– Am dorit asta pentru atâta amar de vreme, mi te-am imaginat atât de... aproape, șopti ea.

Îi acoperi gura cu a lui în timp ce începu să își legene șoldurile pe șoldurile ei, superficial și adânc, lung și scurt, lent și rapid, până când își găsiră ritmul. Ea simți cum plăcerea începu să ia naștere, să crească, până când își îngropă degetele în fesele lui, îndemnându-l să continue.

Până când plăcerea o străbătu și îl strigă, pe el, pe ea, pe ei. Geamătul lui gutural se amestecă cu strigătele ei în timp ce el își arcui spatele, cu o ultimă împingere, iar ea simți căldura seminței lui revărsându-se în ea.

Gâfâind, se prăbuși peste ea, trupurile amândurora fiind acoperite de un luciu fin de umezeală.

– A fost ca o stea căzătoare, murmură ea.

El râse ușurel.

– Atât de rapid, încât aproape că ai ratat-o?

Ea își înfășură brațele în jurul lui și îl strânse cu putere.

– Nu, Tom. Atât de frumoasă, încât merită să o cauți.

Capitolul 13

Tom se trezi și o găsi așezată pe podea, în fața focului, cu o pătură în jurul umerilor, hainele fiindu-i încă împrăștiate pe podea, lângă ale lui. Se gândi să îi spună că o iubea, dar păru un lucru crud, la fel de crud ca faptul că o luase în patul lui, deși nu avea nici un plan ca să o păstreze.

Se dădu jos din pat, își ridică pantalonii, îi trase pe el și le încheie nasturii. Dacă îl auzise, nu dădu nici un semn; ședea doar acolo, privind fix la focul care era pe cale să se stingă în întregime. Se întrebă dacă ea avea regrete.

Nu ar fi dat acele momente cu ea pentru nimic în lume, dar nu era sigur că ea putea același lucru. Ea dorea Texasul, iar el nu putea să îi ofere decât o mică parte din el. Probabil nu era destul pentru o femeie care începuse să lucreze într-un magazin ca să meargă de una singură în locul pe care îl iubea.

Se așeză alături de ea, cu un picior ridicat, cu glezna sprijinită pe genunchi, privind-o pentru că nu știa cât timp avea să se afle acolo, înainte să dispară.

– La ce te gândești? întrebă el.

– La cât de ciudată poate fi viața. Crezi că ai totul planificat, că știi ce îți dorești, apoi uite-așa – pocni din degete – nu mai știi.

El luă șuvițe din părul ei desfăcut, frecându-le între degetele lui aspre, memorându-le textura pentru ziua în care nu avea să-l mai poată atinge.

– Ce nu știi, scumpo?

Atunci se uită la el, cu atât de multă tristețe în ochi, încât el se gândi că ar fi făcut orice pe lumea asta ca să îi alunge tristețea.

– Nu știu ce voi face, Tom. Dacă mă întorc în Texas, tu nu vei fi acolo.

– Voi fi uneori. Am afacerile mele. Nu pot renunța la ele, pur și simplu.

Se lipi iute de el, își lăsă capul pe umărul lui, cu brațul în jurul mijlocului lui. El o îmbrățișă.

– Vei veni să mă vezi când vei ajunge în Texas?

Pieptul i se strânse la auzul vorbelor ei, pentru că Texas însemna pentru ea mai mult decât el.

– Mda, voi veni.

– Pentru cât timp?

– Pentru o veșnicie.

– Vai, Tom, nu-mi poți promite veșnicia; nu este o promisiune pe care să o poți ține. Te vei căsători...

– Atunci îți voi promite clipa asta. Și mă voi ține de o altă promisiune pe care ți-am făcut-o: ca a doua oară să fie mai bine. Ai fost nevoită să aștepți mulți ani pentru ca cea dintâi promisiune să fie dusă la bun sfârșit și nu mi-am ținut-o așa cum plănuisem. Cred că pe cea de-a doua mi-o voi ține un pic mai devreme. Dacă nu ai nimic împotrivă.

Ea își ridică fața și își întredeschise buzele și, pentru el, asta fu tot ceea ce trebui. Își dădu jos pantalonii pe care abia și-i pusese și își așeză gura peste a ei. Își înfipse mâna în părul ei bogat și o ținu nemișcată, în timp ce cu cealaltă îi înlătură pătura de pe umeri, lăsând-o să se aștearnă în jurul ei. O întinse pe spate, adâncindu-și sărutul în timp ce o urmă. O parte din el își dorea să o curteze cu vorbe menite să o facă să rămână. Cuvinte sincere. Că o iubea. Că întotdeauna o iubise.

Pe tânăra fată care îi criticase cu asprime comportamentul greșit.

Pe doamna elegantă care îl mustra amarnic pentru obiceiurile lui rele.

Pe fata căreia îi păsa de maniere; pe femeia căreia îi păsa de etichetă.

Fata care mersese să îl întâlnească în umbrele nopții; femeia care făcea același lucru.

Fata al cărei zâmbet îi furase inima; femeia al cărei râs îi priponise inima de a ei.

Fata cutezătoare care îi oferise nasturii desfăcuți ai corsajului ei.

Femeia seducătoare care își ținuse promisiunea.

Fata care îl lăsase în urmă. Femeia care îl primise cu bucurie din nou în brațele ei.

Își trecu ușor mâna de-a lungul trupului ei minunat, peste șold, până jos, spre coapsă. Fină ca mătasea. Ca satinul. Dacă mama lui nu l-ar fi luat niciodată din Anglia, mâinile lui nu ar fi fost atât de aspre pe pielea ei, dar nu ar fi fost nici puternice. În Texas, acestea ar fi putut-o proteja, ar fi putut munci din greu pentru ea, să îi ofere o viață bună. În Anglia, le simțea aproape al naibii de inutile.

Gemând ușor, își adânci sărutul, decis să se piardă în el, să o facă pe ea să se piardă în senzația că puteau să se trezească la viață împreună. Se potriveau. Întotdeauna fusese așa. El o provoca pe ea să facă fapte rele. Ea îl provoca pe el să fie bun.

Se completau unul pe celălalt. Nu erau diferiți, ci, mai degrabă, piese diferite ale aceluiași joc de puzzle. Nu putea decât să spere că aveau să se unească întotdeauna cu ușurința cu care o făceau acum.

Mâinile ei mângâiau și tachinau, strângeau și ciupeau, în timp ce gura ei trecea peste gâtul lui, peste pieptul lui, limba ei de catifea încinsă lăsând în urmă umezeala ei.

Cu genunchiul, îi depărtă coapsele. O pătură pe podea nu era nici pe departe destul de moale, dar el era prea pierdut în nebunia crescândă a dorinței ca să o mai poarte până pe pat.

Își strecură brațele sub ea, o strânse aproape, se rostogoli odată cu ea, până când ajunse cu spatele pe podeaua tare de sub el, iar ea fu deasupra lui, încălecându-l. Ea lăsă să îi scape un strigăt de surpriză foarte ușor, apoi îl privi de sus, cu pielea îmbujorată, respirația întretăiată și iute, cu ochii lucioși de o glorioasă pasiune înflăcărată.

Dumnezeule, făcu tot ce îi stătu în putință ca să nu termine imediat, atunci și acolo. Fusese ea vreodată mai răvășită... mai frumoasă? O dorise el vreodată mai mult decât în momentul acela?

Nu îl întrebă nimic atunci când el își înfipse degetele în coapsele ei, o ridică și o ghidă în jos, până când fu învelit în strâmtoarea ei fierbinte, catifelată. Cu un oftat, ea își dădu capul pe spate. O femeie aflată pe culmile extazului.

– Mișcă-te tu, scumpo, zise el cu glas răgușit, în timp ce savura greutatea sânilor ei în mâinile lui. Nu pe deplin împlinită? Femeia nu știa să aprecieze deloc ceea ce îi oferea lui.

Ea începu să își legene șoldurile lent, cu prudență, desenând cercuri, ridicându-se, coborându-se...

El își încleștă fălcile, simți cum sudoarea i se adună pe frunte. Ea își aplecă capul, depunând un sărut în mijlocul pieptului lui, se

ridică ușor și își așeză gura peste a lui, limba ei explorând curajoasă toate cotloanele. El își trecu mâinile peste ea, peste fiecare centimetru de piele care îl putu atinge, strângând-o în brațe, urmând mișcările ei cu propriile lui mișcări... presiunea crescând în interiorul lui, al ei. O putu simți încordându-se, strângându-se în jurul lui...

Își smulse gura de pe a lui.

– Ah, Dumnezeule, Tom!

Apoi începu să strige, înfiorându-se, arcuindu-și spatele, iar trupul lui eliberă un fior mai adânc, urmând-o acolo unde ea îl conducea...

Se prăbuși deasupra lui slăbită, fără vlagă, iar el își înfășură brațele strâns în jurul ei, până când inimile și respirațiile deveniră din nou normale.

Pentru numele lui Dumnezeu, cum avea el să găsească puterea de a renunța la asta, să renunțe *la ea?*

Lauren se trezi apatică și se cuibări lângă Tom. Acesta îi mângâie leneș brațul. Își înclină ușor capul și văzu că el o privea.

– În curând va trebui să plec, zise ea.

– Știu.

Întinzând mâna, ea își trecu degetul de-a lungul cicatricii pe care o sărutase mai devreme. Din câte putu să vadă, mai erau și altele.

– Când ai început să îți amintești? întrebă ea încet.

Clătinând din cap, el își mută privirea spre canapea.

– Lucrurile îmi vin în imagini disparate.

– Dar erai urmașul lui...

– Dar nu eram perfect. Se uită la ea și îi susținu privirea. Doresc să plec din Londra. Vino cu mine.

– Unde vei merge?

– La moșia mea.

Strângând cearceaful în jurul ei, Lauren se ridică.

– Familia mea dă un bal săptămâna viitoare și voi dori să fiu prezentă. Îți vine sau nu să crezi, mama este întotdeauna neliniștită atunci când este gazda unui bal.

– Crezi că mă va invita?

– Desigur.

– Atunci voi îndrepta lucrurile cu Whithaven. Între timp, hai să plecăm.

– Va trebui să îmi iau o însoțitoare.

- Bine.

- Va trebui să fac nişte aranjamente, îi spuse ea.

- Atunci ne vedem poimâine.

Aplecându-se, îl sărută.

- Acum trebuie să mă îmbrac, ca să pot pleca.

- Te voi conduce acasă. Își încolăci un braț în jurul ei, o întinse şi se ridică deasupra ei. Puţin mai târziu.

Ea întinse mâna şi o puse pe ceafa lui, conducându-l spre buzele ei. Puţin mai târziu avea să fie. Apoi putea să aibă o săptămână întreagă cu Tom.

Lucrul acesta urma să o ducă în rai sau direct în iad?

Capitolul 14

Tom dorea să plece din Londra. Dorea timp alături de Lauren. Și era destul de disperat încât își înghiți mândria, își îmbrăcă cele mai bune haine și adoptă cele mai bune maniere și îi făcu o vizită matinală lui Lauren la cea mai potrivită oră a dimineții – ceea ce știa că însemna după-amiaza devreme, deși trebuia încă să se dumirească de ce se numea vizită matinală când de fapt nu avea loc de dimineață.

După ce îi dădu cartea de vizită majordomului, rămase în holul de la intrare, știind că existau șanse foarte mari ca ea să nu îl primească, fără să o învinuiască pentru asta. Era conștient că avea multe lucruri pentru care să își ceară iertare și avea planuri să o facă, dar în clipa aceea grija lui principală era să mai aibă un pic de timp alături de Lauren. Noaptea trecută reușise să se strecoare ca să fie cu el, dar el avea nevoie de mai mult decât atât. Se gândi că amândoi aveau.

Majordomul reveni.

– Excelența Sa vă va primi, dacă sunteți amabil să mă urmați.

Tom îl urmă pe majordom de-a lungul unui hol pe care nu mai fusese înainte și apoi în salon, acolo unde Lydia era așezată pe o canapea, turnând ceai într-o ceașcă de porțelan, în timp ce Rhys stătea în picioare în apropiere, lângă o fereastră, foarte vigilent, ca și cum se aștepta ca Tom să sară asupra soției lui. Lydia ridică privirea și surâse dulce.

– Milord, te rog să ni te alături. Dorești un ceai?

– Nu, mulțumesc. Mai întâi, aș dori să îmi cer scuze pentru aseară. Temperamentul meu a fost mai puternic decât mine.

– Îți acceptăm scuzele. Presupun că la fel a făcut și lordul Whithaven.

El se strâmbă.

– Încă nu mi-am cerut scuze. Cred că scuzele față de el trebuie să fie mai publice.

Ea își ridică o sprânceană ca și cum ar fi așteptat ca el să elaboreze.

– Lucrez încă le detalii, zise el.

– Înțeleg. Ia loc, te rog. Îmi înțepenește gâtul tot uitându-mă la tine.

El se așeză pe fotoliul de brocard aflat alături de ea, ca să fie cu ochii pe Rhys, permițându-i în același timp bărbatului să îl urmărească. Bănuia că ducele de Harrington nu era un bărbat pe care ar fi vrut să îl întâlnească singur, pe o alee întunecată. Deși avea o poleială de civilizație, Tom avea suspiciuni că în acesta exista, de asemenea, și un pic de sălbăticie.

– Presupun că nu doar dorința de a-ți cere scuze este motivul care te-a adus aici în după-amiaza asta, zise Lydia, întorcându-i cu succes atenția de la Harrington.

Tom încuviință din cap.

– Ți-am cumpărat cartea azi-dimineață.

Ea zâmbi cu o încântare evidentă.

– Chiar așa? Îți place?

– Nu cred că a fost creată neapărat pentru amuzament.

– Bănuiesc că nu. Ai nevoie de vreo explicație?

– Însoțitori. Ai scris că, de obicei, o verișoară căsătorită ar fi mai potrivită decât o mamă pentru a servi pe post de însoțitoare.

– Așa este.

– Tu ești verișoara lui Lauren și ești căsătorită.

– Exact. Acesta este motivul pentru care v-am însoțit pe tine și pe Lauren în plimbările voastre prin Londra. Ei bine, asta și, în plus, acela că, pur și simplu, ador să ies și să cutreier.

– Ce ai zice de o plimbare mai lungă?

Ea îi aruncă un zâmbet poznaș.

– Vrei să spui să ieșim din oraș pentru o zi întreagă?

Nu se putu împiedica să nu se aplece înainte și să își încleșteze mâinile, transferându-și puterea strânsorii lui în cuvintele sale.

– Mai mult decât doar o plimbare și pentru mai mult decât o zi. Vreau să o duc pe Lauren la Sachse Hall pentru o vreme. O săptămână sau cam așa... Știu că cer mult, dar te voi recompensa.

– Și mai exact, cât crezi că merită fericirea verișoarei mele?

El o cercetă, încercând să determine unde mai exact ducea întrebarea ei și ce era ceea ce auzea în vocea ei: reproș ori aprobare.

– Spune un preț.

Râzând ușurel, ea își ridică ceașca, devenind tăcută doar când începu să bea din ceai, privindu-l pe deasupra marginii ceștii. Când puse ceașca jos, zise:

– Păcat că nu ai venit mai devreme.

– De ce? Ai deja planuri?

Ea dădu din cap.

– Mă tem că da. Lauren a fost aici azi-dimineață, destul de devreme, ca să îmi ceară să servesc pe post de însoțitoare. Se pare că dorește să însoțească un anumit lord la Sachse Hall. Și am acceptat din dragoste pentru verișoara mea și fără nici un beneficiu financiar pentru mine.

– A fost deja aici?

– A-ha. M-a trezit din nou din somn, destul de nerăbdătoare să îmi ceară ajutorul pentru a o scoate un pic din Londra. Din moment ce eu și Rhys dorim și noi un pic de timp departe de toate, am fost foarte bucuroasă să îi satisfac cerința.

Respirând adânc, el se lăsă pe spate și se relaxă în fotoliu.

– Deci vei fi însoțitoarea noastră?

– Exact.

– Ai fi putut spune ceva mai devreme.

– Dar îmi face plăcere să văd cum te zvârcolești un pic. Totuși, nu îți face iluzii, îmi voi lua foarte în serios îndatoririle. Am văzut în *Punch*[1] desene care înfățișează oameni tineri încercând să scape de însoțitorii lor.

– Nu voi profita.

Rhys tuși și își drese glasul, de parcă nu mai credea în vorbele lui Tom mai mult decât Tom însuși. Tom nu avea nici un plan să profite de Lydia, dar, dacă Lauren i-ar fi stat la dispoziție...

– Putem fi gata să plecăm de dimineață, zise Lydia.

– Îmi voi trimite trăsura în jur de ora șapte.

– Sfinte Dumnezeule! lătră Rhys. Ai milă, omule, și alege o oră mai rezonabilă.

– 10?

– Prânz.

– 11.

– 11 să fie.

[1] Revistă britanică umoristică săptămânală (n.tr.)

Lydia întinse mâna și îl bătu pe Tom pe genunchi.

–Acum, dacă Lauren va reuși să aibă succes să o convingă pe mătușa Elizabeth că voi fi o însoțitoare acceptabilă în timpul unei vizite la țară, ar trebui să fim gata.

Lauren își privi mama săpând cu lopățica în jurul prețioaselor ei tufe de trandafiri, întorcând pământul, îndepărtând cele câteva buruieni care îndrăzniseră să îi invadeze domeniul. Bănui că următoarele câteva minute aveau să fie foarte dificile, dar avea deja 24 de ani și era destul de în vârstă încât să ia propriile decizii. Era pregătită să își exercite independența.

Așa că de ce tremura? Pentru că știa că se afla în toiul unei bătălii pe care putea să nu o câștige, deși își aliniase argumentele la rând, ca pe niște soldăței ascultători. Trăgând adânc aer în piept, liniștindu-și respirația, îngenunche lângă mama ei, întinse mâna și scoase o buruiană, aruncând-o alături.

–Trandafirii au înflorit minunat anul acesta.

–Într-adevăr. Sunt foarte mulțumită.

–Așa cum ar trebui. Muncești așa de mult la ei. Jur că nu am văzut niciodată o grădină mai frumoasă.

–A trecut ceva timp de când nu m-ai mai flatat atât de mult.

Mama ei își îndreptă spinarea, puse lopățica pe pământ, își lovi mâinile înmănușate una de alta ca să scape de pământul rămas pe ele și și le scoase alene.

–Vina este o povară foarte grea, continuă ea.

Căldura îi inundă chipul, iar Lauren se întrebă dacă mama ei putea arunca o privire asupra ei și să își dea seama exact ce făcuse ea cu Tom în noaptea trecută și de câte ori.

–Nu mă simt vinovată.

Se strâmbă la auzul vocii ei ascuțite. Suna ca o vioară dezacordată.

–Mă refeream la mine însămi, zise mama ei.

–Ah, desigur.

–Mă tot gândesc că, dacă sap grădina de îndeajuns de multe ori, voi face ca totul să fie din nou bine, că perfecțiunea de aici este perfecțiune oriunde, dar nu știu dacă va din nou perfect totul.

–Nu sunt sigură că a fost totul perfect vreodată. Pur și simplu n-a fost chiar atât de rău pe cât ar fi putut fi.

Mama ei se întoarse către ea. Arăta remarcabil de tânără, incredibil de vulnerabilă, mânjită de praf pe o parte a nasului. Lauren rezistă tentației de a-l șterge, dar, în cele din urmă, nu putu să lase la vederea servitorilor – pe mama ei arătând mai puțin vrednic de o contesă.

– Ai un pic de mizerie aici.

Folosindu-și degetul mare, o curăță.

Mama ei râse ușurel.

– Uneori mi se pare că îmi place mai mult mirosul pământului decât cel al trandafirilor.

– Cred că este fata crescută la fermă din tine.

– Probabil. Ia zi, ce te aduce în colțul meu de grădină?

– Tom m-a invitat la Sachse Hall, Lydia a fost de acord să mă însoțească și doresc să merg.

Vorbele ieșiră șuvoi, una peste cealaltă, că și cum credea că, dacă le rostea destul de iute, mamei ei urma să îi scape adevărata însemnătate a mesajului ei: că avea să plece cu Tom.

– Crezi că este un lucru înțelept? întrebă moale mama ei.

Lauren își cercetă degetul mare, murdar de pământ.

– Probabil că nu.

– Ei bine, atunci, fii cu băgare de seamă cât ești plecată.

Lauren își ridică brusc privirea, dar mama ei își întorsese deja din nou atenția către pământ, folosindu-și acum mâinile fără mănuși să sape pământul.

– Îmi dai permisiunea să plec?

Lauren se întrebă dacă mama ei ghicise într-adevăr despre aventura din noaptea trecută.

– Cel puțin în felul acesta, continuă mama ei, voi ști unde te afli și mă pot preface că Lydia se va dovedi o însoțitoare adecvată. Iar faptul că va fi acolo va da impresia de decență. Este tot ce pot spera.

– Lydia va fi o companioană excelentă, zise Lauren, simțind nevoia de a-i lua apărarea verișoarei sale. Ea știe mai bine decât oricine prețul unui scandal.

– Nu trebuie să mă convingi pe mine, spuse mama ei. Mergi cu binecuvântarea mea.

O bătălie câștigată cu atâta ușurință era cu siguranță o bătălie neterminată.

– Vom pleca mâine, zise prudentă Lauren, așteptând vreun fel de indiciu cum că mama ei îi juca vreun fel de festă răutăcioasă.

Mâinile mamei sale își opriră mișcările care păreau frenetice.

– Ai grijă de inima ta.

Lauren își înfășură brațele în jurul mamei sale, îmbrățișând-o puternic, nepăsându-i că ar fi putut să fie și ea la fel de acoperită de praf.

– Îți mulțumesc că nu faci ca acest moment să fie dificil.

O sărută pe obraz, observând doar atunci că o altă pată apăruse pe nasul ei, la fel și o dungă umedă, lăsată de o lacrimă trecătoare. Șopti:

– Te iubesc foarte mult.

Apoi se ridică în picioare și merse să se pregătească pentru călătorie.

Pentru că Tom și Rhys erau niște bărbați cu dimensiuni sănătoase și pentru că doamnele, chiar și pentru o scurtă ședere la țară, aveau nevoie de câte două cufere pentru haine fiecare, călătoriră în două trăsuri și, deși poate că nu era în întregime adecvat, Lauren călători singură în trăsură cu Tom.

– Ai fost teribil de tăcută, zise Tom, odată ce trecură de hotarele Londrei.

– Mama a fost prea ușor de acord cu venirea mea. Nu prea am încredere în ușurința cu care a capitulat.

Râsul lui o învălui în locul în care ea ședea, în fața lui.

– Poate că se gândește că un pic de timp în compania mea te va convinge că nu mai ești interesată nici de mine, nici de Texas.

Cercetându-l în timp ce ședea acolo, în redingata gri cu guler de catifea neagră și pantaloni gri, vesta albastră și lavaliera roșie, ea își dădu seama că se mai aștepta ca el să își facă apariția în hainele lui de cowboy, că foarte rar se mai gândea la el ca la un cowboy. Această constatare o surprinse, o întristă și, într-un mod ciudat, îi dădu și satisfacție. Nu era ca și cum și-ar fi putut acorda întregul credit pentru transformarea lui. Mare parte începuse înainte ca ea să fie de acord să îl ajute, dar dacă acesta și-ar fi schimbat doar un pic forma mustății și nu ar fi vorbit deloc, nimeni nu și-ar fi dat seama că nu fusese crescut în Anglia.

– Ai putea să te gândești să îți tunzi un pic mustața, îi sugeră ea. Arată cu siguranță ca din vest.

El își puse degetul mare și pe cel arătător în centrul mustății, chiar deasupra buzei și îi netezi alene ambele părți.

– Adică să o fac să se curbeze la vârfuri?

Lauren dădu din cap. El se strâmbă, făcând-o să râdă.

– Era doar o sugestie.

– Îmi place mustața mea așa cum este.

– Cred că ai putea să o razi de tot.

– Aș arăta prea tânăr.

– Ești tânăr.

– În ani, Lauren, nu și în ceea ce privește experiența. În unele feluri, sunt mai în vârstă decât o mulțime dintre domnii pe care îi întâlnesc. Ei au dus vieți pline de răsfăț.

– O viață plină de excese poate îmbătrâni de asemenea.

– Destul de adevărat.

Ea lăsă ca liniștea să se strecoare între ei, înainte să spună:

– Nu am fost niciodată la Sachse Hall.

– Este mult de lucru.

– Nu mi-am dat seama că avea nevoie de reparații.

– Nu neapărat reparații cât mai degrabă redecorare. Tatălui meu pare să îi fi plăcut...

Privi afară, pe fereastră, ca și cum ar fi căutat cuvintele potrivite, iar ea putu să vadă roșul de sub bărbia lui adâncindu-se din cauza stânjenelii. Ori era, poate, reflexia lavalierei roșii, dar ea nu credea că asta era cauza.

– Pare să îi fi plăcut ce?

– Statui goale, genul acesta de lucruri. M-am gândit să aranjez locul, dar am hotărât că ar trebui să las asta în seama soției, să o las să redecoreze casa după gusturile ei.

Stomacul lui Lauren se înnodă la auzul unei noi mențiuni a unei viitoare soții. Faptul că îi amintea constant de asta era deliberat ori fără intenție? Spera să obțină o reacție din partea ei, vreo scânteie de gelozie? Sfinte Dumnezeule, oricât detesta să admită asta, era invidioasă pe femeia care urma să se căsătorească cu el. Și cu siguranță că el avea să se căsătorească.

– Este foarte drăguț din partea ta, zise ea, străduindu-se să nu permită momentului să strice colecția de amintiri minunate pe care spera să le adune ca să le poarte cu ea atunci când avea să plece.

– M-am gândit că este o decizie... destul de civilizată.

Accentul lui perfect englezesc o uimi. Se holbă la el.

– Dumnezeule, Tom, poţi vorbi foarte convingător fără urmă de accent.

– Doar atunci când mă concentrez.

– Cred că ai descoperit secretul. Toate aspectele vieţii cer concentrare.

El râse din nou, iar ea îşi dădu seama că el râdea cu mult mai multă uşurinţă decât cei mai mulţi dintre bărbaţii în preajma cărora se aflase în ultimii ani.

– Este mai mult decât doar să scapi de vorbirea tărăgănată, zise el. Este vorba să foloseşti cuvintele în feluri în care nu am mai făcut-o înainte. Îi aruncă o privire cu subînţeles. Este... un pic sâcâitor.

Lauren surâse cald.

– Îngrozitor de sâcâitor.

– Îndrăznesc să spun că ai dreptate.

Ea lăsă să-i scape un râs uşurel.

– Aş fi veselă ca o privighetoare dacă ai învăţa să vorbeşti cum se cuvine.

– Veselă ca o privighetoare, repetă el. Creează o altă imagine decât un porc în mocirlă.

Ea râse şi mai tare.

– Vai, Tom, este cumplit! Nu sunt deloc acelaşi lucru. Una este rafinată, cealaltă grosolană.

– Care e care?

– Ştii foarte bine care e care. Dacă nu eşti atent, mă voi supăra foarte tare pe tine.

Tom clătină din cap.

– Că o să te superi foarte tare nu e cine ştie ce ameninţare. Mânioasă, turbată, înfuriată, aşa da, asta m-ar face să mă gândesc un pic.

– Nu subestima neplăcerile aduse de faptul că ai de-a face cu o femeie care este foarte supărată. Te asigur că vorbele folosite pot lăsa o impresie mai civilizată, dar ele pot ascunde un temperament sălbatic.

– Am crezut întotdeauna că engleza este engleză.

– Nu chiar, dar vorbeşti remarcabil de bine şi te prinzi de toate nimicurile destul de uşor.

– Nu e nimic uşor în toată treaba asta. Este la fel de greu cum este ca eu să stau pe partea mea de trăsură în timp ce tu stai pe a ta.

– Intenționez să mă comport cu foarte mare decență în timpul în care vom fi departe de Londra. Nu doresc să o pun pe Lydia într-o poziție dificilă.

Aplecându-se în față, Tom îi luă mâinile înmănușate.

– Definește decența.

– Nu am nici un plan să fiu sedusă.

El își îngustă ochii.

– Cum plănuiește cineva să *nu* fie sedus? Pot înțelege planul de a seduce...

– Am vrut doar să spun că voi fi foarte atentă la orice încercare necuviincioasă pe care ai putea să o îndrepți asupra mea.

Nu avea să se strecoare în dormitorul lui. Absolut nu.

Zâmbind larg, ca și cum știa că ea nu putea să aibă tăria să reziste, el dădu drumul mâinilor ei, lunecă într-unul din colțurile trăsurii și privi în gol pe fereastră.

– Ce faci? întrebă ea.

– Privesc peisajul, pur și simplu. Aste al naibii de verde.

– Și în Texas există verdeață.

– Nu în Fortune, acolo nu există. Nu așa. Odată cu mijlocul verii, totul începe să devină maroniu. Își mută privirea către ea. Nu îți amintești?

– Am o amintire vagă...

Foarte vagă. Își amintea oare cu adevărat cum arăta?

– Nu cred că aici totul va deveni arid.

– Ești ca mama, cu grădina ei de trandafiri. Are un pic de pământ care este al ei, de care are grijă...

– Sachse Hall se întinde pe o suprafață ceva mai mare. Arendașii sunt fermieri. Ești mai mult decât bine-venită să mi te alături când voi merge călare în vizită.

– Ești un bărbat legat de pământ, nu-i așa, Tom?

– Presupun că, indiferent dacă pământul se află în Anglia ori în Texas, acesta mă cheamă.

Apoi căzu în tăcere, ca și cum asculta ceea ce verdele și maroniul pământului îi puteau șopti în timp ce treceau pe lângă el. Se întrebă dacă tatăl lui îl luase vreodată cu el în vizitele pe moșie, dacă acesta reușise cumva să îi insufle în Tom o dragoste față de pământ... cu sau fără intenție.

Cu siguranță că trebuia să existe o urmă din influența tatălui său, alta decât cicatricile.

Era minunat să privească lumina de apreciere din ochii lui în timp ce el privea peisajul care gonea, ca și cum nu putea să se sature niciodată de el, să se plictisească de el, ca și cum îl vedea pentru prima oară, deși cu siguranță îl mai văzuse înainte, pe drumul spre Londra.

– Îți amintești ca tatăl tău să te fi luat cu el să vedeți moșia?

El își încleștă fălcile.

– Nu. Amintirile care îmi vin – clătină din cap – încă nu am avut vreuna pe care mi-ar plăcea să o rețin.

– Cel puțin nu vei avea amintiri neplăcute legate de pământ.

Se dădu mai aproape de fereastră, ca să aibă o priveliște similară cu cea pe care el o găsea atât de fascinantă. Nu își dăduse niciodată cu adevărat silința să cerceteze zona rurală, să se uite la ea fără să aibă resentimente că nu era Texas. Dealurile care alergau aici îi păreau atât de străine pentru că Fortune nu era decât teren arabil bun, plat, lângă coasta texană. Nu văzuse nimic care să îi amintească de ele, așa că le găsea mereu câte un defect.

Doar atunci când le văzu prin ochii lui Tom păru ca verdele viu să îi câștige aprecierea și să o facă chiar să se simtă un pic vinovată pentru anii în care îl judecase cu asprime.

Tom se ridică și veni pe bancheta ei, așezându-se alături de ea, aplecându-se să privească pe fereastră, până când pieptul i se lipi de umărul ei.

– Prefer să văd unde mă îndrept decât să mă uit în urmă, să văd unde am fost, zise el liniștit, căldura respirației lui adiind peste pielea sensibilă a gâtului ei, trimițând valuri de fiori prin trupul ei până când degetele de la picioare i se strânseră.

– Să mă mut pe cealaltă banchetă ca să ai o vedere mai clară?

– Nu, îmi place vederea de aici foarte mult.

– Nu am privit niciodată zona rurală fără un oarecare resentiment. Tu nu?

– Cum să îmi displacă atunci când toată zona asta îmi aparține?

Ea își răsuci capul.

– Asta este proprietatea ta?

– Nu, nu încă. Mai avem câteva ore de mers. Nu mă refeream la faptul că îmi aparține. Mă refeream doar la faptul că este pur

și simplu... superbă. Nu poți avea resentimente față de pământ doar pentru că există, nu atunci când ne dă în schimb atât de multe.

– Ai asta în sânge, zise ea, uimită de constatare.

– Uneori, așa mi se pare. Când îl privesc, nu-mi mai lipsește atât de mult Texasul.

Faptul că privise afară, la pământ, cu profilul lui Lauren înrămat în colțul imaginii, avusese probabil mult de-a face cu faptul că nu îi mai era atât de dor de Texas. Nori negri se apropiară, o ploaie ușoară începu să cadă și cântecul de leagăn al stropilor care cădeau pe acoperiș o adormi pe Lauren, capul fiindu-i cuibărit pe umărul lui. O acoperi cu jacheta lui ca să țină cât de cât la distanță răcoarea. Brațul care o înconjura ca să o țină în loc începuse să îi amorțească, dar fu o mică neplăcere în comparație cu plăcerea de a avea greutatea trupului ei lăsată pe el, cu mireasma părului ei, parfumul ispitindu-l să tragă adânc aer în piept ca să se bucure de mirosul ei unic, să îl memoreze pentru dățile când nu avea să fie aproape de el.

Călătoria în provincie avea ca scop atât evadarea din Londra, cât și șansa de a acumula amintiri cu Lauren. Avea afaceri legate de moșie de care trebuia să se ocupe, dar plănuia să își facă timp pentru ea: pentru plimbări și călărit și să stea în grădină, să încerce să o convingă să se mulțumească cu o părticică din Texas și, mulțumindu-se cu atât, să se poată mulțumi și cu el.

Pe moșie, ea urma să aibă o viziune mai realistă asupra vieții lui. Nu erau doar baluri, cine, operă și plimbări matinale în parc. De fapt, toate acestea nu alcătuiau decât o mică parte. Spera că avea să câștige o apreciere mai mare în fața ei, că ea ar fi putut să înceapă să îl privească cu adevărat, nu ca pe un cowboy ori ca pe un lord, ci ca pe un bărbat.

Din fericire, ploaia luă sfârșit înainte ca ei să ajungă la Sachse Hall. Iar Tom se blestemă că era nerăbdător, așteptând prima reacție pe care Lauren urma să o aibă văzând pentru întâia oară căminul lui strămoșesc. Dreptul lui asupra locului se datora doar faptului că apăruse din pântecul potrivit, și totuși, iată-l, simțea o mândrie de netăgăduit despre care, până în urmă cu câteva luni, nici măcar nu știa că există. Nu bătuse cuiele care îl țineau la un loc, nici nu angajase servitorii care se furișau pe coridoarele sacre, nici nu umpluse pivnița cu vinuri ori nu cumpărase măcar o singură piesă din arta

ostentativă care era expusă pretutindeni în întreaga casă, și totuși, nu putea nega că o parte din el dorea ca ea să fie... impresionată.

Dorea ca ea să o privească așa cum o făcea el, să vadă ce era și potențialul a ceea ce putea fi.

Își dădu seama că ea îl privea fix, fără să se uite deloc pe fereastră, abia în momentul în care trăsura se opri. Își dăduse la o parte de pe umeri jacheta lui și i-o întindea.

– Ești neliniștit, zise ea încet.

– Nu fi ridicolă.

Își smulse jacheta din mâna ei și se dădu înapoi atât cât să și-o pună fără să o lovească peste față.

– Nu m-aș fi gândit că îți pasă de un lucru pe care nu l-ai obținut prin muncă grea.

– Nici eu nu aș crezut asta, zise el cu sinceritate. Dar mă uit la tot ce am moștenit și faptul că știu că există aici o istorie care durează de șase generații mă face să simt smerenie. Ce am în Texas a început cu mine, și nu pot nega că sunt teribil de mândru de ceea ce am realizat, dar mi-ar plăcea, în același timp, să cred că peste câteva generații de acum, bărbații care vor moșteni ceea ce eu am început vor simți o venerație și o apreciere a întregii istorii. Nu mă vor cunoaște pe mine ori prin ceea ce voi fi trecut ca să le las începutul unei moșteniri, exact așa cum nici eu nu îi știu pe bărbații care au lăsat-o pe aceasta, până a ajuns la mine. Dar asta nu înseamnă că nu pot avea respect față de ceea ce au realizat.

Ochii ei se întunecară, cu ceva apropiat de apreciere și cum el era singurul pe care îl studia cu atenție...

Portiera trăsurii se deschise cu zgomot, risipind pur și simplu starea de spirit făcând-o să tresară ușor, iar el nu se putu opri să nu se gândească că în acele câteva momente, ea fusese la fel de pierdută în el cum era el în ea. Lacheul o ajută să coboare, și Tom o urmă, dorindu-și ca momentul să nu fi trecut, întrebându-se la ce se gândea ea, la ceea ce ar fi putut ea spune.

– Este impresionant, zise Lauren.

Tom nu putea decât să fie de acord. Cu trei etaje deasupra pământului și unul parțial sub pământ, toate aproape de două ori mai înalte decât etajele casei pe care el o construise în Texas. Nu putu să nu se gândească că strămoșii lui se consideraseră giganți printre oameni și doriseră ca și casa în care locuiau să reflecte atitudinea aceea.

Rhys și Lydia se apropiară, în timp ce valeții și cameristele doamnelor, care călătoriseră într-o a treia trăsură, se îndreptau deja către conac, acolo unde Tom presupuse că aveau să se ocupe imediat de nevoile domnilor și doamnelor lor.

– Fosta doamnă Sachse a ținut o petrecere aici, anul trecut, zise Lydia. Știa întotdeauna cum să îi facă pe oameni să se simtă în largul lor și bine-veniți.

– Pe toată lumea mai puțin pe tine, iubita mea, zise Rhys.

– Doar până când a înțeles că nu te putea câștiga.

Tom își lovi palmele una de cealaltă și și le frecă. Cerul plumburiu începuse să se întunece odată cu apropierea serii.

– Haideți să ne instalăm.

Lucru care nu crezu că avea să necesite prea mult efort, din moment ce câțiva lachei duseseră deja cuferele și gențile în casă.

– Din moment ce nu am mai avut niciodată un oaspete aici, începu Tom, nepunând-o la socoteală pe fosta Lady Sachse ca oaspete, deoarece fusese de fapt reședința ei, sunt un pic novice în treaba asta, dar simțiți-vă, pur și simplu, ca acasă.

– Vom fi în regulă, Tom, îl asigură Lydia. Nu te simți obligat să ne impresionezi cu nici o ceremonie.

– Nu mă lăsa să încep cu obiceiuri rele pe care nu voi fi putea să le continui, îi spuse el. Ar fi mai bine să învăț felul potrivit în care să fac treaba asta.

– Cea mai ușoară cale este să îți iei o soție care este capabilă să se ocupe ea singură de toate în locul tău, zise Rhys, lucru care îi atrase o palmă peste braț din partea Lydiei.

– Ce? Nu spun decât adevărul, spuse Rhys. Treburile domestice sunt domeniul soției.

– Dar nu și motivul pentru care să te căsătorești. Oamenii se căsătoresc din dragoste.

Rhys întâlni privirea lui Tom.

– Uită că am spus ceva.

Urcară treptele de piatră. Un lacheu le deschise ușa. Doamnele intrară, iar Tom și Rhys le urmară.

Majordomul, țeapăn și ceremonios, aștepta în poziție de drepți.

– Milord, bine ați venit acasă.

– Mulțumesc, Smythe.

Tom trimisese vorbă că avea să aducă musafiri.

– Am pregătit camere pentru duce, ducesă și domnișoara Fairfield în aripa care a fost cândva ocupată de fosta contesă. Sunt sigur că vor găsi găzduirea foarte satisfăcătoare.

– Mulțumesc. În legătură cu cina...

– Va fi servită la ora șapte, ca de obicei. Sugerez o adunare în bibliotecă, unde mi-am luat libertatea de a aproviziona dulăpioarele cu cel mai bun vin de Porto, coniac și whisky.

Tom se întoarse către oaspeții săi.

– Se pare că totul a fost pregătit.

– Nimic nu este mai de preț ca un personal competent, zise Lydia. Abia aștept să mă împrospătez. Ne vedem într-o oră în bibliotecă, da?

– Bine.

Lydia luă brațul lui Lauren.

– Haide, Lauren. Nu știu ce părere ai tu, dar eu sunt gata să ies din hainele mele de călătorie.

– Vă voi conduce la camerele domniilor voastre, Excelență, zise Smythe.

În timp ce doamnele urcară treptele, Rhys rămase în urmă, cu Tom.

– Tu nu dorești să te schimbi de hainele de călătorie? îl întrebă Tom.

– Ba da, dar mai întâi doream să te avertizez că Lydia își ia foarte în serios responsabilitățile de însoțitoare, dar, ca unul care a reușit uneori să scape de însoțitori cu foarte mare succes, mă voi îndura de necazul tău și voi face tot ce îmi va sta în putință să îi distrag atenția pe măsură ce se înserează.

Tom zâmbi larg.

– Apreciez asta.

– Măcar atât să pot face. Recunosc un bărbat îndrăgostit atunci când îl văd și, pentru că am fost foarte aproape de a-mi pierde iubirea vieții mele, știu cum este să fii în locul tău. Îl privi pe Tom în ochi. Și, din moment ce nu am avut ocazia să discutăm în particular de la incidentul acela nefericit cu Whithaven...

– Chiar îmi pare rău pentru asta, întrerupse Tom.

– Whithaven este un măgar încrezut și arogant.

Tom fu luat prin surprindere de cuvintele lui Rhys.

– M-am bucurat foarte mult când te-am văzut dându-i un pumn așa cum el mi-a dat cândva mie.

– Te-a lovit?

– M-a lăsat lat. Voiam doar să știi că, deși timpul și locul poate că nu au fost cele mai potrivite, îmi dau seama că pumnul acela a fost probabil pe deplin meritat.

Tom clătină din cap.

– Nu, mă gândesc că toate cele trei au fost niște alegeri nefericite.

– Cum dorești. Rhys aruncă o privire în jurul holului. Interesante opere de artă.

– M-am gândit să pun haine pe unele dintre statuile astea, recunoscu Tom.

– Le-aș lăsa așa cum sunt, în locul tău. Ceva din înfățișarea nudurilor le face foarte provocatoare.

– Nu sunt obișnuit să văd expus atât de mult.

– Este artă, prietene. Iar doamnele au tendința de a aprecia arta.

Capitolul 15

Lauren admiră de la fereastră grădinile magnifice. Se gândi că mamei ei i-ar fi plăcut foarte mult să le vadă. Era evident că fuseseră create în timp și se întrebă dacă felul în care erau aranjate fusese influențat de mama ori de tatăl lui Tom. De mamă, decise ea. Erau prea minunate pentru a fi fost dorința cuiva cu reputația dușmănoasă pe care o avusese tatăl lui Tom. Toate statuile perechilor goale care țopăiau – acelea fuseseră, fără îndoială, influența tatălui său.

– Eu și Rhys vom fi în capătul coridorului, zise Lydia. Vom trece pe la tine într-o oră să te conducem...

– Nu este nevoie. Am de gând să cobor devreme.

– Cât de devreme? Îmi voi modifica programul.

Lauren se întoarse de la fereastră, cu fața către verișoara ei.

– Lydia, serviciul de însoțitoare a fost pentru beneficiul mamei mele și al societății, nu al meu.

Merse până la pat și studie ținuta pe care camerista ei i-o pregătise. Era foarte potrivită pentru seară.

– Nu te aștepți să întorc privirea atunci când te porți necuviincios, nu-i așa? întrebă Lydia.

– Sigur că nu, zise încet Lauren. Mă *aștept* ca tu să te *aștepți* ca eu să mă port cuviincios. Prin urmare, nu vei găsi de cuviință să mă urmărești îndeaproape. Te poți relaxa, să te bucuri de timpul petrecut aici alături de Rhys și, dacă suntem cu toții laolaltă, este minunat... dacă nu, nu vreau să-ți faci griji.

– Totuși, nu ai de gând să te porți *cum trebuie*, nu-i așa?

– Nu *am de gând* să mă port cum *nu* trebuie, dar, dacă ar fi să se ivească ocazia, nu sunt sigură că m-aș opune.

Lydia oftă.

– Mătușa Elizabeth mă va ucide dacă te vei trezi într-o situație compromițătoare.

Lauren surâse.

– Te voi ucide eu dacă nu va și așa.

– Ah, Cerule, în ce m-am băgat? Lydia își ridică mâinile. Voi face un compromis. Voi face tot ce îmi stă în putință să fiu cea mai bună însoțitoare, dar nu pe atât de sârguincioasă cum îmi propusesem. Fără îndoială că Rhys va avea o opinie diferită. Voi încerca să îl țin ocupat cu altceva pe măsură ce se lasă noaptea.

– Un plan minunat.

Tom se uită la reflexia lui în oglindă, întrebându-se când îl părăsise judecata sănătoasă.

– Aș putea să o mai subțiez un pic, milord, zise valetul său.

– Nu, spuse Tom, mișcându-și buza superioară ca să vadă dacă putea face ca mustața să îi arate mai prezentabil. Cred că este destul de subțire.

– Am putea să curbăm mai mult vârfurile.

– Nu, sunt destul de curbate.

Poate că ar fi trebuit să o radă în întregime, dar știa că, dacă ar fi făcut asta, ar fi arătat ca și cum nu era destul de în vârstă ca să dea ordine, darămite să conducă o moșie de măsura acesteia. Rezistă impulsului de a își trece degetul mare și pe cel arătător peste mustață și să o îndrepte. Nu era de părere că arăta mai englez. I se păru că arată... Își închise ochii. Nu dorea să se gândească la cum arăta. Data viitoare când va dori să îi facă pe plac lui Lauren, avea să îi dea, pur și simplu, niște flori, nu se va strădui să își schimbe înfățișarea.

– Să încheiem pregătirea pentru cină? îl întrebă valetul său.

– Bănuiesc că da.

– Chiar arătați foarte atrăgător, milord.

Cuvântul atrăgător îl făcu pe Tom să se gândească la un câine cu un băț[1].

– Mulțumesc.

Lauren ajunse în bibliotecă înaintea tuturor, găsindu-și drumul cerând indicații diverșilor lachei și servitori. Fiind crescută în casa Ravenleigh, nu era la fel de uimită de măreție ori de toți servitorii

[1] *To fetch*, în limba engleză, înseamnă a aduce. *Fetching* înseamnă atrăgător, fermecător. (n.tr.)

prezenți, așa cum ar fi putut fi când ajunsese prima oară în Anglia, dar își putea imagina foarte bine că, pentru început, Tom s-ar fi putut simți copleșit de toate. Biblioteca era o încăpere impresionantă, cu rafturi din podea până la tavan și o scară în formă de spirală în colț, care ducea la un alt etaj cu rafturi de la podea până în tavan și o zonă mică în care se putea ședea, în fața unei ferestre mari. Presupuse că aceasta oferea o priveliște la fel de uluitoare asupra grădinilor și a peisajului rural din împrejurimi ca dormitorul pentru oaspeți care îi fusese dat. Ciudat cum vedea dintr-odată dealurile verzi, întinse, pe care nu le luase în seamă, ca fiind uluitoare.

În fața căminului mare era așezat un birou masiv, și și-l imagină pe Tom lucrând acolo, cercetându-și registrele și conturile. Se imagină ghemuită în fotoliul din apropiere, citind din Dickens ori Austen ori Alcott. Încăperea părea liniștită, ca și cum nu reținuse nimic din asprimea ori cruzimea pentru care fusese cunoscut fostul ei stăpân. Poate că acesta nu stătuse des în încăpere. Poate că fusese preferata mamei lui Tom. Cu siguranță că nu putuse fi preferată de cea din urmă Lady Sachse din moment ce aceasta nu începuse decât de curând să citească.

Auzi ușa deschizându-se cu un zgomot surd și se întoarse din meditațiile ei. Îl văzu pe Tom, stăpânul conacului, intrând cu pași mari în încăpere, purtând un frac și pantaloni negri, în timp ce toate celelalte – vestă de mătase, cămașă, lavalieră – erau de un alb imaculat, care scoteau în evidență tenul lui oacheș. Se întrebă dacă, cu timpul, nuanța bronzată a pielii lui avea să se piardă, în vreme ce urma să petreacă din ce în ce mai mult timp în interior ori avea să rămână întotdeauna un bărbat al aerului liber, chiar și aici. În timp ce el se apropie, Lauren își dădu seama că era ceva diferit la el...

– Vai!

Își acoperi gura cu o mână, ca să împiedice hohotul de râs care era sigură că l-ar fi insultat dacă i-ar fi scăpat.

Mustața lui, subțiată și cu vârfurile curbate în sus, zvâcni, iar strângerea puternică a buzelor lui îi spuse că el nu era tocmai încântat de rezultatul eforturilor lui de a-i urma sfatul. Fusese o greșeală oribilă. Ce Dumnezeu o făcuse să îi sugereze asta, de la bun început? Nu îl făcuse să arate mai englez ori mai vestic; îl făcuse doar să arate mai puțin ca Tom.

Muşcându-şi buza de jos, se abţinu de la orice comentariu care l-ar fi putut face să se simtă prost, deşi, judecând după roşeaţa de sub bărbia lui, se simţea într-o oarecare măsură stânjenit.

– Unde sunt ceilalţi? întrebă el.

– Cred că încă se pregătesc.

Trecu pe lângă ea, îndreptându-se către o masă unde se aflau aliniate câteva sticle de cristal.

– Coniac? întrebă el.

– Doar un pic.

Lauren se apropie de el şi studie felul în care strângea cu putere sticla în timp ce turna. Când puse jos cristalul, ea îi atinse braţul, determinându-l să se întoarcă spre ea.

– Nu este chiar atât de rău, se îndură ea.

– Este al naibii de îngrozitor. Mă face să arăt ridicol. Acum ştiu cum trebuie să se fi simţit Sampson atunci când i-a fost tăiat părul: slăbit şi...

– Nu eşti slab, Tom. Puterea ta nu are nimic de-a face cu părul de pe chipul tău.

Ridicând mâna, îşi aşeză degetele pe mustaţa lui şi îi simţi adierea respiraţiei calde peste încheieturile degetelor în timp ce trasă alene ce mai rămăsese din mustaţa lui, până când ajunse la vârfurile curbate şi, cu foarte mare atenţie, le desfăcu cu prudenţă, până când îi încadra din nou gura, de o parte şi de alta. Îi privi mărul lui Adam ridicându-se şi coborând în timp ce înghiţea. Ridicându-şi privirea către a lui, văzu că ochii lui se întunecaseră până la nuanţa unui cer fără stele.

– Nu ar trebui să dureze mult ca să arate la fel ca înainte, nu-i aşa? întrebă, surprinsă de timbrul răguşit al propriei voci.

– Nu. Vocea îi era gravă, aspră. Ar fi un lucru bun dacă acum nu am fi avut însoţitori.

Ea făcu un pas înapoi, mirosul lui fiind la fel de îmbătător ca băutura pe care tocmai o turnase.

– Din nefericire, mă aştept să coboare în orice clipă.

Dând din cap, el luă un pahar, îi goli conţinutul dintr-o singură înghiţitură lungă şi începu să toarne un altul.

– Ce părere ai despre casă? întrebă el, umplându-şi din nou paharul şi un altul. Le luă pe amândouă şi îi înmână ei unul.

– Casă nu pare un cuvânt destul de mare pentru locul acesta. Conac, reședință...

– Dar nu cămin, zise el, mutându-se lângă fereastră ca și cum și-ar fi dat seama de pericolul de a sta prea mult timp lângă ea, că oaspeții săi aveau să pătrundă în încăpere și ar fi găsit-o pe Lauren într-o poziție incomodă, compromițătoare.

– Nu, nu cămin. Dar ar putea fi, cred.

– Este frig, întotdeauna este răcoare.

– Este un lucru obișnuit în conacele vechi. E ca și cum ar absorbi iarna și i-ar da drumul încet pe parcursul verii. Mergeam întotdeauna cu un șal ori o păturică pe umeri la Ravenleigh și numeroase focuri erau mereu aprinse prin toată casa, chiar și vara. Sorbi o gură din coniac. Ai o grădină minunată.

– Nu pot să îmi asum meritul pentru ea. Nu o pot face pentru aproape nimic din ce se află aici.

– Nu îți poți asuma nici un merit pentru ce era, dar vei fi, cu siguranță, în stare să ți-l asumi pentru ceea ce va deveni în mâinile tale capabile.

O cercetă atât de atent încât ea se întrebă ce anume îi transmiseseră vorbele ei... apoi își dădu seama: mâini capabile. Da, avea mâini foarte capabile, iar el o știa foarte bine și își amintea, fără îndoială, ceea ce ea nu avea să fie în stare să uite vreodată.

– Acela este un portret al mamei tale? întrebă ea, referindu-se la tabloul înrămat cu auriu care atârna pe perete, deasupra căminului aflat în spatele biroului, având nevoie să își ia mintea de la gândurile care ar fi condus-o cu foarte mare ușurință înapoi, pe calea seducției.

– Da.

– Era foarte frumoasă.

– Dar tristă, nu crezi?

– De obicei oamenii nu zâmbesc atunci când li se fac portrete, Tom.

– Nu este vorba de lipsa unui zâmbet; sunt ochii ei. Pare foarte nefericită. Mă întreb de ce nu l-a părăsit, de ce nu a rămas, pur și simplu, în America. De ce a revenit.

– Poate că i-a plăcut foarte mult viața de aici, s-o fi gândit că avea să îi lipsească prea mult. Clătină din cap, chiar în timp ce rostea

cuvintele. Nu îmi pot imagina că i-ar fi lipsit ceva mai mult decât i-a lipsit fiul ei.

– Deci crezi că ar fi trebuit să mă fi ales pe mine, în locul Angliei?

Glasul lui avea un subînțeles, iar ea se simți ca și cum intrase cu capul înainte într-o capcană, pe care ea însăși o crease, o pusese. Să aleagă un loc, nu o persoană? Să aleagă un mod de viață...

Lauren clătină din cap. Vorbeau despre mama lui. Nu despre ea.

– Poate că s-a temut că tatăl tău urma să vină după ea, după tine. Dumnezeule, Tom, le-a spus oamenilor că muriseși. A găsit o cale prin care să te facă să dispari din viața tatălui tău, dar nu și a ei. Privi din nou portretul. Ai ochii ei, dar fără tristețe.

– Mă aștept să am mai puține lucruri pentru care să fiu trist.

Îl privi, iar ochii lui, de un maroniu adânc minunat, mereu intenși, erau îndreptați asupra ei.

– Îmi amintesc de prima zi în care te-am întâlnit în Fortune. Atunci m-am gândit că păreau triști.

– Pentru că mama ta venise în spatele prăvăliei înainte să apuc să termin să-ți deschei nasturii corsajului.

– Nu, Tom, erau triști înainte de asta. Câți ani aveai când te-au urcat în trenul cu orfani?

– Paisprezece. Când oamenii care aveau grijă de mine – i-am numit întotdeauna mama și tata... Clătină din cap. Mă simt prost acum, dar nu mi-am dat seama niciodată de importanța faptului că aveam nume de familie diferite. Am crezut doar că eram special...

– Ești special, zise ea.

– Ei bine, asta este discutabil. Oricum, când au murit, nimeni nu a știut ce să facă cu mine. Nu aveau nici o altă familie. Așa că Societatea de Ajutorare a Copiilor mi-a dat o valiză de carton în care să îmi pun toate catrafusele. Până să mă dumiresc, mă aflam deja într-un tren. Cei mai mulți copii erau mai mici, cu mult mai mici, Lauren. Plângeau, speriați, fără să știe ce avea să se întâmple cu ei.

– Ai spus că ai venit pe jos până în Fortune, dar nu am întrebat niciodată de unde.

– Dar știu că îți amintești multe din lucrurile pe care ți le-am spus.

– Cred că îmi amintesc totul. Unde te-a dus trenul cu orfani? întrebă, gândindu-se că el ar fi putut încerca să evite întrebarea. Avea atât de multe întrebări, dorea să afle tot ceea ce voise dintotdeauna să știe: totul despre viața lui.

– O familie m-a luat în Arkansas.

– Te-a luat?

– E cel mai bun mod în care o pot descrie. A fost umilitor. Ne-au urcat pe o scenă șubredă de lemn. Oamenii treceau pe lângă noi, strângându-ne brațele ca să vadă cât de puternici eram, deschizându-ne gurile ca să se uite la dinții noștri, de parcă nu eram cu nimic mai buni decât animalele de povară. Și cred că, pentru unii dintre ei, exact asta eram. Cred că Societatea avea intenții bune, dorind să găsească niște cămine adecvate pentru copiii pierduți, dar cred că mulți oameni îi vedeau pe copiii din tren ca pe nimic altceva decât mână de muncă ieftină. După ce își terminau inspecția, continuă el, când erau mulțumiți, trăgeau, pur și simplu, un băiat ori o fată de pe scenă. Oricât de rău era să călătorești în trenul pentru orfani, cei mai mulți coborau de pe scena aceea lovind și urlând.

Ochii lui căpătaseră o privire distantă, iar ea se gândi că el nu era conștient că își întărise strânsoarea pe pahar până când încheieturile degetelor îi deveniseră aproape albe.

– Dar ai scăpat și ai mers în Texas.

El îi dădu un zâmbet trist.

– Da, așa este.

– Îmi pare rău că ai fost tratat rău, Tom. Că ai avut o viață atât de grea.

Tristețea se retrase din ochii lui pe măsură ce deveniră calzi.

– Dacă nu ar fi fost așa, nu te-aș fi întâlnit niciodată. A meritat totul, scumpo, pentru o noapte în brațele tale. Și, cu siguranță, nu m-ar deranja să am parte de o alta.

Înainte ca ea să poată răspunde, el îi cuprinse obrazul cu mâna liberă, se aplecă și o sărută pasional, adânc, ca un bărbat care nu făcea nimic cu jumătăți de măsură.

Ușa se deschise cu un zgomot surd, și ea și Tom tresăriră amândoi când Lydia și Rhys intrară în încăpere braț la braț, ca și cum erau complet orbi la tensiunea senzuală care începuse să se împrăștie cu doar câteva secunde mai înainte. Poate că Lauren se înșelase asupra abilității ei de a-l controla pe Tom, asupra convingerii ei că nu avea nevoie de o însoțitoare. Luându-se după picăturile de transpirație pe care le simți prelingându-i-se între sâni în timp ce trupul i se încălzi de dorință, ar fi putut foarte bine să aibă nevoie de ceva mai mult decât de o însoțitoare.

– Iertați-ne întârzierea, milord, zise Lydia. M-am hotărât să trag un pui de somn, iar pe Rhys nu l-a lăsat inima să mă trezească când ar fi trebuit.

– Vreți ceva de băut? întrebă Tom, cu glasul aproape normal, cu doar o urmă de răgușeală rămasă.

– Voi bea niște coniac, zise Rhys, îndreptându-se către masa cu sticle, unde Tom i se alătură.

Lauren se îndreptă cu pași ușori către Lydia.

– Îmbujorarea te prinde, spuse Lydia, cu buzele tremurând în timp ce încerca să nu zâmbească.

– Este de la coniac, zise Lauren. Mă încălzește.

– Dacă e să mă iau după felul în care ați tresărit amândoi când am intrat, bănuiesc că era cu totul altceva ceea ce te încălzea.

Lauren se apropie de ea, aplecându-se și șoptind cu asprime:

– Ei bine, nu cred nici o clipă că ai tras un pui de somn.

– Crezi ce dorești.

– Nu sunt singura cu o nuanță roșie a pielii.

– A, da, dragă verișoară, dar diferența este că eu sunt măritată, așa că o îmbujorare pe pielea mea este perfect acceptabilă.

Lauren clătină din cap.

– Nu-mi vine să cred că am crezut cândva că suntem prietene, nu numai verișoare.

– Încep să bănuiesc că, așa cum nu ar trebui să împrumuți bani de la un prieten, nu ar trebui nici să ceri unui prieten să îți fie însoțitor. Poate ar trebui să includ acest mic sfat înțelept în următoarea ediție a cărții mele.

Râsul bărbaților bubui prin încăpere.

– Crezi că discută același lucru ca noi? întrebă Lauren.

– Cu siguranță că nu. Nu era nici un motiv de râs în ceea ce tocmai am aflat. Poate că povestesc doar ceva amuzant.

– Poate ar trebui să ne alăturăm lor, sugeră Lauren.

– Poate că ar trebui.

Cina a fost plăcută, mâncărurile fiind servite ca și cum Tom ar fi fost acolo de la început, ca să supravegheze lucrurile. Lucrul acesta arăta cât de bine se ocupase fosta Lady Sachse de personal. Totuși Tom se simți încurcat atunci când majordomul îl informă discret, în timp ce se pregătea să părăsească sufrageria, că ar fi bine să

discute dis-de-dimineață cu bucătăreasa feluritele meniuri pentru a doua zi. Ce știa el despre pregătirea mesei când cea mai mare parte a vieții lui mâncase o porție de carne de vită și o conservă de fasole?

– Este totul în regulă? îl întrebă Lauren când el o ajunse din urmă pe coridor.

–Aparent de dimineață ar trebui să discut despre mâncare cu bucătăreasa.

Îi întinse brațul lui.

–Aceasta este o îndeletnicire ce cade în sarcina doamnei casei și, deși nu sunt eu, bănuiesc că sunt mai bine pregătită decât tine să mă ocup de treaba asta. Ai dori să o fac?

– Te deranjează?

– Ia să vedem... să mă asigur că vom avea varietate ori să risc să nu avem nimic servit în afară de carne de vită cu fasole? Hm. Își duse un deget la bărbie, apoi clătină din cap. Nu, nu mă deranjează deloc.

– Apreciez lucrul ăsta.

– La fel o vor face și stomacurile tuturor.

– Cum de ai știut că îmi place carnea de vită?

– Mai întâi, pentru că ești fermier, nu crescător de păsări ori pescar. Apoi, este singura oară când, practic, lingi farfuria.

– Bănuiesc că am gusturi simple.

–Ar trebui să fii mai aventuros. Nu se știe ce vei descoperi că îți place.

– Dar tu, Lauren? Ești aventuroasă?

– Doar mă aflu aici, nu?

El nu putu să nege nici scânteia de plăcere pe care i-o dădea faptul că ea se afla acolo, dornică să îl ajute ocupându-se de câteva treburi domestice. Putu să vadă avantajul clar de a avea o doamnă în casă, mai ales pe această doamnă. Se întrebă dacă va mai putea să îi simtă aroma florală pe holuri după ce ea avea să plece, dacă avea să se impregneze în pernele de pe patul în care ea dormea. Dacă el dormea acolo, avea să fie ca și cum ar fi dormit alături de ea?

– Se pare că știi încotro te îndrepți, zise el.

– Din moment ce Lydia a mai fost în vizită aici și este familiarizată cu așezarea casei, mi-a dat instrucțiuni înainte ca ea și Rhys să o ia înainte. Coridorul acesta duce la grădini. Ne-am gândit să facem o plimbare de seară. Lydia și Rhys ar trebui să fie afară, așteptându-ne.

Aşteptau la capătul terasei, discutând liniştit, oprindu-se brusc amândoi şi întorcându-se către Tom şi Lauren, când aceştia se apropiară.

– Bănuiesc că ar trebui să vă urmăm, zise Lydia, ca să vă pot supraveghea mai bine.

Dându-şi ochii peste cap, Tom o conduse pe Lauren pe alee, ascultând ţăcănitul unor tocuri, în timp ce Lydia mergea în spatele lor, în acelaşi ritm cu ei.

– Nu ştiu cum de îşi dau seama oamenii aceştia că vor să se căsătorească cu cineva, când li se urmăreşte fiecare mişcare.

– Născocesc cu multă inventivitate moduri în care să scape de însoţitorii lor. Deşi uzanţa de a avea un însoţitor nu mai este chiar la fel de strictă cum era odată. Din ce în ce mai mult doamnele încep să se revolte împotriva ideii că nu se poate avea încredere în ele că vor fi capabile să se asigure că bărbaţii se vor purta cuviincios.

Tom râse.

– Deci bărbaţii sunt cei care nu se poartă cuviincios?

Ea îl privi cercetătoare şi, chiar şi în umbrele nopţii, el putu să îi zărească conturul zâmbetului, scânteia din ochi.

– Cu siguranţă. Doamnele sunt întotdeauna dincolo de orice reproş. O femeie are voinţă mai puternică, poate rezista cu mai multă uşurinţă tentaţiei unui purtări necuviincioase.

– Şi ce consideri tu că este necuviincios?

– Nu trebuie să dau o definiţie, Tom. Ştii foarte bine ce este necuviincios.

– Fumatul unui trabuc?

– Absolut.

– Băutul?

– De alcool? În exces? Cu cea mai mare siguranţă.

– Sărutul?

– În afara celui pe mână ori pe obraz, da, fără nici o îndoială.

– Nu îmi amintesc să te fi împotrivit nici unuia dintre săruturile pe care ţi le-am dat.

– M-ai luat prin surprindere, înainte să apuc să obiectez.

Prin surprindere? În amintirea lui, el nu se grăbise la nici unul dintre ele, o făcuse lent, savurând fiecare moment. Ce fel de joc juca ea acum?

Simți în aer mirosul ploii care revenea cu doar câteva secunde înainte ca ploaia torențială să înceapă. Lauren și Lydia țipară amândouă, iar Rhys strigă:

– Înapoi în casă!

Tom își imagină că însoțitorii aveau să o ia la goană înapoi, pe drumul pe care veniseră. Apucă mâna lui Lauren, oprindu-i retragerea în aceeași direcție.

– Pe aici!

Până când ajunseră sub acoperișul protector al unui foișor, ea alternase râsul cu țipetele. El se scutură ca un câine abia ieșit din râu și se gândi că și ea ar fi putut face la fel. Lămpile cu gaz aflate în depărtare, de-a lungul aleii, îngăduiau foișorului să aibă parte de câteva umbre, mai degrabă decât de întuneric total, iar el fu în stare să o vadă pe Lauren care stătea acolo, cu brațele încrucișate la piept, iar capul cumva cu o formă ciudată...

El zâmbi larg. Părul ei se desfăcuse. Ploaia reușise ceea ce el tânjise să facă întreaga seară, să elibereze cosițele aurii din captivitatea agrafelor, panglicilor și a fundelor. Își dădu jos jacheta udă leoarcă. Avea să o încălzească puțin.

– Poftim, i-o oferi el. Este udă, dar interiorul este destul de cald încă.

I-o așeză în jurul umerilor și îi simți tremurul sub degete.

– Unde s-a dus Lydia? întrebă ea.

– L-am auzit pe Rhys strigând ceva despre casă, așa că presupun că s-au întors în casă.

– Și noi de ce nu am făcut-o?

– Foișorul se afla mai aproape.

– Doar că, în casă, aveam haine uscate. Aici nu am nimic.

– Mă ai pe mine, zise el încet.

– Dar și tu ești la fel de ud ca mine.

Vocea ei tremură, iar el nu fu sigur dacă era din cauza frigului ori a vorbelor lui.

Se apropie până când aproape că se atingeau.

– Dacă stăm aproape, ne putem încălzi unul pe celălalt.

– Bănuiesc că vei sugera să ne dezbrăcăm de haine ca să ne încălzim și mai mult.

– Direcția în care se îndreaptă gândurile tale... este una cuviincioasă pentru o doamnă?

Auzi un pufnet nepotrivit pentru o doamnă și buzele îi zvâcniră într-un zâmbet care se simți ciudat fără greutatea deplină a mustății. La ce naiba se gândise să o schimbe, în primul rând?

– E o dezordine grozavă aici, zise el, ridicând mâinile pentru a începe să îi scoată agrafele din păr foarte lent, cu foarte mare băgare de seamă, fața fiindu-i atât de aproape de a ei încât căldura respirației ei îi adia pe obraz.

– Nu vei reuși decât să îl încurci.

Părea să aibă respirația tăiată, dar nu făcu nimic să îl oprească.

– Îți voi descurca părul cu peria când ne vom întoarce în casă.

– Și când crezi că va fi asta?

– De îndată ce se va opri ploaia.

– Lucru care s-ar putea întâmpla peste câteva ore.

„Dacă am noroc", se gândi el, în timp ce îi scotea ultima agrafă, și părul ei i se revărsă peste umeri. Simți impulsul de a o tachina, să îi dovedească faptul că putea să stea aproape de ea fără să o atingă. Avea o dorință drăcească de a o împinge până la capătul răbdării, până când ea nu ar mai fi putut să reziste să nu îl atingă, ca să demonstreze că nu era întotdeauna bărbatul cel care făcea necesară prezența unui însoțitor. Doamna era la fel de responsabilă, ademenindu-l pe bărbat, lăsându-și la vedere gâtul și umerii, încât el să nu se mai poată gândi la nimic altceva decât să îi muște ușor pielea delicată, tamponând picături de parfum în locuri provocatoare ca el să nu poată să nu se gândească să se apropie, să se aplece și să inspire parfumul dulce, umezindu-și din când în când buzele cu limba pentru ca el să nu poată să nu se gândească decât cum ar fi să guste...

Al naibii să fie dacă nu se apropiase atât de mult încât putea simți căldura radiind din trupul ei, îi putea simți mirosul îmbătător și aproape putea să îi simtă gustul buzelor. Respirația unei șoapte separa gura ei de a lui, iar degetele lui erau încurcate în părul ei. Cam până acolo mersese hotărârea lui de a nu o atinge.

Putea auzi fiecare respirație tremurătoare, nefiind sigur dacă era a lui ori a ei. Ploaia continuă să cadă, lovind acoperișul foișorului, răpăind pe pământul care înconjura construcția, izolându-i într-un

cocon de intimitate. Refuzul impulsului de a se apleca să ia ceea ce dorea cu atâta disperare aproape că îl ucise. Chiar și în penumbră o văzu lingându-și buzele, și lucrul acesta aproape spulberă bruma de reținere care îi mai rămăsese.

Voia o dovadă că și ea îl dorea cu aceeași ferocitate ca el, dorea ca ea să micșoreze distanța dintre ei, o voia aproape căzută în genunchi de dorință. Ea își linse din nou buzele, iar respirația i se auzea mai întretăiată. Îi simți degetele strecurându-se sub vesta lui, strâns lipite de cămașă.

– Am degetele atât de reci, zise ea cu voce răgușită, iar tu ești atât de cald. Cum de poți fi atât de cald?

Pentru că ea avea abilitatea să aprindă în el un foc care amenința să îl consume. Înghițind cu greu, închise ochii. Avea să cedeze, la naiba! Nu mai putea continua, nu mai putea rezista... simți una dintre cele mai ușoare atingeri a buzelor ei peste ale lui, ca un vânt blând mângâind petalele unei păpădii...

– Milord?

Ochii i se deschiseră brusc și își smuci privirea către voce. Smythe stătea la intrarea foișorului, cu o umbrelă deasupra capului care îl proteja de ploaia care cădea încă.

– Ducesa m-a trimis cu o umbrelă ca să se asigure că domnia voastră și doamna veți putea să vă întoarceți în casă fără să riscați să vă îmbolnăviți de moarte.

Nu ploaia era cea care îi punea viața în pericol. Ci propria lui mândrie și vanitate, propria lui nevoie de a dovedi un lucru stupid. Trase adânc aer în piept, forțându-și trupul să se relaxeze și să se liniștească, ca să se poată gândi limpede la altceva în afară de Lauren. Cu trupul suferind din cauza dorinței, merse liniștit până la Smythe și luă cele două umbrele pe care acesta le oferea.

– Mulțumesc.

– Ducesa a zis că așteaptă să vă întoarceți imediat; altfel, ducele va fi nevoit să vă caute ca să se asigure că totul este în regulă.

Tom își reținu nerăbdarea.

– Spune-i ducesei că ne vom întoarce în curând.

– Foarte bine, milord. Anotimpul acesta avem parte de o vreme îngrozitoare. Aș zice că poate ar fi bine să mergeți încet ca să nu o supuneți pe domnișoara Fairfield riscului de a-și scrânti o gleznă.

– Așa voi face.

– Îi voi spune ducesei că veți întârzia puțin.

Înainte ca Tom să apuce să spună ceva, majordomul se grăbi de-a lungul aleii din grădină care avea să îl ducă înapoi spre casă.

Întorcându-se din nou cu fața spre Lauren, Tom realmente îi putu auzi dinții clănțănind. Fără căldura apropierii lui, fără fierbințeala pasiunii lor, răcoarea și umezeala își spuneau cuvântul. Deschise o umbrelă și o ridică.

– Haide.

Ea veni lângă el. Strângând cu o mână jacheta lui, întinse cealaltă mână spre umbrelă.

– O voi ține eu, zise el. Treci doar dedesubt.

– Nu știu dacă încăpem amândoi și avem o altă umbrelă.

– Nu-ți face griji că mă ud.

Își puse mâna pe după gâtul ei, o trase mai aproape de el și îi șopti la ureche:

– Bine că a intervenit însoțitoarea ta. Cred că împotrivirea ta era pe cale se cedeze.

Apoi îi dădu un sărut pe gură, destinat să o facă să regrete că se împotrivise de la bun început.

Cu un oftat mulțumit, Lauren se îmbăie în apa fierbinte pe care servitorii o turnară în cada de baie din aramă strălucitoare. Simți răceala părăsindu-i oasele și făcând loc unui sentiment de euforie, foarte asemănător cu senzația pe care o avusese când se aplecase să îl sărute pe Tom. Blestemă întreruperea, chiar dacă era recunoscătoare pentru ea. Nu știa ce îl apucase de stătuse perfect nemișcat, ca unele dintre statuile care îi împodobeau casa – doar că el fusese îmbrăcat, și ea se trezise dorindu-și să nu fi fost, ca să fi avut ocazia să-i vadă trupul solid sculptat, în foișor, cu ploaia șiroind în jurul lor și lumina palidă sporind umbrele.

Sorbi din ceaiul pe care Lydia îl pregătise pentru ea, întrebându-se dacă părea prea dulce din cauza zahărului pe care îl adăugase Lydia ori pentru că gustul lui Tom îi stăruia încă pe buze. Abia îi atinsese buzele, dar fusese îndeajuns pentru a-și da seama că el avea gustul delicioasei prăjituri cu nuci care fusese servită ca desert. Dar chiar și fără dulceața desertului care fusese servit după masă, Tom

ar fi avut gust divin – pentru că așa fusese întotdeauna, mereu, din primul moment în care o sărutase.

– Sper că nu te-ai supărat pe mine că l-am trimis pe Smythe cu o umbrelă, dar cunosc din proprie experiență pericolele care pot lua naștere în spațiul restrâns al unui foișor, zise Lydia, trezind-o din reverie pe Lauren.

Verișoara ei ședea pe un scaun, de cealaltă parte a paravanului, ca și cum credea că Lauren avea nevoie, chiar și în încăperea aceea, de protecție.

Lauren își puse deoparte ceașca și întinse mâna după săpun.

– Sper că nu ai de gând să dormi cu mine în pat.

– Nu, bineînțeles că nu.

Tăcerea se așternu în jurul lor, și tot ceea ce putea auzi Lauren era trosnetul focului din vatră.

– Ai făcut vreo boroboață? întrebă în cele din urmă Lydia.

Hotărî că, în loc să mintă, cel mai era să tacă. Nu avea nevoie ca Lydia să fie și mai atentă decât era deja. În realitate, era foarte surprinsă de vigilența verișoarei sale, se așteptase de fapt ca Lydia să fie însoțitoarea ei doar cu numele, mai ales după indicațiile de dinainte de cină.

– Lauren?

– Nu, nici o boroboață.

Își termină baia, păși afară din cadă și își înfășură în jurul ei prosopul care se încălzea în fața focului. Și asta fu, de asemenea, ca-n rai. Tot ce se afla acolo părea destinat să o răsfețe.

Merse la banchetă și se așeză în fața măsuței de toaletă. Camerista ei, Molly, începu imediat să îi perie părul încurcat, iar Lauren fu surprinsă că simți un strop de regret că nu era Tom cel care să i-l perie.

– Sper din toată inima că nu va ploua tot timpul pe durata șederii noastre aici. Rhys spera ca mâine să călărească un pic, zise Lydia.

– Sunt sigură că vom avea câteva zile cu soare. Ia spune-mi despre experiențele de care ai avut parte în foișor.

În reflexia oglinzii, o văzu pe Lydia coborându-și capul și începând să își bea ceaiul, ca și cum ar fi crezut că lucrul acela era suficient pentru a evita discuția.

– Presupun că era Rhys.

Lydia dădu din cap.

– S-a întâmplat pe moşia familiei lui, la scurt timp după ce ne-am cunoscut. Acolo m-a sărutat.

Lauren mângâie mâna lui Molly când aceasta i-o puse pe umăr.

– Mulţumesc. Mă voi pregăti singură de culcare.

Molly încuviinţă şi ieşi din încăpere. Când uşa se închise în urma ei, Lauren îşi trecu picioarele de partea cealaltă a banchetei, până fu faţă în faţă cu Lydia.

– Atunci ai puţină milă de mine, Lydia. Jur că eşti mai rău decât mama. Tom nu va profita în nici un fel decât dacă eu îi voi permite să o facă şi chiar crezi că, dacă aş hotărî că doresc să profite de mine, poţi face ceva ca să împiedici asta?

– Atunci de ce mă aflu aici?

– Pentru aparenţe. Întotdeauna am fost de părere că ideea unei însoţitoare este o prostie. Vreau să petrec timpul acesta cu Tom, să îl cunosc din nou, să am câteva amintiri pe care să le iau cu mine în Texas. În nerăbdarea ei, se apleca în faţă, încrucişându-şi mâinile pe genunchi. Îmi amintesc că odată, când stăteai la noi, înainte să te căsătoreşti, Rhys a dat buzna în camera ta şi şedea pe pat, alinându-te că erai bolnavă, şi nu păreai nici şocată, nici ruşinată, ca şi cum nu era un lucru neobişnuit să îl ai atât de aproape de patul tău.

Privi cum Lydia îşi coborî privirea şi obrajii i se îmbujorară.

– Ştii cum este să fii tânără şi... curioasă, continuă ea, să te întrebi cum ar fi să fii puţin mai intimă cu un bărbat. Dacă mă păzeşti atât de îndeaproape din cauză că te temi că aş putea păşi pe aceeaşi cale pe care ai păşit tu cândva, păzeşte-mă doar dacă crezi cu adevărat că viaţa ta ar fi acum mai bună dacă nu ai fi urmat calea aceea.

Lydia îşi ridică privirea.

– Problema cu englezii este că folosesc atât de multe cuvinte pentru a spune ceva care poate fi rostit în doar câteva vorbe. Tot ce trebuie să spui este: „Stai departe".

Lauren se ridică în picioare.

– Stai departe. Te afli aici pentru satisfacţia mamei mele şi a societăţii. Nu a mea şi, cu siguranţă, nici a lui Tom.

– Îl iubeşti, Lauren?

– Nu ştiu. Sunt momente în care văd umbra băiatului care a fost... dar nu e destul cât să îmi capteze inima. Încerc să îţi urmez sfatul

și să văd bărbatul care a devenit. Dacă mă păzești, cum voi reuși vreodată să aflu dacă sunt în siguranță alături de el?

Lydia oftă.

– Bine. Eu și Rhys vom găsi diferite lucruri care să ne țină ocupați cât timp ne aflăm aici.

– Nu trebuie să ne înstrăinăm ori să ne evităm în întregime. Doar nu mai trimite majordomul după noi dacă suntem singuri.

Era după miezul nopții când îndrăzni, în cele din urmă, să se aventureze să iasă din camera ei, sigură că Lydia, chiar dacă nu dormea, cel puțin nu avea să bântuie pe coridoare. Furtuna crescuse în intensitate, tunetele răsunând cu un zgomot care o făcea, din când în când, să tresară. Se furișă pe coridor, în jos pe scări și se opri brusc la vederea lui Smythe care stingea lumânările sfeșnicului de la intrare. Era, într-adevăr, o casă care se culca târziu.

Lauren trase de cordonul capotului. Îi surâse slab și trecu în grabă pe lângă el până la scările care duceau în cealaltă aripă.

– Excelența Sa se află în bibliotecă, zise Smythe, cu voce care răsună la fel de tare ca Big Ben.

Lauren se răsuci pe călcâie și se îndreptă în direcția opusă.

Intenționa să joace micul joc al lui Tom într-un fel care să îl facă pe acesta să o atingă. Avea să fie ea cea care să stea nemișcată ca o statuie, cea care să îl atragă, cea care să fie atât de aproape încât el să îi poată simți mirosul...

Se zvârcolise în pat de nevoi neîmplinite și, dacă el era treaz și se afla în bibliotecă, poate că făcuse același lucru. Doar că nu știu cum de reușea el să stea locului destulă vreme încât să poată citi.

La ora aceea târzie din noapte nu se afla în preajmă nici un lacheu, slavă Domnului. Deschise ușa și păși într-o încăpere care era un abis întunecat. Fu străbătută de un fior. Era evident că Tom nu se afla acolo. Se întoarse să plece, când un fulger lumină dintr-odată încăperea, scoțând contururile în evidență, inclusiv al unui bărbat care stătea la etajul din fața ferestrei mari. I-ar fi recunoscut oriunde silueta, atitudinea.

Privea afară în noapte, și i se păru că el nu îi simțise prezența. Merse fără zgomot de-a lungul încăperii și urcă în tăcere scara în spirală până la palierul care marca începutul celui de al doilea nivel

de rafturi de bibliotecă. Fu întâmpinată de mirosul familiar de pergamente vechi și piele învechită. Găsise întotdeauna ceva liniștitor în parfumul acela.

Fulgerele umplură din nou cerul, oferindu-i o imagine mai clară a lui Tom. Nu purta nici jachetă, nici vestă, doar cămașă și pantaloni, în timp ce privea pierdut furtuna. Se strecură lângă el, încolăcindu-și mâna în jurul brațului lui.

– Ești bine?

– Doar îmi aminteam de alte furtuni.

Uitându-se afară pe fereastră, privi și ea fulgerul care sparse întunericul.

– Este o priveliște magnifică.

– S-au certat aici. În bibliotecă, zise el încet.

– Cine?

– Mama și tata. Mă furișasem aici, sus, să citesc; îmi plăcea să stau alături de toate cărțile. El striga la ea. Avea nevoie de un alt fiu. A obligat-o...

Se opri, iar ea putu să îi audă scrâșnetul dinților.

– Era soția lui, și nu i-a dat de ales.

– Câți ani aveai?

Acum, când se afla mai aproape de el și îi putea vedea silueta în umbre, îl zări clătinând din cap.

– Nu eram foarte mare. Abia învățasem să citesc. Nu cred că am citit vreo carte pe care nu eram nevoit să o citesc, după ziua aceea.

Își aminti că el îi spusese că prefera să i se arate... Se întrebă dacă înaintea acelei nopți avusese vreo idee privind motivul pentru care simțea o aversiune față de citit.

– De ce s-a întors? întrebă el.

– Ca să te protejeze. Asta poate fi singura explicație. Te-a iubit cu adevărat. Cred asta cu toată inima.

– Dacă sunt ca el, Lauren?

– Nu ești.

– Te-am obligat – îl auzi înghițind în sec – să îți desfaci nasturii corsajului.

– M-ai tachinat să o fac. Chiar crezi că aș fi dus la bun sfârșit târgul dacă nu aș dorit să o fac? Dumnezeule, Tom, m-am urcat în trăsură și i-am spus vizitiului unde să mă ducă. Nu ai fi putut fi mai uimit atunci când m-ai văzut nici dacă aș fi intrat goală pușcă.

- De ce ai venit în noaptea aceea?

- Pentru că am văzut ce ți-a provocat faptul că l-ai lovit pe Whithaven, remușcarea și umilința pe care le-ai simțit, frământarea că erai o reflexie a tatălui tău. Îi atinse părul și se forță să îi dăruiască un surâs slab. Și pentru că doream să îți ofer alinare și m-am gândit că nu ai fi apreciat niște trandafiri galbeni.

- Ai spus că intenționezi să te porți cu decență cât timp te vei afla aici.

- Și te-ai ținut la distanță. Pentru numele lui Dumnezeu, cum crezi că te asemeni în vreun fel cu bărbatul care a fost tatăl tău?

- Sângele lui îmi curge prin vene, Lauren.

Întinzând mâinile, îi înconjură gâtul și își lipi trupul de al lui.

- Poate sângele lui, dar sufletul lui, nu. Ești propriul tău bărbat, Thomas Warner. Mama ta s-a asigurat că vei fi astfel și, pentru asta, sunt extrem de recunoscătoare.

O sărută ușor, dulce, de parcă ar fi continuat să se țină la distanță, ca și cum s-ar fi temut să dea frâu liber foamei care îi devorase pe amândoi mai devreme. Ea nu avea să îngăduie ca acele amintiri nou apărute să distrugă pasiunea pe care el era capabil să o demonstreze. El nu o obligase niciodată, nu avea să o facă niciodată, pentru că nu îi stătea în fire să fie crud, să facă rău fără motiv. Și dacă urma să fie ultimul cadou pe care să i-l dăruiască, avea să șteargă toate îndoielile din mintea lui.

Ea avea să fie agresoarea. Deși nu putea nega că, în noaptea în care apăruse în casa lui, ea fusese cea care luase inițiativa. Poate că devenise timidă atunci când fusese pusă în fața realității a ceea ce dorise, dar nu făcuse nimic din ceea ce nu dorise să facă.

Începu să îi deschidă nasturii cămășii. Fu conștientă de degetele lui care se chinuiau cu nasturii ei. Lucrul acesta îi dădu un sentiment de satisfacție, de putere, să știe că putea să îl facă să tremure.

Cămașa de noapte îi alunecă de pe un umăr. El îi cuprinse în palmă sânul. Îi linse vârful, făcându-l să se încrețească și să se întărească. Acoperindu-l cu gura, supse cu nerăbdare, apoi cu blândețe. Ea îi desfăcu larg cămașa și își trecu mâinile peste mușchii fermi ai pieptului lui, ai abdomenului.

Un fulger brăzdă cerul, etalându-l ca și cum natura consfințea specimenul expus. Depuse sărutări pe gâtul lui acoperit de picături de transpirație, pe piept.

– Iartă-mă, scumpo, dar nu mai pot aștepta.

Înainte ca ea să își dea seama pentru ce își cerea el iertare, o împinse cu spatele de un raft de cărți, cu tivul cămășii de noapte în jurul taliei și pantalonii lui desfăcuți. Apoi o ridică cu mâinile așezate sub fundul ei...

Și se afundă în centrul ei fierbinte, umed.

Doar o mică parte a strigătului ei ușor se auzi, înainte ca el să îi acopere gura, capturând restul, învârtindu-și și împungând limba cu la fel de multă forță și nerăbdare ca șoldurile lui.

Dacă mai înainte fusese răbdător, acum era nerăbdător, la fel de nerăbdător ca ea. Să afle ce însemna să fie cu el, apoi să fi rămas fără el. Își înfășură brațele în jurul umerilor lui, picioarele în jurul taliei lui, în timp ce el se împingea în ea.

Senzațiile crescură ca o pietricică aruncată într-un lac, crescând, crescând, până când se cutremură în brațele lui, eliberându-se, tremurând în brațele lui. El își smulse gura de pe a ei, își îngropă fața în părul ei, în curba gâtului ei, în timp ce trupul i se convulsiona și geamătul lui aspru răsuna între ei.

Respirația lui trudită îi înconjură în timp ce el îi sărută tâmpla, colțul gurii, bărbia.

– Data viitoare va fi mai lent, scumpa mea, promit.

Lauren își cuibări fața pe gâtul lui.

– Ah, Tom, te voi obliga să îți ții promisiunea.

Cu lumina lunii revărsându-se prin fereastră, Tom o privi îndelung pe Lauren în timp ce aceasta dormea lungită, cuibărită la pieptul lui, cu capul aproape de umărul lui și cu pumnul strâns chiar sub inima lui care bubuia. Ținându-și promisiunea, o purtase în brațe până în patul lui și făcuse dragoste din nou cu ea, încet, îndepărtându-i liniștit hainele, în timp ce ea i le dăduse jos pe ale lui.

Îi mângâie rotunjimea sânului. Oftând, ea se cuibări și mai aproape de el. El se gândi că nu s-ar fi plictisit niciodată să îi audă oftaturile mici pe care le scotea când dormea, de felul în care își freca talpa piciorului de pulpa lui până când o fura somnul. Ca un copil care avea nevoie de mișcarea repetitivă a unui balansoar ca să poată adormi.

Nu ca ea era un copil. Departe de așa ceva.

Era păcat că ei îi displăcea atât de mult Anglia. Ar fi fost o contesă exemplară. Ar fi ales-o să îi fie nevastă, ajutor. Dar viața alături de el i-ar fi diminuat zâmbetele, i-ar fi rărit râsetele până când ar fi ajuns ca amândoi să fie nefericiți. Nu îi putea face așa ceva.

Pleoapele îi fluturară, și deschise, ochii, iar buzele i se curbară într-un surâs adormit.

– Ce faci? întrebă ea moale.

– Te privesc dormind.

– Nu ești obosit?

– Pot dormi mai târziu.

Când nu urma să aibă nimic în afara amintirilor legate de ea care să îi țină companie.

Ea căscă.

– Probabil că ar trebui să merg în camera mea.

– Mai stai un pic.

Începu să bată cu degetul pe pieptul lui.

– I-am spus lui Amy că în Texas nu există însoțitori pentru că toată lumea se poartă cum trebuie. Dar nu este așa, nu?

– Bănuiesc că depinde de ceea ce înțelegi tu prin a nu te purta cum trebuie.

– Treaba asta mi se pare că nu e un comportament potrivit.

Vorbi cu o tărăgănare ușoară a cuvintelor care îl făcu pe Tom râdă înfundat.

– Îmi place când nu vorbești așa cum trebuie.

– Serios?

– Sigur, îmi place și când vorbești cum trebuie. Mai ales când te iei de mine. Încă te înfurii cu atâta ușurință!

– Faci încă o groază de lucruri ca să mă înfurii.

Îi strânse sânul.

– Și dacă fac ceva care te va înfuria cu siguranță?

Lauren se întinse languros lângă el.

– Ești nesătul, știai asta?

– Și asta este o problemă pentru tine?

Ea râse ușurel.

– Bănuiesc că nu, din moment ce la fel sunt și eu. Se opri din râs. Până acum nu am știut că sunt așa.

– Asta pentru că sunt un amant iscusit.

– Amant. Bănuiesc că îmi ești amant. Asta face ca lucrul acesta să pară atât de păcătos.

– Noi suntem singurii care vom ști, scumpo.

Se rostogoli peste el, îi sărută pieptul, se ridică ușor și își trecu limba peste sfârcul lui. Gemând, el își trecu mâinile este spatele ei, peste fundul ei gol. Aruncă o privire către fereastră, văzu o rază de lună și zâmbi larg. Furtuna trecuse, lăsând în urma ei un cer senin.

O lovi ușor peste fund.

– Vino aici, scumpo.

Ea își înălță capul.

– Sunt aici.

– Voiam să zic să te dai jos de pe mine.

– Îhm. Sunt trează acum. Vreau un pic de drăgosteală.

O lovi din nou ușor peste fund.

– Iar eu vreau să ți-o ofer, dar haide să ne dăm jos din pat mai întâi.

– O s-o facem lipiți de perete în loc de bibliotecă de data asta?

– Nu chiar. Haide, Lauren.

– Tom...

– Privește pe fereastră.

Se ridică și își răsuci capul.

– A fost o stea căzătoare?

– Așa cred.

Se dădu iute jos din pat, parcurse cei câțiva pași până la fereastră și privi afară.

– Vai, Tom, cerul este atât de senin încât stelele arată ca diamante revărsate pe catifea. De ce sunt atât de multe?

Veni în spatele ei.

– Nu știu dacă sunt mai multe. Doar că este atât de întuneric încât se văd mai ușor.

Îi prinse părul cu mâna, i-l ridică și i-l dădu în față, lăsându-l să-i cadă peste umeri, încât i se revărsă peste piept și peste abdomen, lăsându-i spatele complet gol. O sărută pe ceafă. Ea oftă și încercă să se întoarcă cu fața spre el...

Îi puse mâinile pe umeri.

– Nu, continuă să privești stelele.

– Ce ai de gând să faci?

– Tu doar privește stelele.

– Dar doresc să te ati...

– Ștt. S-ar putea să nu mai avem vreodată un moment ca acesta.

Când își puse din nou gura fierbinte, deschisă, pe gâtul ei, iar mâna o înconjură ca să îi cuprindă sânul, Lauren nu se mai împotrivi. Era atât de iscusit în a o convinge să încerce lucrurile în felul lui.

Își lăsă capul pe spate.

– Ține-ți ochii deschiși, zise el

– Așa voi face... vai, uite... una.

Îi sărută șira spinării, lăsând o dâră de flăcări cu limba, în jos, apoi în sus, peste umerii ei, apoi din nou de-a lungul șirei spinării, fiecare rotire a limbii lui, fiecare mușcătură ușoară a dinților făcând-o să se unduiască ca un șarpe. Mâinile lui se plimbară provocator peste sânii ei, peste abdomen. Ea stătu acolo, acceptând cu stoicism chinul pe care el i-l provoca, gemând, zvârcolindu-se, dorind să se întoarcă cu fața pentru a i-l provoca și ea puțin, la rândul ei.

Ea i-ar fi putut face toate astea: să își plimbe mâinile ușor în sus și în jos pe picioarele lui. Să îi sărute pulpele, coapsele, fesele. Și-ar fi putut trece mâinile peste pieptul lui, să îi tachineze sfârcurile, și-ar fi putut coborî mâinile...

Degetele lui creau magia delicios de păcătoasă.

– Ești atât de udă, atât de fierbinte, spuse el cu glas răgușit. Atât de pregătită. Rămâi cu ochii deschiși!

Scoase un scâncet micuț pe care speră că el îl luase ca un semn de acceptare a ordinului lui. Simțind împunsătura lui, apucă pervazul ferestrei, când tot ceea ce dorea cu adevărat era să își întindă mâinile în spate și să îl prindă pe el. Să îl strângă tare, la fel de tare cum o strângea el. Să îl atingă așa cum el o atingea. Să îl călărească așa cum o călărea el.

Simți presiunea, plăcerea crescândă... văzu steaua brăzdând cerul...

– Vai, acolo! Acolo! Ah, Dumnezeule!

Își închise gura pe umărul ei, în timp ce se împinse în ea, ea se împinse în el, străbătură de plăcere. Ultima lui împingere veni puternic și adânc, apoi o strânse tare, gâfâind lângă urechea ei, iar ea nu fu sigură prin ce minune nu se prăbușiseră amândoi.

– Au fost stele pe cer, stele în trupul meu, șopti ea lipsită de suflare. Dorința aceasta trebuie să se împlinească.

El râse încet.

– Sper că a fost una bună.

– A fost, îl asigură ea, întrebându-se de ce până în noaptea aceea nu văzuse niciodată o stea căzătoare în partea aceea de lume. Ce alte lucruri nu mai văzuse?

Capitolul 16

Se trezi la auzul unor pocnete enervante. Era încă întuneric atunci când Tom o dusese înapoi în dormitorul ei, iar ea căzuse într-un somn adânc, lipsit de vise.

Aruncând un ochi de sub pernă, putu să vadă o fâșie de soare revărsându-se înăuntru prin perdelele despărțite. Zgomotul părea să vină dintr-acolo. Dând la o parte cuverturile, coborî din pat și merse fără zgomot la fereastră. Aruncă un ochi pe fereastră...

Și acolo se afla Tom, care aștepta cu doi ani înșeuați. Arăta foarte chipeș în costumul de călărie. Îi făcu cu mâna, apoi se grăbi către pat și trase de șnurul clopoțelului. Nu credea că era nevoie să fie îmbrăcată și să iasă din casă înainte ca Lydia să se trezească. Considera că își făcuse foarte bine cunoscută poziția cu o seară în urmă, dar de ce să riște ca Lydia să nu fi realizat că ea vorbise incredibil de serios?

Molly veni și o ajută să se îmbrace în costumul de călărie preferat.

– Știi dacă ducele și ducea sunt deja treji? întrebă Lauren în timp ce își aranja pălăria.

– Nu au trimis încă după cameristă ori valet, așa că bănuiesc că sunt încă în pat.

Lauren nu se putu împiedica să nu zâmbească.

– Bun.

Pe coridor găsi doar o servitoare care așeza deja aranjamente florale proaspete pe diversele mese aliniate de-a lungul coridorului. Fata făcu o reverență, Laura dădu din cap, apoi înaintă tiptil pe covorul gros care acoperea mare parte din podea. Ajungând la scară, se strâmbă la auzul primului clichet al cizmelor ei de călărie care loviră marmura. De ce ar fi pus cineva covoare pe coridor dacă nu avea de gând să pună și pe trepte?

Coborî pe trepte cât putu de ușor și de tăcut și ieși pe ușă, aparent fără să o deranjeze deloc pe Lydia. Tom adusese caii în față, din

spatele casei. Zâmbea larg şi în dimineaţa aceea abia dacă mai era vizibil faptul că îşi masacrase mustaţa cu o noapte în urmă.

– Bună dimineaţa, scumpo. Cum ai dormit?

– Foarte bine, mulţumesc foarte mult. Trăgând de mănuşi, păşi hotărât către cel mai mic dintre cai. Ajută-mă să mă urc, Tom, înainte ca însoţitoarea mea să ne prindă.

Zâmbetul lui deveni şi mai larg, de parcă s-ar fi aşteptat ca ziua să aibă urmări foarte plăcute.

– Şi dacă ne prinde?

Îi dădu un sărut care spunea că nu îi păsa că ar fi putut fi prinşi. Împingându-l uşor, ea îi spuse:

– Dacă suntem prinşi, va începe să doarmă cu mine în pat, şi atunci cum voi mai ajunge în al tău?

– Ai de gând să revii în al meu?

– Absolut.

Se aşteptase ca el să o ajute cu mâinile împreunate, în care ea să îşi pună piciorul. În schimb, el îşi puse mâinile acelea magnific de puternice pe talia ei şi o ridică pe şa. Ea îşi potrivi poziţia, în timp ce el îi aşeză fustele.

– Unde mergem?

– Să aruncăm o privire asupra regatului meu.

– Nu consideri cu adevărat locul acesta ca fiind un regat, nu-i aşa?

Privi uşurinţa cu care el încălecă, apreciindu-i mişcările fluide, unduirea subtilă a muşchilor când îşi aruncă piciorul peste şa, controlând calul cu coapsele la fel de uşor cum o făcea ea cu frâiele.

– Păi cum îi spui atunci când toată lumea apelează la tine pentru răspunsuri?

Lauren lovi biciuşca de crupa calului ei, determinându-l să se pună în mişcare.

– Sunt oameni care au nevoie de răspunsuri astăzi?

Râsul lui păru aspru atunci când sparse tăcerea dimineţii timpurii.

– Întotdeauna cineva are nevoie de un răspuns. În dimineaţa asta, nu vom face decât să călărim pe domeniu, să dăm de ştire arendaşilor că m-am întors acasă – spuse ultimele cuvinte cu un foarte uşor accent britanic – pentru cazul în care cineva are nevoie de o vorbă ori se află la ananghie.

– Ai mulți arendași? întrebă ea, în timp ce el o conducea pe poteca prăfuită de pământ străjuită de ulmi, care ducea către drum.

– Nu la fel de mulți cum au avut lorzii din trecut, dacă e să mă iau după registrele pe care le țineau toți. Obișnuiau să aibă o afacere înfloritoare, dar agricultura aici nu mai este ce era odată. Au rămas doar zece familii.

– I-ai cunoscut pe toți?

Își întoarse privirea către ea și, din cauză că nu purta pălărie, nici o umbră nu îi ascunse privirea înflăcărată.

– I-am cunoscut pe toți.

Făcuse mai mult decât doar să îi cunoască, descoperi iute Lauren pe când vizitară fermele, una după cealaltă. Își amintea numele lor, detaliile legate de recoltele lor, orice necaz pe care îl avuseseră în trecut. Nu le vorbea ca un stăpân al moșiei, bărbatul care le controla soarta, ci ca un partener care încerca să le ajute cât se putea mai mult destinul. Descăleca întotdeauna, discuta cu ei ochi în ochi, mergea alături de ei, ascultând cu multă atenție cum se plângeau de vreme ca și cum el ar fi putut face ceva în legătură cu asta, informându-i că avea să plătească pentru reparațiile căruțelor stricate, acoperișurilor care picurau și pentru animalele bolnave.

Și, pentru că dorea să fie cu Tom, Lauren păși în urma lui îndeaproape, ca o umbră, auzind nu doar conversația, ci și respectul pe care fermierii îl aveau pentru noul lor stăpân, respectul pe care el îl avea pentru ei, pentru experiența lor, părerile și cunoștințele lor. „Sunt aici dacă aveți nevoie de mine, dar nu mă aștept să aveți", părea el să le spună, și i se păru că putea să vadă aievea cum spinările fermierilor se îndreptau un pic în timp ce Tom le dădea încredere să își poarte propriile poveri.

Crezuse că știa drumul pe care el călătorise ca să ajungă bărbatul care devenise, dar începu să gândească că habar nu avea.

La una dintre ferme, o femeie cu părul alb și obrajii trandafirii năvăli afară din casă, zâmbind cu voioșie.

– Am primit o scrisoare de la băieții noștri, milord, zise ea, înainte ca Tom să apuce măcar să descalece. Le place munca pe care i-ați pus să o facă.

– Mă bucur să aud asta, doamnă Whipple, spuse Tom, în timp ce soțul deșirat al femeii se îndepărtă de hambar. M-am gândit că avea să le placă.

– Au spus că s-ar putea să aibă posibilitatea să cumpere nişte pământ. Proprietari de pământ. Clătină din cap, cu lacrimile strălucind în ochii la care ridică un colţ al şorţului pe care îl purta, ca să îi şteargă. Nu am crezut vreodată să apuc ziua în care băieţii mei să devină proprietari de pământ.

– Nu sunt încă proprietari, Maude, iar Excelenţa Sa nu are nevoie să te vadă smiorcăindu-te. O să regrete că i-a trimis, dacă va fi nevoit să audă cum o ţii tot aşa.

– Mai bine decât să te asculte pe tine cum nu apreciezi ceea ce a făcut.

– Ba apreciez şi îi mulţumesc omului prin faptul că îi lucrez pământul bine şi cum trebuie.

– Nu mori dacă zici că eşti recunoscător. Îşi trase nasul, supărată. Milord, aţi vrea nişte plăcinte? Sunt calde, proaspăt scoase din cuptor.

Tom zâmbi larg.

– Am putea să le luăm cu noi? Am un program de care trebuie să mă ţin.

– Desigur. Se întoarse către Lauren. Şi dumneavoastră, milady?

Lauren zâmbi.

– Nu sunt o *lady*. Sunt doar o doamnă. Era confuz faptul că acelaşi cuvânt avea două înţelesuri diferite. Sunt domnişoara Fairfield. Şi da, mi-ar plăcea foarte mult nişte plăcinte.

– Dacă intraţi în casă, le voi împacheta pentru domniile voastre.

Lauren o urmă înăuntru în timp ce Tom se îndepărtă alături de soţul ei posac. Casa era simplă, ordonată şi curată şi avea un aer de căldură şi de mulţumire care se vedea pretutindeni. Femeia aşternu un şervet de pânză pe masa din bucătărie şi începu să pună plăcinte pe el.

– Aţi menţionat un lucru pe care Excelenţa Sa l-a făcut pentru fiii dumneavoastră?

Curiozitatea o învinse şi avu sentimentul că ar fi fost mult mai uşor să obţină acolo informaţiile decât de la Tom, mai târziu.

Femeia dădu din cap.

– I-a trimis pe cei doi băieţi ai mei pe pământul lui din Texas, asta a făcut. A plătit el însuşi pentru toate. A zis că ducea lipsă de bărbaţi puternici care să muncească la ferma lui. Băieţii mei sunt foarte puternici, vă zic eu. Adună colţurile şervetului şi le legă la un loc, apoi

îi înmână bocceluța lui Lauren. Jur că am fost binecuvântați în ziua în care a sosit Excelența Sa. Celălalt stăpân, cel care se ocupa de treburi înainte ca acesta să sosească, era un om bun. Nu am avut nimic de care să ne plângem, dar acesta – dădu din cap cu subînțeles – a fost născut pentru asta.

Vorbele acelea îi rămaseră întipărite în memorie lui Lauren în timp ce se așeză pe un perete de piatră năruit – rămășițele unui zid de întărire din vechime – lângă un pârâu a cărui apă sărea peste pietrele de pe mal, cu zgomot frenetic și totuși liniștitor. Tom plănuise, în mod evident, ca dimineața aceea să cuprindă mai mult decât vizitarea arendașilor săi, pentru că adusese cu el biscuiți umpluți cu gem de căpșune și un bidonaș de cafea. În plus, aveau și plăcintele.

Șezând alături de ea, părea un bărbat fără nici o grijă pe lume.

– Doamna Whipple a menționat că i-ai trimis pe băieții ei la ferma ta din Texas, zise Lauren, mușcând din biscuitul rece și mestecând încet.

Tom își întoarse atenția de la râu către ea.

– Cei mai mulți tineri pleacă să lucreze în fabricile din orașe. Nu mi se pare cine știe ce viață.

Lingându-și gemul de pe degete, ea zâmbi.

– Pentru că munca are loc înăuntru?

– Fără soare, fără o briză răcoroasă, fără pământ sub picioarele tale...

– De parcă tu ai ști ceva despre pământ. Călărești de fiecare dată când ai ocazia.

– Bine. Fără soare, fără briză, fără miros de vaci...

– Nu am considerat niciodată mirosul de vaci ca fiind dezirabil.

– E mai bun decât mirosul mașinăriilor.

– Te gândești vreodată cât de diferită ar fi fost viața ta dacă ai fi fost crescut aici?

– În fiecare zi.

– Ai aprecia alte lucruri.

– Dormitul până târziu în loc să mă scol odată cu soarele, să stau în spatele unui birou toată ziua în loc să călăresc pe întreaga moșie – clătină din cap – nu îmi pot imagina asta, Lauren.

– Și totuși, nu poți nega că aduci poziției tale ceva care multora le lipsește: o înțelegere adevărată a omului care muncește.

Își dăduse mănușa jos ca să mănânce, iar acum el îi mângâie cu degetul mâna care se odihnea pe zid și în care se sprijinea.

– Crezi că acesta este un avantaj?

– Cred că asta te face unic.

Îi dărui unul dintre zâmbetele lui largi lente, senzuale.

– Oricum aş fi. Nu poţi să-mi spui că ai mai întâlnit vreodată pe cineva ca mine.

– Nu, nu am mai întâlnit niciodată pe cineva exact ca tine.

Înfăşurându-şi mâna pe după gâtul ei, o aduse aproape, până când ea putu simţi mirosul de căpşune care se împletea în respiraţia lui, amestecată cu a ei.

– Nu avem însoţitori, Lauren, şi sunt cuviincios, dar ştii la ce mă gândesc?

Nu ştia că era posibil ca ochi atât de întunecaţi ca ai lui să pară că se întunecă şi mai tare, cum atingerea lui pe gâtul ei păru să îi ajungă până în vârfurile degetelor de la picioare, cum timbrul adânc al vocii lui îi puteau face nervii să o furnice în aşteptare, cum, dintr-odată, avea o puternică dorinţă să îi muşte uşor buzele cum tocmai muşcase dintr-o plăcintă. Fu atât de distrasă de confuzia pe care apropierea lui o provoca trupului ei, încât abia putu să se agaţe de cuvintele pe care el le rostise. La ce se gândea el? Nu avea nici cea mai mică idee, dar păru să amuţească şi nu putu face altceva decât să clatine din cap.

– Mă gândesc că este plictisitor să fii cuviincios, zise el.

– Sunt întru totul de acord, reuşi cumva să spună cu glas răguşit. De ce crezi că i-am zis Lydiei să înceteze să mă mai supravegheze într-atât de aproape?

Ochii lui reuşiră cumva să se întunece şi mai mult, zâmbetul îi deveni şi mai senzual şi mai provocator, amândoi invitându-se unul pe celălalt, înainte ca el să vorbească:

– Dacă vrei, scumpo, va trebui să vii şi să iei singură.

Să vrea *ce?* aproape că şopti ea. Dar ştia exact la ceea ce se referea el, cu ce o atrăgea, ce îi nega ca să dovedească că stătea în natura unei doamne să se poarte necuviincios la fel de uşor ca un domn. O corupsese întotdeauna. Putuse să se opună ţigărilor, înjuratului, whisky-ului... dar să reziste tentaţiei sărutului lui?

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ar fi dorit să facă asta?

Mormăitul lui satisfăcut încă răsuna în jurul lor înainte ca ea să fi terminat să îşi contopească gura cu a lui. Şi, aparent, puterea

lui de a rezista nu era chiar atât de mare pe cât lăsase să se creadă. Degetele lui își sporiră strânsoarea de pe gâtul ei, în timp ce limba îi gustă gura, înainte să țâșnească înapoi ca să permită asaltul limbii ei. În ciuda celor mai mari eforturi ale lui, a vorbelor lui, nu putea fi mai pasiv decât un tigru în junglă care își zărise prada. Tremurul tensionat la mușchilor lui îi spuse cât de mult o dorea. Faptul că nu lua mai mult decât sărutul oferit fu o dovadă a puterii creșterii educației sale, indiferent de cât de mult punea la îndoială fiecare aspect al acesteia. Era evidența bunătății înnăscute pe care se grăbea întotdeauna să o nege.

El săruta la fel cum își trăia viața: cu un scop, cu hotărâre, cu exactitate.

Și faptul că se stăpânea din nou o făcu să fie și mai îndrăzneață. Își trecu mâna prin părul lui, întrebându-se de ce el alesese să nu poarte pălărie. Simți fierbințeala pasiunii inundând-o, învolburându-se, aducând la viață dorința, nevoia, tânjirea. I se păru că ar fi putut să se topească și să treacă prin zid, ca să fie absorbită de pământ, că ar fi putut fi nevoită să alerge goală în pârâu ca să nu ia foc din cauza pasiunii care o consuma.

Smulgându-și gura de pe a ei, îi trasă o cărare de foc de-a lungul gâtului, de sub bărbie până imediat sub ureche, un drum fierbinte. Ea îi putu auzi respirația sacadată.

– Știi că abia te pot privi fără să te doresc.

Ea își deschise ochii și văzu frunzele dansând deasupra capetelor lor.

– Am putea fi descoperiți aici din moment în moment.

– Spune-mi să mă opresc și mă voi opri.

Și, dacă ea nu avea să dea acel ordin, cât de departe urma el să meargă? I-ar fi dat hainele jos, și pe ale ei, și pe ale lui? Ar fi posedat-o acolo, cu soarele bătând asupra lor? Întorcându-și ușor capul, putu să citească în ochii lui dezamăgirea provocată de faptul că ea avea să oprească totul. Era o senzație amețitoare să aibă atâta putere, să știe că opinia ei, nevoile, dorințele ei contau pentru el. Că el avea să ia ceea ce ea era dornică să dea și să se abțină de la ceea ce ea nu era pregătită să primească.

Întinzând mâna și prinzându-i bărbia în palmă, își trecu degetul mare peste mustața lui.

– Îmi pare rău că nu sunt atât de sălbatică cu ţi-ai dori să fiu. Îşi flutură mâna în aer. Dar pur şi simplu nu pot... în aer liber.

– Eşti atât de sălbatică cât am nevoie să fii, Lauren.

Zilele ce urmară o făcură să îl aprecieze ca stăpân care avea grijă de arendaşii lui. Una dintre case suferise nişte stricăciuni în timpul furtunii, când se prăbuşise acoperişul. Tom şi Rhys merseră să lucreze, ajutând să bată în cuie un nou acoperiş, în timp ce Lauren şi Lydia ajutară la pregătirea mesei pentru muncitori. Tom cunoştea animalele de fermă ca pe propria palmă, munca grea, ca pe bătăturile din palmele sale.

Nopţile fură un rai. Tom era un amant atent, generos şi darnic. Lauren începu realmente să se teamă de trecerea zilelor, pentru că timpul ei cu el avea să ia în curând sfârşit. Ah, el făcu promisiuni. Să se întoarcă în Texas, să o caute când avea să se afle acolo, dar ea ştia că singurele promisiuni pe care el ar fi putut să şi le ţină erau cele pe care le putea îndeplini imediat. Crezuse că îi fusese dor de el atunci când plecase din Texas, dar sentimentele pe care le avusese atunci erau nimic în comparaţie cu ce simţea acum pentru el.

Ar fi fost mai uşor dacă nu ar fi mers niciodată la el în cea dintâi noapte, şi mai uşor dacă nu ar fi mers niciodată pe moşia lui, dacă nu şi-ar fi reînnoit legătura până în punctul în care ajunseseră acum. Nu îşi putea imagina o zi ori o noapte fără el. Nu ştia cum putea să supravieţuiască când nu mai aveau să fie împreună.

Aşa că aduna toate momentele, toate micile detalii ale timpului petrecut împreună.

Felul în care părul lui neascultător îi cădea peste frunte. La un moment dat al vieţii lui se împăcase, probabil, cu faptul că acesta nu putea fi controlat, pentru că nu îl dădea niciodată peste cap. Aşa că începuse să o facă ea în locul lui. Adeseori, doar pentru plăcerea pe care i-o dădea faptul că îl atingea, şi asta în public, părând o atingere atât de inocentă. Şi totuşi, în acelaşi timp, atât de intimă, pentru că ochii lui întunecaţi se întunecau şi mai mult şi ştia că el îşi amintea când ea i-l pieptănase peste cap, după ce făcuseră dragoste.

Felul în care îşi încheia nasturii cămăşii, de jos în sus. Felul în care îşi descheia cămaşa, desfăcând doar atâţia nasturi cât să o poată scoate peste cap, ca şi cum asta l-ar fi făcut să iasă mai repede din haine şi în pat cu ea.

Nerăbdarea lui de a-i scoate hainele. Răbdarea pe care o avea cu ea după ce o făcuse. Felul în care o ținea în brațe în timp ce dormea, atingând-o tot timpul, până când era vremea să o ducă din nou în dormitorul ei.

Felul în care ea se trezea și îl găsea stând lângă fereastră, privind fix la cerul nopții. Felul în care zâmbea larg și revenea în pat de îndată ce își dădea seama că ea era trează.

Șoaptele lor în întuneric, murmurele lor în lumina lunii. Numeroasele zâmbete, râsetele din abundență, bucuria, bucuria absolută care lipsise din viața ei pentru atâta amar de vreme încât începuse să dispere că nu avea să o mai găsească vreodată...

O găsise cu mult înainte să plece spre Texas.

Și se întrebă cum urma să supraviețuiască când nu avea să mai împartă cu el zilele și nopțile.

Șederea lor la Sachse Hall se apropia de sfârșit și, în timp ce se aflau cu toții în jurul unei mese rotunde pe terasă, bucurându-se de ceaiul de după-amiază și ciugulind din sandviciuri cu castravete, Lauren nu putu decât să își dorească să mai fi avut încă o zi, încă o noapte, departe de Londra. Dar, pe de altă parte, a doua zi și-ar fi dorit, din nou, același lucru. Și următoarea zi.

Era ciudat că în ultimele câteva zile nu se gândise nici măcar o dată la Texas, nu îi fu dor. Fusese mulțumită să fie cu Tom, pur și simplu. Să îl privească muncind și jucându-se. Să se bucure de seri, de zile și de nopți.

–Așadar, mâine părăsim acest sanctuar idilic și ne întoarcem la realitatea sezonului, zise Rhys.

–Mă faci să încep să mă simt vinovată că te supun rigorilor sezonului, zise Lydia.

El îi luă mâna, depuse un sărut pe încheieturile degetelor ei și surâse.

–Atâta vreme cât sunt cu tine, pot îndura orice.

După felul în care o privea, Lauren se gândi că nu avea de îndurat nici un chin. Avusese oare dreptate Lydia? Nefericirea lui Lauren era rezultatul faptului că inima ei nu fusese niciodată în Anglia? Era posibil ca de data asta să fie?

– Bănuiesc că va trebui să plecăm dimineaţa devreme ca să avem destul timp să ne pregătim pentru balul mătuşii Elizabeth, zise Lydia.

– Mama are întotdeauna emoţii, mărturisi Lauren.

– Nu ai spune după cum arată.

– Ştim vreodată ce gândeşte cu adevărat cineva doar uitându-ne la el?

– Am o bănuială că vom şti ce gândeşte Whithaven, zise Lydia.

– Mă voi ocupa eu de Whithaven, spuse Tom.

– Ai plănuit totul, aşa-i? întrebă Rhys.

– Până la cel mai mic detaliu.

– Ce vei face? întrebă Lauren.

Tom îi făcu cu ochiul.

– Ai încredere în mine. Mă îndoiesc foarte tare că este un lucru pe care l-ar fi făcut tatăl meu.

Capitolul 17

Când Lauren ajunse acasă, totul era nebunie și haos. După ce își luase rămas-bun de la Tom, promițându-i primul dans, iar servitorii îi duseră sus cuferele, plecă în căutarea mamei sale, pe care o găsi în sala de bal, supraveghind aranjarea florilor.

Trandafiri galbeni. Atât de mulți trandafiri galbeni!

Înainte să arunce o privire împrejur, îi dădu mamei sale o îmbrățișare puternică.

– Ce te-a apucat să alegi trandafiri galbeni?

– Înainte să pleci în provincie, Tom a aranjat ca aceștia să ne fie livrați.

Se uită la mama ei.

– Toți?

Mama ei încuviință din cap.

– S-a gândit că poate vei avea nevoie de un strop de Texas la întoarcere. Cum a fost timpul petrecut departe?

– Confuz. Lauren merse până la una dintre mese, scoase un trandafir cu coada lungă dintr-o vază și inspiră parfumul delicat. Când Ravenleigh ți-a cerut să părăsești Texasul, nu ai avut nici o îndoială cum că ai luat decizia corectă?

– Bineînțeles că am avut îndoieli.

Se întoarse cu fața către mama sa.

– Când ajungi la o răscruce de drumuri, cum știi care este cărarea care duce la fericire?

– Nu știi. Pur și simplu, iei cea mai bună decizie pe care o poți lua și speri că totul va fi bine. Și, uneori, iei decizii foarte greșite și trăiești cu ele.

Lauren dădu din cap și mirosi din nou trandafirul.

– Am aflat foarte multe despre Tom cât am fost plecată. Și despre mine.

– Și la ce concluzii ai ajuns?
– Încă nu știu.

Stând în umbrele nopții aruncate de un copac uriaș, unde strălucirea lămpilor cu gaz nu îl ajungea, Tom își dori să fi avut o sticlă de whisky pe care să și-o ducă la gură în locul unui trabuc neaprins.

O blestemă pe Lauren că prezisese cu acuratețe faptul că urma să treacă printr-un astfel de moment, care să îi ceară să își adune întreg curajul.

Tom sosise cu o trăsură care semăna cu o sută de altele ce străbătuseră aleea pietruită, opriseră în fața casei Ravenleigh, înainte de a-și continua drumul șerpuit ca să parcheze în altă parte. Procesiunea continua să se desfășoare.

Tom observă oamenii coborând din trăsuri și calești, în hainele lor elegante. Le ascultă râsetele. Privi cum nimeni nu ezita să urce treptele largi și să treacă dincolo de uși, pătrunzând în ceea ce, era sigur, avea să fie ca un iad pentru el.

Muzica începu să plutească în aer, și el știu că nu mai putea amâna pentru mult timp inevitabilul.

Își scoase trabucul dintre buze, îl ridică la lumină și se holbă la el. Aproape că îl mușcase, transformându-l într-un dezastru pe care nu îl mai putea băga înapoi, în buzunarul jachetei. Cu regret pentru pierderea unui trabuc scump, îl aruncă în gardurile vii aflate în spatele lui.

Se gândi la prima dată când trebuise să facă față goanei unei cirezi, felul în care tremurase, pentru că nu știa ce trebuia să facă. În cele din urmă, se lăsase ghidat de instinct. Se gândi că trebuia să facă același lucru și la bal.

Inspiră cât putu de adânc – ceea ce nu fu mult din cauza strâmtorii hainelor pe care le purta. Lauren se afla de cealaltă parte a ușilor. Făcea lucrul acesta atât pentru ea, cât și pentru el însuși.

Ultima oară când participase la un bal, se purtase ca un cowboy. De data asta intenționa să se poarte ca un nobil, așa cum era.

Lauren începuse să creadă că Tom nu avea să vină și nu putu să îl condamne cu adevărat. Știa cum era să participe la un bal unde era subiectul principal al bârfelor și, deși Tom ar fi putut face ceva în

după-amiaza aceea ca să îndrepte lucrurile cu Whithaven, nu avea nici o garanție că altcineva i-ar fi ascultat scuzele.

Stătea alături de mama și de tatăl ei vitreg la capătul scărilor largi care duceau la strălucitoarea sală de bal, care era plină până la refuz. Trecuse ceva vreme de când nimeni nu mai sosise și nu mai coborâse treptele.

– Ei bine, bănuiesc că putem începe să ne amestecăm în mulțime, zise mama ei.

– Știu că Tom avea de gând să vină, spuse Lauren.

– Sunt convinsă că ne va căuta când sosește.

Apoi Lauren observă că asupra încăperii se așternuse liniștea, muzica încetând și oamenii întorcându-se. Privi către trepte și îl văzu stând în capul lor: mândru, îndrăzneț, regal. Privirea nu îi ezită nici o clipă. Îngădui timp destul pentru ca toată lumea să îl observe, înainte să înceapă să coboare alene.

Când ajunse jos, se înclină în fața tatălui ei vitreg, apoi luă mâna mamei ei și depuse un sărut pe dosul mâinii înmănușate.

– Apreciez faptul că mă primiți în casa domniilor voastre.

– Sunt sigură că nu voi regreta.

Un colț al gurii lui zvâcni în sus.

– Dacă veți regreta, vă voi da eu însumi biciul.

Păși spre Lauren și îi sărută și ei mâna.

– Tom, dacă aș fi știut că aveai de gând să stai acolo singur...

– Încă nu am terminat, scumpo. Îi făcu cu ochiul. Păstrează-mi un dans.

Nimeni nu se mișcase încă, deși Lauren auzise primele șoapte când Tom își întorsese spatele către ea. Oamenii se dădeau în lături în tăcere când trecu prin mulțime, îndreptându-se direct spre cel mai înalt și mai deșirat dintre ei. Ea aproape că se aștepta ca Whithaven să se întoarcă pe călcâie și să o ia la fugă. Dar el nu făcu asta. Spre surpriza ei, rămase pe loc, chiar dacă arăta un pic nervos, și în clipa aceea, Lauren își zise că îi crescuse un pic respectul față de el. Bărbații aceia duceau o viață mult mai puțin aspră decât cei pe care îi cunoscuse ea în Texas, și era adesea ușor să treacă cu vederea că aveau oțel în coloana vertebrală. I se păru chiar că putu să recunoască un strop de admirație oglindită în expresia lui Tom când se opri în fața lui. Nasul bietului bărbat era ușor umflat, iar vânătaia din jurul ochilor se transformase într-un galben îngrozitor.

– Whithaven, zise Tom, ridicând vocea groasă, baritonală, pentru a putea fi auzit de toţi. Îţi sunt dator cu nişte scuze.

– Aş zice că da.

– Nu ar fi trebuit să te pocnesc, dar aşa face noi în Texas. Cowboy-i sunt bărbaţi de acţiune mai degrabă decât de vorbe, şi nu primim bine insultele adresate doamnelor noastre.

– Păi, nu am dorit să insult pe nimeni, desigur; încercam doar să te scutesc de... Nu îmi dădusem seama că o considerai deja... mă rog... doamna ta, îşi opri el bâlbâiala. Primeşte de asemenea scuzele mele.

Tom îi întinse mâna.

– Le accept.

Arătând cumva ca un raton speriat cu pielea din jurul ochilor încă decolorată, Whithaven luă mâna lui Tom.

– Colosal.

Se împrăştie un murmur general când Whithaven se întoarse şi se îndepărtă, cu un zâmbet îngâmfat pe faţă ca şi cum ar fi reuşit, cumva, să câştige. Începu muzica şi, cu lacrimi în ochi, Lauren nu aşteptă ca Tom să se întoarcă alături de ea. Merse cu paşi mari prin mulţime până când ajunse lângă el, lângă acel bărbat care avusese de demonstrat ceva şi tocmai demonstrase. Îl cercetă, examinând chipul pe care îl cunoştea atât de bine, bărbatul pe care crezuse că îl cunoaşte, care o ţinuse în braţe, o sărutase pasional, făcuse dragoste cu ea...

Nu ar fi putut avea mai multă admiraţie faţă de el.

– Îmi acordaţi onoarea acestui dans, milord?

El zâmbi larg.

– Scumpo, poţi avea câte doreşti.

– Luând în considerare faptul că vei fi subiectul speculaţiilor şi al bârfelor din seara asta, aş putea consimţi să-ţi acord mai mult decât două.

Râzând, o luă în braţe.

– Te-ai descurcat remarcabil de bine, Tom.

– Întotdeauna am fost cinstit când am avut de-a face cu alţi bărbaţi. Bărbaţii de aici nu merită mai puţin.

– Am auzit ce ai spus. Sunt doamna ta?

– Cum poţi să te îndoieşti de asta, Lauren? Atâta vreme cât eşti aici.

Apoi ce? se întrebă ea. Avea să mai fie vreodată doamna cuiva?

În mod scandalos, dansară patru dansuri la rând. Lui Tom nu îi păsă de reguli. Nu îi păsă de ceea ce credeau alții. Ea avea să plece în curând și, așa cum îi spusese în repetate rânduri, strângea tot ce putea pentru vremea când ea nu mai avea să fie.

Lauren obosi să se certe cu el.

– Cel puțin dansează și cu mama și surorile mele, zise Lauren. Voi avea nevoie de câteva momente ca să îmi aranjez ținuta.

– Să nu stai mult.

– Nu voi sta.

Își dori să se înalțe pe vârfuri și să îl sărute pe obraz ca să îl liniștească. În schimb, îl bătu doar ușurel pe braț.

Urcă treptele care duceau la salonul principal, salută doamnele în trecere în timp ce străbătu coridorul către intrarea principală. Acolo urcă treptele largi care duceau către următorul etaj.

Carnetul ei de dans rămăsese gol, dar nu fu deranjată de asta. Presupuse că toate dansurile aveau să fie cu Tom și, oricât l-ar fi certat ea, în realitate nu îi părea rău. La fel ca el, dorea să adune toate momentele petrecute împreună pentru după ce avea să plece.

Ajunse la etaj și îi zâmbi femeii care o observase și care o așteptase înainte să coboare.

– Bună seara, Lady Blythe.

– Nu este drept, șopti răutăcioasă Lady Blythe.

– Ce nu este drept? întrebă Lauren, aplecându-se.

– Mi l-ai furat pe Kimburton. Îl iubeam dintotdeauna, iar acum nici măcar nu mai vine în Londra pentru sezon. Sachse arată cel mai mic interes față de mine și îl înșfaci și pe el.

– Interesul lui...

– Era îndreptat asupra mea. M-a numit adeseori scumpo.

– Tuturor doamnelor le spune scumpo. Nu are nici o însemnătate.

– Înseamnă *totul*. Ai impresia că scuzele pe care i le-a prezentat lui Whithaven fac ca totul să fie bine. Dar ce ai zice dacă întreaga Londră ar afla că ai rămas la reședința lui peste noapte?

Holbându-se la ea, Lauren clătină din cap.

– Nu ai cum...

– Să știu? Uite că știu. Am văzut totul din trăsură, după balul de la Harrington. Apoi ai plecat cu el în provincie...

– L-ai spionat?

– Faptul că l-am spionat este foarte inocent în comparație cu ceea ce ai făcut tu.

– Nu ai nici o idee despre ceea ce am făcut și, oricum, nu este treaba ta.

Încercă să treacă pe lângă ea, și Lady Blythe îi apucă brațul.

– Te voi ruina. Voi face în așa fel încât nici un domn nu va îndrăzni să se gândească să se însoare cu tine. Nici măcar Sachse. Ai avut șansa ta cu Kimburton. Sachse este al meu.

– Îl vrei doar pentru monedele din cuferele lui și titlurile pe care le poartă. Eu îl doresc pentru că îl iub...

Lauren se opri. Sfinte Dumnezeule, dar chiar îl iubea. Toate planurile pe care le făcuse nu fuseseră pentru a se întoarce în Texas, ci la Tom. Doar că refuzase să o recunoască, să accepte, pentru că o vreme crezuse că o abandonase. Dar el nu o făcuse. Într-un fel, neavând încredere în el, ea fusese cea care îl abandonase.

Trebuia să îi spună, să îi spună ce simțea. Nu avea să se întoarcă în Texas. Dorea să rămână în Anglia.

Se întoarse să coboare scările. Trebuia să îl caute. Imediat.

– Nu, nu îl poți avea!

Auzi țipătul strident, simți îmbrânceala din spate, își pierdu echilibrul și strigă în timp ce se rostogoli pe treptele tari de marmură, când durerea ricoșă în capul ei și se pogorî bezna.

Capitolul 18

– Milord, trebuie să vă cer să plecați.

Tom nici măcar nu se sinchisi să îl privească pe medicul pe care îl chemaseră. Așezat pe un scaun pe care îl trăsese aproape de pat, își păstră privirea asupra lui Lauren, ținându-i mâna într-a lui. De ce nu se trezea?

Ajunsese la scări doar când auzise ecoul strigătului ei și o văzuse rostogolindu-se, și nu putuse să facă nimic ca să îi împiedice căderea. Și tot ceea ce putuse face fusese să o ridice cu blândețe în brațe și să o ducă în dormitorul ei.

– Nu o voi părăsi, zise el.

– Tom... începu mama ei.

Tom își răsuci capul și îi aruncă o privire furioasă.

– Nu o părăsesc.

Puse destulă forță în vorbele lui pentru a nu lăsa nici un dubiu că vorbise foarte serios. Mama lui Lauren și medicul făcură schimb de priviri, apoi medicul oftă.

– Foarte bine.

Tom își îndreptă din nou atenția asupra lui Lauren, frecându-și degetul mare în cerc peste mâna ei. Ea nu reacționă în nici un fel: nici un oftat, un murmur, o șoaptă. Nimic. Stătea doar lungită acolo, rece la atingere și incredibil de palidă.

Auzi pașii mamei ei îndreptându-se spre fereastră. Medicul își drese glasul.

– Sincer, milord, aș putea să o examinez mult mai iute și mai eficient dacă ați fi destul de amabil să vă dați la o parte. Ne dorim tot ce este mai bun pentru ea, nu-i așa?

Dacă ar fi vrut ce era mai bun pentru ea, ar fi fost deja în Texas. De ce nu îi cumpărase, pur și simplu, biletul, de ce nu o lăsase să plece mai devreme? De ce insistase să o țină cu el când nu era ceea ce dorea ea? De ce fusese atât de al naibii de egoist? Nu era cu nimic

diferit de tatăl lui: îi păsa de propriile lui nevoi, și la naiba cu toți ceilalți. Toate întrebările și îndoielile neîncetate nu serviră decât să îl chinuie și să îl frustreze.

Înclinându-și capul în fața medicului, Tom se ridică, merse la fereastră și se sprijini cu umărul de perete. Cu perdelele date la o parte, mama lui Lauren privea afară, în noapte. Nu îl privi, ci continuă să se uite fix afară.

– Va fi bine, spuse Tom, simțind nevoia de a o alina la fel de mult cum voia să fie alinat.

Dar, fără Lauren, nu putea găsi alinare. Ea era cea care putea să privească în sufletul lui, care putea trece cu vederea întunericul în favoarea luminii.

– Nu poți ști asta, zise mama ei.

Nu, nu putea, dar putea să spere... la naiba, putea să își dorească. Dacă ar fi găsit o stea...

Știa unde puteau fi găsite din belșug și unde o femeie își putea pune dorințe cât era noaptea de lungă.

– O voi duce pe Lauren înapoi în Texas.

Atunci, mama ei îl privi și, înainte ca ea să poată spune ceva, el confirmă:

– Chiar dacă se trezește ori ba, o voi duce înapoi în Texas.

Glasul îi fu hotărât și autoritar, simțindu-se în el anii de dat ordine, anii în care fusese ascultat fără să i se pună întrebări, anii în care fusese cel la care apelase toată lumea pentru răspunsuri, cel la care toți apelau încă.

Ochii mamei ei se umplură de lacrimi.

– Am făcut ceea ce am crezut că era mai bine pentru ea.

Tom dădu din cap, plin de compasiune și înțelegere.

– Știu, dar acum a sosit vremea ca eu să fac ce este mai bine pentru ea.

Se întoarse când medicul veni să stea alături de ei.

– Cu siguranță a primit o lovitură la cap.

Tom fusese nevoit să plece de lângă pat pentru ca medicul să pună diagnosticul acela?

– Ce înseamnă asta, mai exact? întrebă Tom.

– Înseamnă că trebuie să așteptăm...

– Să așteptăm ce? întrebă el nerăbdător.

– Să vedem dacă se trezește. S-ar putea întâmpla în orice moment. E posibil să nu se întâmple niciodată. Nu putem ști. Și, dacă se trezește, ei bine, să fiu sincer, nu pot spune ce fel de vătămări au avut loc până nu se trezește.

– Trebuie să fie ceva ce puteți face, zise mama lui Lauren.

– Din nefericire, mă tem că nu. Vestea bună este că nimic altceva nu pare a fi fost rupt ori vătămat. Aș sugera să fie supravegheată de cineva și să mă chemați imediat ce observați orice schimbare.

Mama lui Lauren își șterse lacrimile de pe obraji.

– Vom face orice este necesar.

– Aș începe prin a o pune pe camerista ei să o dezbrace și să îi pună o cămașă de noapte, ca să îi fie mai confortabil.

– Mă voi ocupa de asta, zise mama ei.

– Voi trece de dimineață să vad ce mai face.

Mama lui Lauren dădu din cap.

– Mulțumesc, doctore.

Apoi se întoarse către Tom:

– Nu există nici un motiv pentru care să rămâi. Îți voi trimite vorbă când se va trezi.

Tom clătină din cap.

– Nu mă ascultați. Nu plec.

Și nu o făcu. De dragul bunei-cuviințe, rămase cu spatele spre pat, privind îndelung pe fereastră în căutarea acelei stele greu de găsit, în timp ce camerista îi scoase hainele lui Lauren și o îmbrăcă în cămașă de noapte. Când termină și Tom se întoarse, în sfârșit, Lauren se afla sub cuverturi, cu mâinile puse una peste alta deasupra. Fu scuturat de un fior.

Nu o putea pierde.

Mama ei nu părăsi încăperea, ci rămase de veghe la capătul patului, cu brațele încrucișate peste piept, stând de pază împotriva sosirii îngerului morții. Tom se împăcă cu ideea de a împărți încăperea cu ea. Se așeză pe scaunul de lângă pat, luă mâna lui Lauren și o strânse între palme.

– Nu știu dacă mă poți auzi, scumpo, zise el cu voce scăzută, dar te-am mințit. În acea primă noapte în care am stat întinși lângă râu și ți-am spus că în scrisorile mele îți povesteam despre vite... nu era adevărat, îmi amintesc fiecare cuvânt pe care l-am scris.

Scumpa mea Lauren,

Aproape că m-a ucis azi să privesc căruța care te ducea departe. Știu că nu m-ai văzut stând după colțul casei tale și privind, dar am fost acolo. M-am temut că, dacă mama ta m-ar fi văzut, s-ar fi înfuriat pe tine. M-am gândit că era destul de greu pentru tine să pleci, fără să o mai înfurii și pe mama ta. Așa că m-am uitat pe ascuns. Știu că ai purtat funda pe care ți-am dat-o eu. Într-o zi îți voi cumpăra o alta, mai luxoasă. Dumnezeule, deja îmi este atât de dor de tine încât nu știu cum voi supraviețui până mâine. Dar dacă nu o voi face, atunci nu te voi mai revedea vreodată, așa că bănuiesc că va trebui să găsesc o cale.

Al tău pentru totdeauna,

Tom

Întinzând mâna, îi dădu la o parte câteva fire de păr de pe chip.

Scumpa mea Lauren,

E în inima mea o durere care bănuiesc că va fi acolo până când vom fi din nou împreună. Face ca ziua să fie lungă, iar noaptea și mai lungă. Chiar și atunci când zâmbesc gândindu-mă la tine, doare. Nu pot să îmi dau seama de ce mă doare, când îmi place să mă gândesc la tine. Stau lungit lângă pârâu în noaptea asta, singur. Am văzut o stea căzând din cer. Dacă aș crede în dorințe, mi-aș fi dorit să te întorci la mine. Dar știu că asta nu se va întâmpla, așa că nu are nici un rost să mi-o doresc. Dar voi veni după tine, exact așa cum ți-am promis. Nu trebuie să-ți dorești asta, căci se va întâmpla fără să-ți pui o dorință.

Al tău pentru totdeauna,

Tom

Nu își ridică privirea atunci când mama ei se așeză pe un scaun de cealaltă parte a patului.

– A plâns în fiecare noapte pe drumul până aici, zise ea încet. Însă la fel au făcut și Amy, și Samantha. A fost greu să le dezrădăcinez, dar îmi știam fetele destul de bine încât să știu că aveau să se acomodeze. Copiii sunt dârji în sensul acesta. Ca părinte, faci ceea ce crezi că este cel mai bine.

– Nu v-am purtat niciodată pică pentru că aţi adus-o aici.

– Dacă insişti să rămâi în încăperea asta în timp ce se reface, va trebui să o iei de soţie.

Tom ştia că ea credea încă o dată că făcea ce era mai bine pentru Lauren, poate chiar îi dădea de înţeles că era de acord ca ei să se căsătorească.

– Rămân, îi spuse el.

Ea se ridică.

– Îl voi anunţa pe soţul meu că îi vei cere mâna...

– Nu mă voi căsători cu ea.

Arăta ca şi cum era cât pe-aci să caute o armă ca să îl împuşte.

– Este decizia lui Lauren cu cine se căsătoreşte, nu a domniei voastre, nici a mea, zise el.

– Cât timp preconizezi că vei rămâne aici?

– Până când se trezeşte.

Scumpa mea Lauren,

Am cumpărat nişte pământ astăzi. Asta mă aduce cu un pas mai aproape de tine. Acum tot ce îmi trebuie este cireada şi clădirile şi câţiva văcari buni. Socotesc că va dura încă un an, poate doi, şi voi putea veni după tine. Cea mai mare teamă a mea este că te-ai săturat să aştepţi. Că te-ai căsătorit. Nu ştiu de ce continui să-ţi scriu, de ce continui să mă gândesc la tine. Într-un fel, nu pare să fi trecut chiar atât de mulţi ani. Pe de altă parte, pare că ai plecat de o veşnicie. În toate felurile, inima mea îţi aparţine încă...

Lauren auzi glasul spart. Părea că fusese cu ea dintotdeauna, devenind mai clar şi apoi stingându-se. Dorise să îi răspundă, să îi spună să continue să îi spună vorbele acelea frumoase, dar, chiar dacă îi răspundea ori nu, vocea continua. Era mereu acolo când se trezea, mereu acolo când adormea. Deşi nu era nici o diferenţă vizibilă între cele două acţiuni, pentru că nu îşi deschise niciodată ochii. Era atât de teribil de obosită, iar capul o durea îngrozitor.

Încercă să îşi oblige ochii să se deschidă, să îşi facă glasul să funcţioneze. „Nu te opri. Nu te opri. Cât timp vorbeşti am ceva de care să mă agăţ..."

– Nu îi faci nici un serviciu dacă te îmbolnăveşti. Arăţi groaznic, glasul îţi este groaznic.

Frecându-și fața nebărbierită, Tom ridică privirea către Lydia. Ea, surorile lui Lauren, mama și tatăl ei vitreg stătuseră cu rândul câteva ore în încăpere. Dar el nu plecase decât pentru scurte perioade de timp, ca să mănânce ori să își arunce niște apă rece pe față. Vocea îi era la fel de aspră ca glaspapirul, dar se temea că, dacă încăperea ar fi fost umplută de tăcere, Lauren s-ar fi stins, pur și simplu.

Se ridică și merse la fereastră. Era din nou noapte. Îi pierduse sosirea. Era cea de-a doua ori a treia noapte?

– Poate că ar trebui să mergi acasă pentru câteva ore, sugeră Lydia.

– Nu.

– Atunci, cel puțin întinde-te un timp. Ravenleigh are dormitoare în plus...

– Nu.

– Chiar cred că ești mai încăpățânat decât Rhys, zise ea.

El cercetă strada din priviri.

– Nu este ceață în noaptea asta.

– Este important?

– Stelele vor fi mai vizibile.

– Și?

El se roti pe călcâie.

– Trebuie să o duc la râu.

– Mătușa Elizabeth nu va îngădui...

– Nu îi vom spune.

Traversă încăperea, îngenunche în fața Lydiei și îi luă mâinile. Știa că era aproape de epuizare, atât de obosit încât abia își putu ține în frâu lacrimile.

– Va însemna ceva pentru Lauren.

– Tom, nu este conștientă...

– Nu știi asta. Ajută-mă să o acopăr, ajută-mă să o urc într-o trăsură. Poți chiar să mergi cu noi, dacă vrei. Să ne fii încă o dată însoțitoare.

– Ca și cum aș fi fost vreodată bună de ceva ca însoțitoare. Să nu crezi că nu am știut ce se petrecea pe moșia ta...

– O iubesc, Lydia. Am iubit-o întotdeauna. Faptul că o trimit în Texas mă va ucide. Dar o voi face, însă trebuie ca, mai întâi, să fie trează. Ai încredere în mine că știu de ce are nevoie.

– Mătușa Elizabeth mă va ucide.

– Abia după ce mă omoară pe mine.

– Dacă treaba asta nu funcționează, Thomas Warner, trebuie să îmi promiți că vei merge acasă și te vei odihni înainte să te prăbușești.

El o privi pe Lauren, care era atât de împăcată, atât de nemișcată. Clătină din cap.

– Aceasta este o promisiune pe care nu o pot face.

– Ești cel mai încăpățânat bărbat, dar chiar în timp ce îl mustra, se ridică în picioare și începu să îl ajute să o înfășoare pe Lauren într-o pătură.

Când el o avu în brațe, înfășurată, ea îl conduse pe scări, îl căută pe majordom și puse să fie adusă trăsura.

Tom știa că era un bărbat disperat, dar nu știa ce altceva să facă.

Lydia hotărî să rămână în trăsură, dar Tom dori să o scoată afară pe Lauren. Strângând-o în brațe, merse către râu, se opri lângă un copac din apropiere și, cât putu de grijuliu, se așeză pe pământ cu spatele lipit de trunchiul acestuia.

O strânse pe Lauren cu putere la piept. Părea atât de fragilă. Trecuseră trei sau patru zile. Le pierduse numărul.

– Nu este Texas, scumpo, dar uite râul și deasupra noastră sunt stelele. Știi că mă temeam să nu fiu ca tatăl meu, dar m-ai făcut să-mi dau seama că nu sunt, pentru că el nu a fost genul de bărbat care să poată iubi la fel de profund cum te iubesc eu.

Ridică privirea către cer, atât de vast, atât de negru...

– Uite o stea, Lauren. Cade. Tare mi-aș dori să te trezești.

– Nu crezi în a-ți pune dorințe.

Inima îi sări și privi în jos, la femeia din brațele lui, înconjurată de umbre.

– Lauren?

– Bună, Tom.

Râzând, simți lacrimile arzându-i ochii.

– Bună, scumpo.

Erau multe lucruri pe care Lauren nu și le amintea. Nu își amintea cum căzuse ori cum se lovise le cap. Nu își amintea nici o durere.

Ce își aminti fu glasul răgușit care nu încetase, cuvintele și dragostea. Își aminti mai ales dragostea.

Așa că fu surprinsă ca, o săptămână mai târziu după ce se trezise, să se trezească ținând în mână un bilet pentru călătoria pe un vas

cu aburi care ar fi dus-o până la New York, unde ar fi trebuit să se îmbarce pe un vas care să o ducă la Galveston.

– M-ai învățat tot ce îmi trebuie, zise Tom, stând în fața ei, cu o înfățișare extrem de protocolară cu jobenul pe coapsă. Nu văd nici un motiv pentru care să rămâi până la sfârșitul sezonului. Medicul zice că ești destul de puternică pentru a putea călători.

– I-ai spus Lydiei ca plecarea mea te va ucide.

El se holbă la ea.

– Ai auzit asta?

– Am auzit foarte multe lucruri. I-ai spus că mă iubești. Spune-mi *mie* că mă iubești.

Spre surpriza lui, el se ridică, merse lângă ea și îngenunche în fața ei, luându-i mâna.

– Te iubesc, scumpo. Te-am iubit întotdeauna și o voi face întotdeauna. Nu pot să îți dau decât un strop din Texas, dar îți pot da foarte mult din inima mea. Ți-aș cere să te căsătorești cu mine dacă aș crede că asta este ceea ce dorești...

– Asta este ceea ce doresc.

– Ești sigură?

– Eram dinainte de a mă îmbolnăvi. Doar că nu am apucat să-ți spun. Îi prinse în palme fața multiubită. Te iubesc, Thomas Warner. Te-am iubit dintotdeauna.

Fu dintr-odată în brațele lui, strânsă puternic, sărutată profund. Iar ea știu că el era singura parte din Texas de care urma să aibă vreodată nevoie.

Capitolul 19

– Se zice că s-a îndrăgostit de ea când erau copii, în Texas.

– Am auzit că i-a scris câte o scrisoare în fiecare zi a fiecărui an în care au fost despărțiți.

– Îndrăznesc să spun că mi se pare incredibil de romantic.

– Ai văzut cum o privește? Abia poate să-și ia ochii de la ea.

– Mi-ar plăcea la nebunie să am un domn care să se uite la mine cu aceeași intensitate.

– Nu se uită la ea ca și cum ar fi un *domn*. Mai degrabă se uită la ea ca și cum ar avea gânduri *barbare*.

– Ce noroc pe capul meu, spuse Lauren.

Trei doamne se răsuciră, cu ochii larg deschiși și gurile căscate. Fu ciudat să le vadă fără Lady Blythe, dar părinții acesteia o trimiseseră undeva în provincie, de rușine și de jenă din cauza purtării ei nepotrivite de la balul Ravenleigh. De fapt, lui Lauren îi părea mai degrabă rău pentru ea, din moment ce nu prea avea șanse să atragă atenția vreunui domn. Lauren îi trimisese chiar un buchet de flori cu mesajul: „Fără resentimente".

Își putea permite să fie generoasă în iertarea ei. La urma urmelor, fără fapta lui Lady Blythe, Lauren poate că nu ar fi aflat niciodată adevăratele cuvinte pe care le scrisese Tom, poate că nu ar fi aflat niciodată cât de puternică și de constantă rămăsese dragostea lui Tom de-a lungul anilor.

– Lady Sachse, nu te-am auzit apropiindu-te, zise Lady Cassandra. Nu am vrut să te insultăm, prietenă dragă, dar nu ne putem împiedica să nu observăm că... ei bine, că soțul dumitale arată ca și cum nu mai are răbdare ca masa de nuntă să ia sfârșit ca să poată începe călătoria de după nuntă.

Lauren zâmbi, fără să se deranjeze să își ascundă nerăbdarea.

– Din nou, ce noroc pe capul meu.

Nunta ei cu Tom fusese cel mai comentat eveniment al sezonului. Lauren nu credea că mai rămăsese vreun loc liber în biserică, ori vreun petic de iarbă din curtea bisericii pe care să nu stea cineva care dorea să zărească noul cuplu de însurăței. Surorile ei vitrege presăraseră petale de flori de la biserică până la trăsura care îi adusese pe Lauren şi pe Tom acasă la părinţii ei. Urmase masa de nuntă. După toate discursurile în cinstea lor, surorile ei o conduseseră să se schimbe în rochia de plecare. Abia revenise în sufragerie, unde avea de gând să înceapă să îşi ia rămas-bun. Dar bârfitoarele îi atrăseseră atenţia. Nici lor nu le purta pică. Era ziua cea mai fericită din viaţa ei, şi dorea ca toată lumea să fie la fel de plină de bucurie ca şi ea.

– Unde mergeţi în călătoria de nuntă? întrebă Lady Anne.

– Mergem în Texas pentru câteva luni.

Era cadoul de nuntă al lui Tom, ca şi cum ar fi avut nevoie de ceva din partea lui.

– Vai, încântător! exclamă Lady Priscilla.

– Fără îndoială, ne vom petrece o mare parte din timp acolo, din moment ce soţul meu are o fermă şi câteva alte afaceri. Trebuie să ne vizitaţi cândva. Vă voi prezenta unor cowboy.

– Vai de mine! Chiar vei face asta? Ar fi minunat, murmură Lady Cassandra, ca o pisică mulţumită.

– Doamnelor, vă rog să mă scuzaţi, cred că eu şi soţul meu ne vom pregăti de plecare. Vă mulţumesc din suflet că aţi venit la nuntă şi la masă. V-am preţuit întotdeauna prietenia. Se aplecă spre ele. Cred că mă priveşte ca şi cum intenţionează să mă posede fără milă.

– Într-adevăr, zise cu respiraţia tăiată Lady Cassandra.

Zâmbind, Lauren le făcu cu ochiul.

– Doamnelor, abia aştept!

Încă aveau gurile căscate şi îşi fluturau evantaiele când Lauren merse să se alăture soţului ei, care se afla în picioare de cealaltă parte a încăperii, stând de vorbă cu părinţii ei. Mama ei chiar zâmbea larg şi râdea. Aparent, ea şi Tom reuşiseră cumva să îşi lase deoparte divergenţele. Nu fu prea sigură ce secrete fuseseră dezvăluite în dormitorul ei pe parcursul celor trei zile în care ea dormise, dar era evident că mama ei începuse să îl aprecieze pe Tom în timpul acela.

Fu un pic ciudat, dar când în sfârşit sosise momentul, Lauren nu mai fu chiar atât de sigură că era gata să plece, până la urmă. Tom o înconjură cu braţul şi o trase aproape de el.

– Eşti bine, scumpo?

Dădu din cap, surprinsă de răguşeala din vocea ei când spuse:

– Nu sunt chiar foarte pregătită de plecare, deşi ştiu că trebuie.

– Lauren, este nunta ta. Dacă doreşti să stai aici toată ziua, asta vom face.

– O să mă răsfeţi, Tom, dacă mă laşi să fac orice doresc.

Păru dintr-odată incredibil de serios.

– Acesta este planul meu, scumpo.

Ridicându-se pe vârfuri, îl sărută pe obraz.

– Îmi place planul tău. Îi strânse braţul. Sunt gata.

Se întoarse către mama ei.

– Îţi vine să crezi? Mâine plec acasă.

Mama ei zâmbi trist şi mângâie obrazul lui Lauren.

– Sper să descoperi că acasă nu înseamnă un loc. Este oriunde se întâmplă să-ţi fie inima. Îşi mută privirea către Tom, apoi din nou spre Lauren. Am crezut că erai prea tânără să îţi laşi cu adevărat inima în Texas şi îmi pare foarte rău...

– Mamă. Lauren îi puse pe buze mâna înmănuşată şi clătină din cap. Toate astea sunt în trecut. Astăzi sunt mai fericită decât am fost vreodată. Şi ştiu deja că ai dreptate. Dacă Texas sau Anglia este căminul meu va depinde doar dacă Tom se află sau nu lângă mine.

– Mai pleci odată? întrebă Amy.

Lauren privi peste umăr şi le văzu pe surorile ei stând acolo, întrebându-se când se strecuraseră în spatele ei.

– Da, plec.

– Nu îţi va fi dor de toate? întrebă Amy. De baluri, de petreceri...

– Ne vom întoarce, o asigură Lauren. Înainte de următorul sezon. Acum, că eu sunt măritată, este rândul Samanthei.

Aruncă o privire către Samantha, dar sora ei nu reacţionă deloc la declaraţia ei.

– Cred că are deja pe cineva, zise Amy.

– Şi cred că articolul de pe prima pagină a ziarului de mâine care va relata în amănunt treaba asta va menţiona cât de nepotrivit de mult a durat până când mireasa şi-a luat la revedere, zise Samantha.

După un rând de îmbrăţişări şi după urările de bine suplimentare, Lauren se trezi străduindu-se să îşi ţină lacrimile în frâu. Fu sigură că erau mai degrabă lacrimi de fericire, nu de tristeţe. Asta era ceea

ce își dorise, ce își dorise întotdeauna. Nu putea fi tristă, chiar dacă strânsoarea din piept se asemăna foarte mult cu durerea.

Apoi se întoarse către mama ei și știu că lacrimile adunate în ochii mamei *erau* lacrimi de nefericire.

– Întotdeauna am vrut doar ce este mai bun pentru tine, zise mama ei.

Lauren o îmbrățișă puternic.

– Știu, mamă.

– Cine s-ar fi gândit că ceea ce s-a dovedit a fi cel mai bun pentru tine avea să fie un cowboy?

Râzând, Lauren o strânse și mai tare în brațe, înainte să se dea înapoi.

– Un cowboy și un lord. Mă bucur foarte tare că nu a trebuie să aleg între cele două. Te iubesc, mama, și îmi va fi dor de tine.

– Lauren, scumpo, probabil chiar trebuie să plecăm. Oamenii par să devină agitați, zise Tom.

Lauren se răsuci, cu un ultim rămas-bun pe care trebuia să și-l ia. Își înfășură brațele pe după gâtul tatălui ei vitreg.

– Îți mulțumesc pentru viața pe care mi-ai dăruit-o.

– A fost întotdeauna plăcerea mea.

– Nu o lăsa pe Samantha să se căsătorească înainte să mă întorc.

El râse.

– De parcă aș putea să-mi împiedic vreuna din fiice să facă ceea ce și-a pus în gând. Îi atinse obrazul. Iar tu ești fiica mea, nu din sângele, ci din inima mea.

Lauren simți lacrimile curgându-i pe obraji și pe Tom îndesându-i batista în mână.

– Te iubesc, *papa*.

Îl mai îmbrățișă încă o dată, își îmbrățișă mama și surorile. Oaspeții începuseră să se adune împrejur, să le facă ultimele urări de bine. Își puse mâna pe brațul lui Tom și îi îngădui să o conducă prin mulțime. Atât de multe chipuri zâmbitoare, atât de mulți oameni care le ofereau gândurile cele mai călduroase.

Fu ciudat să își dea seama, în timp ce pleca, că, în sfârșit, aparținea.

Ajunseră la domeniul lui Tom după-amiaza târziu. În timp ce lucrurile lui Lauren fură mutate în casă și aranjate în dormitorul ei, ea și Tom se plimbară pe moșie, discutând despre planurile pentru

călătoria de nuntă. Ziua următoare aveau să plece spre Liverpool, unde se puteau îmbarca pe vaporul cu aburi care urma să îi ducă în Texas. Pentru câteva luni doar. În eventualitatea că rămânea însărcinată cu moștenitorul Sachse, Tom dorea ca băiatul să se nască în Anglia și, dacă era să se ia după felul în care el planificase să își petreacă cea mai mare parte a timpului, Lauren nu putu decât să fie încredințată că avea să îi ofere, într-adevăr, incredibil de curând, un moștenitor. Iar asta ar fi bucurat-o cel mai mult.

După cină, se retraseră fiecare în dormitorul său, iar Lauren nu se putu împiedica să nu simtă fluturi în stomac la perspectiva primei sale nopți ca soție a lui Tom. Știa la ce să se aștepte și, așa cum le spusese și doamnelor, abia aștepta.

Așezată la măsuța de toaletă din dormitorul ei, după ce îi îngăduise lui Molly, care o ajutase să se pregătească de culcare, să se retragă, Lauren își perie părul, amintindu-și discuția doamnelor din acea primă după-amiază, despre cum un lord crescut în America nu avea să își aprecieze moștenirea. Lauren află că acesta aprecia incredibil de mult tradiția, fie că o implica pe cea în care fusese născut, fie pe cea în care fusese crescut. Era un bărbat complex, o combinație a tot ceea ce trăise, a ceea ce pierduse vreodată și a tot ceea ce recâștigase. Un bărbat care nu avea să ia nimic de-a gata în nici unul dintre aspectele vieții sale. Îl iubea pentru asta și pentru multe altele. Pentru că era bărbatul care era, unul care nu renunțase nicicând la dragostea lor. Uneori se simțea rușinată când se gândea că el continuase să îi scrie cu devotament mult timp după ce ea încetase să o mai facă. Nu putea decât să spere că avea să se dovedească întotdeauna vrednică de el.

Punând peria deoparte, întinse mâinile și luă cutia de bijuterii pe care Molly o așezase pe măsuța de toaletă mai devreme, când despachetase lucrurile lui Lauren. Puse cutia în poală. Deschise foarte încet capacul lucios de lemn și zâmbi văzând conținutul cuibărit înăuntru. Poate că și ea avea credință, dar alesese să și-o exprime într-un mod diferit.

Ridicând privirea, îl văzu pe Tom, care purta un halat de mătase neagră, stând în spatele ei, reflectat în oglindă. Cămașa de noapte pe care o purta ea nu semăna deloc cu cele pe care le purtase atunci când escalada ferestre. Aceasta era dintr-un material diafan, care lăsa să

se vadă mai mult decât acoperea și, dacă era să se ia după focul din ochii lui Tom, nu avea să o poarte prea mult timp.

– Ce ai acolo? întrebă el, tunetul răgușit al vocii sale arătând ce efect puternic avea ea asupra lui și făcându-i ca degetele de la picioare să se încovoaie în covorul gros de pe jos.

Îi făcu semn cu degetul arătător.

– Vino aici.

El îngenunche lângă ea, cu privirea cercetându-i chipul ca și cum îi venea greu să creadă că ea chiar se afla alături de el în clipa aceea, ca și cum tot ceea ce își dorise vreodată risca să dispară. Ca și cum se temea că timpul pe care îl petreceau împreună acum ar fi fost la fel de temporar ori scurt ca orice altceva din viața lui.

Își începuse viața aici și fusese luat departe. Avusese o viață în New York care nu ținuse prea mult. O viață în Arkansas care, deși scurtă, durase totuși prea mult. În cele din urmă, o viață în Texas cu o fată care îl părăsise. Apoi o fermă pe care fusese nevoit să o lase în urmă pentru a se întoarce la ceva ce nu știuse vreodată că îi aparținea. Întreaga viață fusese pierdut, iar ea dori ca el să știe că ceea ce aveau acum urma să dureze o veșnicie. Că nu avea să îl părăsească vreodată. Că nu aveau să mai fie vreodată pierduți.

Își trecu degetele prin părul lui des.

– Te iubesc, Thomas Warner. Te-am iubit întotdeauna.

Întoarse cutia de bijuterii pentru ca el să îi poată vedea conținutul. Privi cum colțurile gurii lui i se ridicară.

– Este ceea ce cred că este? întrebă el. Își ridică privirea spre a ei. Ai spus...

– Nu am spus că nu o aveam. Pur și simplu, am întrebat unde credeai că aș fi putut găsi una în țara asta.

El băgă mâna în cutie, scoase moneda și o puse în palmă. Părea atât de mică și de neimportantă și, totuși, însemna atât de mult.

– Este cea pe care ți-am dat-o eu? întrebă el.

– Desigur. Scoase din cutie panglica de păr albastră uzată, pe care fusese cuibărită moneda. Și am păstrat și asta.

Zâmbind larg, ridică moneda între degetul mare și arătător.

– Dar ai fi putut să mi-o înapoiezi. Ai fi putut anula datoria în orice clipă.

Zâmbind călduros, Lauren înșfăcă moneda și arcui o sprânceană.

– Aș fi putut, dar ce femeie în toate mințile ar alege să-ți dea o monedă atunci când tu i-ai fi putut deschide nasturii corsajului?

Râsul lui profund răsună în jurul lor în timp ce ea puse panglica și moneda înapoi în cutia de bijuterii, pe care o așeză pe măsuța de toaletă. Tom își întinse trupul puternic, suplu și înalt și o ridică în brațe.

Își înfășură brațele în jurul gâtului lui.

– Ești ceea ce mi-am dorit întotdeauna, Tom. Nu știu de ce mi-a luat atât de mult să îmi dau seama că tu ești partea din Texas care mi-a lipsit întotdeauna. Nu pământul ori pâraiele, nici mirosurile. Nici măcar stelele, noaptea. Doar tu.

O purtă până la pat și o așeză cu picioarele pe podea. Apoi făcu cel mai neașteptat și remarcabil lucru. Se așeză la piciorul patului, se sprijini cu spatele de stâlpul gros, își încrucișă brațele la piept și își ridică un colț al gurii.

– Deschide-ți nasturii cămășii.

Ea se holbă la el.

– Tom, nu numai că mi-am plătit datoria și mi-am deschis nasturii unui corsaj, ci ți-am dovedit și că îți pot returna moneda...

– Fă-o nu din cauza vreunei datorii, ci pentru că îmi face atât de multă plăcere să te privesc, să văd cum îmbujorarea se strecoară pe pielea ta, felul în care ți se întunecă ochii cu fiecare nasture desfăcut, cum ți se întredeschid buzele și respirația începe să ți se accelereze în așteptarea momentului în care mi te vei descoperi, în care eu te voi atinge, în sfârșit.

Ea înghiți cu greutate.

– Ai vrea să stingi lumina?

I se ridicară ambele colțuri ale gurii.

– Nu.

– Tom...

– Lauren, știi că vederea ta îmi taie întotdeauna respirația? întrebă el încet, cu solemnitate. Întotdeauna a fost așa.

Ridicând mâinile, ea își deschise un nasture.

– Mă faci să tremur în adâncuri, acolo unde nici un bărbat nu ar trebui să tremure.

Ea mai deschise încă unul.

– Mă înspăimânți pentru că am credința că, dacă mă părăsești vreodată...

– Nu o voi face, Tom. Nu te voi părăsi niciodată.

Nasture. Nasture. Nasture.

– Tom, ştiai că vederea ta îmi taie *mie* respiraţia? Întotdeauna a fost aşa.

Nasture. Nasture.

Privi satisfăcută cum el se ridică în picioare, îşi desfăcu încet cordonul halatului şi se descotorosi de el, mătasea lucioasă alunecând pe corpul lui de pe podea.

Nasture. Nasture.

Îşi coborî cămaşa de noapte de pe umeri, o simţi cu alunecă pe trupul ei şi îi cade la picioare. El oftă prelung, în timp ce aprecierea îi aprinse ochii.

– Nu cred că mă voi sătura vreodată să te privesc, zise el.

– Eu ştiu că nu mă voi plictisi vreodată să te privesc.

– Eşti soţia mea, Lauren.

Ea dădu din cap, neştiind ce să spună, căci el întârzia să o ducă în pat mai mult decât se aşteptase ea. Era o altă încercare la care o supunea, un test, ca să dovedească faptul că el avea mai multă voinţă decât avea ea?

Evident că nu. Evident că era vorba doar de a savura momentul. Păşi înainte şi îi cuprinse chipul în palme.

– Nici nu ai putea să-ţi imaginezi cât de mult am visat la asta. Să vină o vreme în care să-mi petrec fiecare noapte. Nu mai vreau nici o altă noapte în viaţa mea fără tine. Nu mai vreau nici o altă zi în care să nu te pot vedea oricând doresc. Din momentul acesta, nimic nu va mai interveni între noi. Din momentul acesta, vom fi împreună pentru totdeauna. Îţi dau cuvântul meu.

– Batem palma? întrebă ea.

– Scumpo, ştii cum închei eu afacerile cu o doamnă.

– Atunci dă-i drumul, cowboy!

Gura i se năpusti ca să o acopere pe a ei, un braţ încolăcindu-se în jurul ei ca să o tragă mai aproape până când se atinseră, coapsă lângă coapsă, sâni lipiţi de piept, pasiunea trezindu-se la viaţă, iar fierbinţeala consumându-i, începută ca o scânteie şi arzând cu flacără deplină. Gura lui, fierbinte şi umedă, o părăsi pe a ei pentru a coborî de-a lungul gâtului ei, însemnând o cărare despre care ea gândi că avea să fie vizibilă câteva zile. Gura lui coborî, până când faţa îi fu îngropată între sânii ei, iar limba îi linse interiorul rotunjimilor când

pe unul, când pe celălalt, încet, încet, respirația lui suflând asupra cărnii ei.

Se auzi pe ea însăși scâncind în timp ce capul îi căzu pe spate, iar degetele i se înfipseră în umerii lui. Sprijin, trebuia să se sprijine de ceva înainte de a executa un leșin perfect.

Ca și cum ar fi fost conștient de ceea ce gândea ea, Tom o ridică în brațe și o așeză pe pat înainte de a se întinde peste ea, cu șoldurile între coapsele ei. Sfinte Dumnezeule, iubea greutatea lui peste a ei, robustețea, unduirea mușchilor și duritatea care făceau atât de mult parte din el. Se întrebă cât de diferit ar fi putut să fie dacă nu ar fi pornit la drum departe de Anglia... și imediat își dădu seama că nu avea nici o importanță. Amândoi călătoriseră pe o cale care îi adusese până la destinația aceea, până la momentul acela, către destinul acela.

Dacă nu ar fi mers niciodată acolo, ar fi fost soția stângace a unui lord englez. În schimb, avea încrederea și mijloacele necesare pentru a sta alături de el cu încredere și siguranță de sine. Toate lecțiile de demult nu mai păreau la fel de plictisitoare, fără sens ori de nesuportat. O pregătiseră pentru sosirea lui cu mult înainte ca vreunul dintre ei să știe ce viață incredibilă îi aștepta.

Îi mângâie trupul coborându-și mâna până la șoldul ei, apoi din în sus, îi cuprinse sânul, frământându-l și modelându-l, ridicându-l ca să îi ofere gurii sale cercetătoare sfârcul întărit. Ea gemu moale când dorința porni să îi cutreiere întreaga ființă, din vârful degetelor de la picioare până în creștetul capului și până în vârful degetelor mâinilor. Ea se întinse languros și îi mângâie pulpele cu tălpile și fu încântată de felul în care simțea părul aspru.

Nu era nimic moale la acel bărbat care îi stârnea pasiunea cu limba lui agilă și degetele pricepute. Toți anii în care le fusese refuzată celebrarea iubirii lor aveau să pălească în comparație cu toți anii care le rămăseseră.

El îi vorbi cu glas răgușit despre dragostea lui, frumusețea ei, dorința lui... iar ea oftă de plăcere și mulțumire.

Ea îi șopti despre dragostea ei, despre forța și puterea lui, cât de mult tânjea după el... iar el gemu și se înfioră.

Se ridică deasupra ei ca un cuceritor, așa cum trebuia să fi fost strămoșii lui, și o pătrunse cu împingerea sigură a unui bărbat

încrezător în abilitatea lui de a-şi flutura sabia cu măreţie. Îi cuprinse chipul în mâini şi o sărută profund, în timp ce corpul începu să i se mişte într-un ritm care descătuşă sălbăticia din amândoi.

Tot ce era în interiorul ei se concentră asupra lui, asupra senzaţiilor incredibile pe care i le crea, pe nebunia...

Dintr-odată, el o rostogoli, reuşind să rămână îngropat în adâncul ei şi cu degetele îngropate în şoldurile ei.

– Călăreşte-mă, scumpo, porunci el, cu glasul aspru din cauza dorinţei, cu trupul acoperit de sudoare şi muşchii tremurând din cauza efortului pe care îl făcea să îşi amâne eliberarea până când ea avea să o aibă pe a ei.

Iar Londra îl considera un sălbatic, pe bărbatul acela care întotdeauna fusese destul de civilizat încât să pună dorinţele ei mai presus decât pe ale lui. Crezuse că era imposibil să îl iubească mai mult decât îl iubea deja şi, chiar pe când cugeta la asta, îşi dădu seama că nu putea măsura ceea ce simţea pentru el, căci era la fel de bogat ca istoria Angliei şi la fel de nemărginit ca Texasul neîmblânzit.

Îşi legănă şoldurile, lipite de ale lui, simţi cum creşte presiunea, îşi dădu capul pe spate în timp ce el îi cuprinse sânii în palme, tachinându-i sfârcurile, împrăştiind cioburi de plăcere prin întregul ei trup... până când simţi că era călare pe o stea căzătoare de-a lungul şi de-a latul raiului, până când explodă într-o mie de puncte strălucitoare de lumină...

El se încordă puternic sub ea, mormăitul lui gutural fiind muzică pentru urechile ei, degetele încordându-i-se şi relaxându-i-se în timp ce se cutremură şi se împinse o ultimă dată. Ea se prăbuşi, cuibărindu-şi capul în umărul lui, ascultându-i inima furtunoasă, inspirând aroma moscată a iubirii lor consumate. Nu se putea împiedica să nu zâmbească. Avea să aibă miracolul a ceea ce era el şi a ceea ce împărtăşiseră... pentru veşnicie. Până când avea să fie fragilă şi încărunţită. Până când pasul lui nu avea să mai fie la fel de ţanţoş ori muşchii la fel de tari. Dar dragostea lor avea să fie întotdeauna puternică.

În cele din urmă, el îşi ridică mâna cât să poată să îi mângâie letargic spatele.

– De fiecare dată când se întâmplă asta, mă simt ca şi cum aş vedea un cer negru texan, plin de stele căzătoare, zise ea, plină de mulţumire.

– Scumpo, aceasta este o bucățică din Texas pe care voi fi bucuros să ți-o ofer de fiecare dată când o vei cere.

Râzând ușurel, îl îmbrățișă puternic. Ceea ce îi spusese mamei sale era greșit. Nu urma să *meargă* acasă mâine.

Acasă era acolo, atunci, chiar sub ea.

Epilog

Aproape de Fortune, Texas
1889

– Ești englez!
– Nu sunt!
– Ba ești!
– Ba *nu!*
– Ba da!
– *Nu sunt!*
– Băieți, este de ajuns! strigă Lauren exasperată.

Aruncă o privire aspră către Tom, care stătea lungit alături de ea pe un pled sub un stejar înalt de lângă pârâu, zâmbind foarte larg, refuzând să intervină în discuția aprinsă, mult prea familiară, a fiilor săi. Doar ridică din umeri inocent, părând să spună: „Băieții sunt băieți".

– Mama, spune-i, spune-i, te rog, că nu sunt englez. M-am născut aici, așa că sunt texan.

– Sam...

– Nu sunt englez. Nu vreau să fiu.

– Dacă nu ești englez, nu poți fi rezerva, zise arogant Edward, sunând atât de îngrozitor de englez la vârsta de opt ani.

– Ba pot. Da' oricum nu contează, pen' că nu vreau să fiu rezerva. Când creștem, tu poți să fii contele, iar eu voi fi fermierul, îi spuse Sam.

Era cu doi ani mai mic și, de fiecare dată când se aflau în Texas, avea tendința să lase în urmă tot ce era englezesc, inclusiv orice urmă de educație.

Sam se aruncă la pământ, lângă Tom.

– Pot să fiu eu fermierul, nu-i așa, tăticule?

Tom întinse mâna și ciufuli părul negru al fiului său.

– Bănuiesc că da. Ward *trebuie* să fie contele pentru că s-a născut cel dintâi, dar tu poţi fi orice doreşti.

Sam îşi încreţi fruntea.

– Asta nu-i deloc corect faţă de Ward, că nu poa' să aleagă.

Lauren îşi dădu ochii peste cap, în timp ce el continua să masacreze limba engleză. Lucrul ciudat era că, de îndată ce păşeau pe pământ britanic, *poa'* dispărea. Era un cameleon din punctul acesta de vedere, adaptându-se la împrejurimi în aşa fel încât se integra neobservat. De fapt, era chiar remarcabil.

– Nu mă deranjează, zise Edward, în timp ce se aşeză pe pled, fără să uite vreodată, pentru o clipă, că era tânărul conte care urma să ia locul tatălui său aristocrat într-o zi, pe când Sam părea să aibă planuri clare de a păşi pe urmele tatălui său fermier. Îmi doresc să fiu conte. Şi pot face şi alte lucruri. Ca tata. Nu sunt obligat să fiu *doar* conte. Nu-i aşa?

– Aşa este. Nu trebuie să fii *doar* conte, iar Sam nu este obligat să fie *doar* fermier. Amândoi puteţi face orice doriţi să faceţi, la naiba, zise Tom, făcându-le cu ochiul.

Lăsându-se dramatic pe spate, băieţii izbucniră în râs, uitându-şi neînţelegerile atunci când găsiră un lucru asupra căruia să cadă de acord. Tatăl lor avea să dea de bucluc mai târziu, cu mama lor, pentru că înjurase.

– Şi eu pot face tot ceea ce doresc.

Zâmbind cu toată dragostea pe care o avea pentru fiica lui de patru ani oglindită în privire, Tom îi făcu cu ochiul.

– Asta aşa este, scumpo.

Îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui Tom şi îl îmbrăţişă cu putere.

– Te iubesc, *papa*.

– Şi eu te iubesc, scumpo. Vă iubesc pe toţi.

– Haideţi, avem peşti de prins, zise Edward, simţind că lucrurile erau pe cale să devină emoţionale.

Aşa se întâmpla întotdeauna când sosea vremea să se reîntoarcă în Anglia. Luându-şi undiţele, îşi conduse fratele mai mic şi pe sora sa înapoi la pârâu.

Tom se ridică în şezut şi se sprijini de copac. Bătu uşor cu palma pământul dintre picioarele lui. Lauren se apropie şi se aşeză în braţele lui, cu spatele sprijinit de pieptul lui, primind cu plăcere apăsarea buzelor lui pe pielea sensibilă de sub ureche.

– Îți pare rău că plecăm mâine? întrebă el, cu glasul ca un muget stins.

– E doar pentru câteva luni. Apoi vom reveni.

Devenise obiceiul lor: câteva luni aici, câteva luni acolo.

– Dacă vrei să stăm mai mult...

Ea clătină din cap.

– Nu ar fi corect față de Ward. Iubește Anglia. Va fi un lord exemplar.

– Sam va fi un fermier bun.

Se răsuci ușor, până reuși să îl privească.

– Îți mulțumesc, Tom, pentru că îmi dai bucățica asta de Texas din când în când.

– Eu îți mulțumesc, scumpo, pentru că mi-ai dat întotdeauna un strop din inima ta.

– Vai, Tom, ai mult mai mult decât doar un strop din ea, iar tu știi asta al naibii de bine.

Îi întrerupse râsul, în care el izbucnise la auzul vulgarității pe care ea o folosise, cu un sărut care ar fi dus la alte lucruri dacă nu ar fi fost prin preajmă copiii. Era uimită că, după toți acei ani, săruturile lui domoale, leneșe, aveau încă puterea să îi înmoaie oasele și să îi stârnească dorințele.

Când ea se retrase, el spuse:

– Ne întâlnim aici mai târziu, în noaptea asta, să căutăm o stea căzătoare.

– Nu mai am nici o dorință. Am tot ceea ce mi-aș fi putut dori vreodată.

– Cu toate astea, hai să ne întâlnim aici, zise el. Am niște dorințe proprii pe care să mi le pun.

– Ce ți-ai putea dori?

Tom îi făcu cu ochiul.

– Un corsaj desfăcut.

Oftând, se ghemui și se lipi de el.

– Poți avea asta fără să îți pui o dorință.

– Dar, scumpo, dacă am învățat un lucru, acesta este că un bărbat ar trebui să creadă în dorințe.

În anii care urmară, Tom și Lauren își împărțiră timpul între Anglia și Texas. Jumătate dintre copiii lor erau texani prin naștere.

Și, deși ferma Lonesome Heart fu împărțită în mod egal între copiii lor, rămase intactă, lăsată moștenire din generație în generație.

În timpul ambelor războaie, descendenții lor, în funcție de locul în care fuseseră născuți, aveau să servească în forțele armate britanice și americane. Câțiva dintre aceștia aveau să primească medalii pentru curajul lor, inclusiv Crucea Victoria și Medalia de Onoare a Congresului.

La 62 de ani după ce s-au căsătorit, Tom a dus-o pe Lauren în Texas pentru ultima oară, îngropând-o în pământul fertil al Texasului, lângă pârâul unde se îndrăgostiseră. A vizitat-o în fiecare zi, până când, șase luni mai târziu, a fost îngropat alături de ea. Pe piatra de mormânt comună, sub detaliile legate de viața fiecăruia, fu cioplit un singur cuvânt: *Veșnicie*.

Tom îi promisese veșnicia lui Lauren a lui. A fost o promisiune pe care și-a ținut-o.